
GIOVANNI
SCOGNAMILLO
DÜNYAMIZIN
GİZLİ
SAHİPLERİ
22.BASKI
KAMER YAYINLARI

DÜNYAMIZIN GİZLİ SAHİPLERİ

GIOVANNI
SCOGNAMILLO

KAMER

Kamer Yayınları
Yayın Nu- 102
İstanbul - 1996
Bilim Kurgu Dizisi: 1
ISBN 975-8035-14-2

© Bu eserin yeni düzenlenmiş şekliyle bütün basım hakları **KAMER** Yayınevi'ne aittir. İzinsiz kısmen veya tamamen çoğaltılıp yayınlanamaz.

DÜNYAMIZIN GİZLİ SAHİPLERİ

GIOVANNI SCOGNAMILLO

KAMER YAYINLARI
Beyazsaray Kitapçılar Çarşısı Nu: 3 Beyazıt / İst.
Tel: (0212) 518 26 48 - Belge Geçer : (0212) 638 87 20

Yayın Sorumlusu
İlhan Bahar
*
Kapak
Lâtif Uğurtekin
*
Sayfa düzeni
Sevda Uğurtekin
*
Dizgi
Yüksel Karagöz (Ülkütan)
*
Düzelti
Lâtif Uğurtekin
*
İç montaj
Behzat
*
Kapak montaj
Yaşar Arısan
*
Baskı
Başak Ofset
*
Cilt
Başak Ofset

BİRİNCİ BÖLÜM

GİRİŞ

Bir "garip" olay

– Dünya tarihinin karanlık çağları

– Kaynaksız bir tarihin kayıp kaynakları

– Geleneksel bilim hakkında düşünceler

– Tutkunun sonuçlarına doğru

1938 YILINDA BİR GÜN Çinli arkeolog Pu Tei, Çin'le Tibet'i ayıran sınırı oluşturan Bayan-Kara-Ula dağlarındaki bir mağarada esrarengiz işaretler ve bir çeşit hiyeroglifle kaplı yuvarlak taşlar buldu. Yapılan ilk incelemelerden sonra bu taşların 12.000 yıl öncesine ait olduğu anlaşıldı. Taşların üzerindeki işaretlerle yazıları çözebilmek için 24 yıl uğraşıldı, sonunda nemli bir sonuca varıldı. Oysa, bu öylesine şaşırtıcı - âdeta korkutucu - bir sonuçtu ki, Pekin Tarih öncesi Akademisi'nin aldığı bir kararla taşlarla ilgili bütün bilgiler gizli tutuldu.

Bu sürenin ardından, kararın geçerliği tartışmalara yol açtı ve sonunda Prof. Tsum Um Nui'nin başkanlığındaki araştırma komisyonu 1963'de raporunu sundu ve rapor arşive kaldırıldı. Dört yıl daha geçti; 1967 yılının Haziran sayısında Sovyet dergisi **Sputnik,** Felsefe öğretmeni ve S.S.C.B. Bilim Akademisi Edebiyat Enstitüsü asistanı Vjatschevlas Zaitsev'in **"Onikibin yıl önce varolan uzay gemilerine ait taş yazmalar"** konusunda bir araştırmasını yayınladı ve böylece konuyu örten esrar perdesi yırtıldı.

Prof. Nui'nin raporunu izleyen araştırma, yuvarlak taşların binlerce yıl önce uçan gemilerle uzaydan gelen yaratıklarla ilgili bilgiler verdiğini anlatıyor ve **Dropas**'ların serüvenini açıklıyordu.

Kimdi, neydi bu Dropas'lar? Dropas'lar ve Ham'lar, Bayan-Kara-Ula dağlarındaki mağaralarda yaşadıkları bi-

linen, otnologları uğraştıran, hiçbir gelmiş geçmiş ırka ait olmayan, ufacık (1,30 m. boyunda) yerlilerdi. Garip bir efsaneleri vardı Dropas'ların; Çin kaynaklarına göre: Uçan gemilerle bulutlardan inen, ilkin insanları dehşete düşüren, sonradan onlarla iyi geçinen yaratıklardı bunlar. Ancak, Dropas'larla ilgili bilgiler yazılı taşlarla, eski efsanelerle bitmiyordu: Mağralarda iskeletler bulunmuştu; koca kafalı, kısacık boylu, insana benzer yaratıkların iskeletleri.

Böylece bir zincirin üç parçası oluyordu: Mezarlardaki iskeletler, efsaneler ve uzaydan gelen yaratıkların hikâyesini anlatan yuvarlak, ortası delinmiş, tam 716 taş!

Bu kitapta buna benzer olaylara geniş bir yer verilmiştir; fakat bir **sansasyon** yaratmak amacıyla değil. Amaç, okuru üzerinde yaşadığı dünyanın geçmişine ve giderek geleceğine **a**it birtakım gerçekler ya da en geniş anlamıyla **gerçek sorunlar** üzerinde aydınlatmak, ilgisini uyandırmak gerekirse belleğini tazelemektir.

Ay'a ayak basmakla uzay fethinin ilk aşamasını başaran insanoğlu, ilkin yakın gezegenleri, ardından da uzak dünyaları keşfetmeye hazırlanırken, kendi dünyasının birçok esrarını hâlâ çözemediğini unutuyor ya da bilmezliğe geliyor. Kendini, her geçen gün bir kat daha hızlanan, hızlanmakla yeni sorunlar, yeni gereksinmeler yaratan bir hıza kaptıran ve buna ayak uydurabilmek için didinen insan düşüncelerini, yorumlarını kesin ve tartışılmaz bir gerçeğe bağlamak zorunluğunda duyuyor; üstelik de bir çeşit garanti istercesine. Oysa, bu **gerçeğin** toplumsal, siyasal, dinî ve ekonomik nedenlerden dolayı kendisine aşılandığını, hattâ zorla kabul ettirilmiş olabileceğini düşünmesi gerekir. Bu yüzden çağdaş insan çoğu konularda daha açık, geniş ve ilerici bir görüşle hareket etmek zorunluğunu benimsemelidir. Kaldı ki,

bugün gerçek verilere dayanan bilim bile ulaştığı sonuçlarda ayrı bir açıklık, bir hoşgörü ile hareket etmektedir. Evren, milyarlarca ışık-yılı ile ölçülüyor; **galaxie**'lerin sayısı milyarları aşıyor, atom ayrı bir evren sorunu getiriyor, dünya tarihinin sınırları bile günden güne zorlanıyor; gençleşen bilim, hem yeni bir heyecan kazanıyor, hem de yeni çoşkunluklara yol açıyor.

Kuşkusuz, bilim her zaman ilerici ya da yenilikçi olma isteğinde değildir. Yine de çeşitli görüşler ileri sürülüyor, hayal bilimi dürtüyor, bilim birtakım hayalleri körüklüyor. Bütün bunlara karşılık bilimin henüz açıklayamadığı esrarlar var. Çünkü insanoğlu geçmişini kesinlikle bilmiyor, tanımıyor. Olsa olsa çok kısa bir süre hakkında bilgi toplayabilmiştir. Bu da bilinen bir diğer gerçektir.

Dünyanın çeşitli bölgelerinde yapılan jeolojik araştırmalar yeryüzü kabuğunun 4 ya da 4,5 milyar yıl önce oluştuğunu göstermiştir. Buna karşılık insan denilen yaratığın yaklaşık olarak 1 milyon yıldan beri varolduğu biliniyor. Tarihî bilgilerimiz ise 7000 yıla güçlükle erişebiliyor.

Yine de arkeoloji, - yaşı iki yüzyılı aşamayan bu genç bilim -, jeoloji fosilbilimi dev adımlarla ilerliyor. Her geçen gün yeni bir keşif getiriyor, her yeni keşif de eldeki bilgilerin yeniden gözden geçirilmesini sağlıyor: Bilimsel gelenekler sarsılıyor, yıkılıyor, yerleşmiş yargılar bir sil baştan konusu oluyor.

Yerleşmiz bazı kurallar geçerliğini yitirmiş, tarihöncesi sanıldığı gibi olmaktan çıkmıştır. Saçı sakalı karışmış, hayvan postlarına bürünmüş mağara adamı artık ilkelliğinden çok şeyler kaybetmiştir. İnsanoğlunun evrimi de bildiklerimizden değişik olmuştur.

Kabul edilmesi gereken bir nokta var: Arkeolojinin, jeolojinin, fosilbilimin bütün önemli, değerli keşiflerine

karşılık tarihî bilgilerin hâlâ eksik oluşu; ancak yüzyıllardan beri kaybolan, yok edilen ve yakılan kaynaklar bir düşünülürse, birçok konuların da aslında kaynaksız oldukları ortaya çıkar.

Eski, gelmiş geçmiş, konup göçmüş, kaybolmuş yüce uygarlıklardan geriye neler kalmıştır? Kalıntılar, taşlar, tapınaklar, mezarlar, duvarlar, eşyalar ve bazı yazıtlar. Eskilerin bilgisini, keşiflerini, yaşayışlarını, inançlarını, özellikle tarihini kanıtlayacak yazılı ve çizili kaynaklardan ne kalmıştır? Bir orantıya vurulduğunda geride çok az şey kaldığı görülüyor. Ancak az olmaları da onlara ayrı bir değer kazandırmıştır.

Tarihinin her döneminde, insan, geçmişin bilgisini yok etmekten sanki zevk duymuştur: Belki hırsından, belki kayıtsızlığından ya da korkusundan yapmıştır bunu. Ancak her defasında politika, din, uygarlık diyerek türlü nedenler ileri sürülmüştür.

15. ve 16. yüzyıllarda Peru, Ekvador, Şili ve Arjantin'i kapsayan yüce bir imparatorluk kuran **İnka**'lar -muz ağacının yapraklarını kullanarak- yüzyıllardan beri elde ettikleri bütün bilimsel bilgileri toplayan bir antoloji yazmışlardı. Bu çok değerli antoloji, yazıyı yasaklayan ve yazı yazanları ölüme mahkûm eden IV. Pachacuti'nin emriyle yok edilmişti. 15. yüzyılda yaşamış İspanyol yazarı Fernando de Montesinos'un "**Memoria antiguas historiales y politicas del Peru** - Peru'nun Eski Tarihî ve Siyasî Anıları" adlı eserinde anlattığı bu olay bir efsane de olabilir; ama acıklı bir efsane!

Bu tür örnekler çoğaltılabilir. Firavun Ptolemaios'un (M.Ö. 367-282) kurduğu ve II. Ptolemaios'un genişlettiği İskenderiye kitaplığının 700.000 cildinin bir kısmı M.Ö. 46 yılında Jül Sezar tarafından Roma'ya götürülmüş, geri kalanı da 272, 295, 391 ve 646 yıllarında yakılmıştır. Ber-

gama kitaplığının yok edilen 200.000 cildi; Romalıların M.Ö. 146'da yerle bir ettikleri Kartaca kitaplığı; Atina'da Pisistratos'un değerli koleksiyonları ve Kudüs tapınağının yakılan kitaplığı bu örnekler içinde sayılabilir.

Asurlulardan, Hititlerden binlerce taş yazıt kalmasına karşılık, papirüs fazla dayanıklı olmadığından, eski Mısır'ın kitaplıklarından ve rahiplerin arşivlerinden pek az şeyler kurtulmuştur. Aradan geçen yüzyıllar, savaşlar, yangınlar, âfetler ve insanlar bu hazineleri, bu bilgi kaynaklarını silip süpürmüşlerdir. Yine de yazılar derinleştikçe ortaya çıkan veriler bilgilerimize yardımcı olmaktadır.

M.Ö. 213 yılında Çin İmparatoru Chen-Hoang-Ti, bilginin insanları kötülüğe ittiği inancıyla, ülkesinde bulunan bütün kitapları yaktırmıştır; tıpkı Haçlıların Trablus'ta 1109 yılında yaktıkları 100.000 el yazması gibi.

Korkunç İvan'ın esrarlı bir şekilde kaybolan, dağılan kitaplığından söz edilir. Ve dizi bunlarla tamamlanmaz. M.S. 54 yılında Ermiş Paul Efes'te **garip olaylar**'dan söz eden el yazmaları yaktırıyor, yine Efes'te, bu defa 3. yüzyılda, **putperestler**'lerden kalma arşivler yok ediliyor, bir yüzyıl sonra da İmparator Diocletianus Mısır'da ele geçen bütün simya eserlerini ortadan kaldırtıyor. Yüzyıldan yüzyıla yok etme işine İmparator Theodosius'tan Büyük Şarl'a, Engizisyondan Meksika fatihlerine kadar herkes katılıyor. Her din bir önceki dinin, dinî bilginin kaynaklarını ortadan kaldırıyor; 7. yüzyılda İrlandalı rahipler Kelt'lerden kalma 10.000 el yazmasını ateşe veriyorlar, 13. yüzyılda Katolikler Katar'ların (**Arınmışlar**'ın) kitaplarını, 1709'da ise Engizisyon Gusmao'nun bilimsel eserlerini ortadan yok ediyor.

Gide gide şu ya da bu şekilde yok edilen kaynakların tarihi yüzyılımıza kadar varıyor. Hitler'e ve alanlarda ya-

kılan kitaplara kadar. Böylece dünya tarihi, bilim tarihi kaçınılmaz bir kaynak eksikliği içinde araştırılıyor, karanlık dönemleri ve bilinmeyen ayrıntılarıyla yazılıyor. Bir yerden sonra tarih diye bildiğimiz şey, tarihçilerin öne sürdüğü görüşlerin tarihi oluyor.

Bu kitabın amacı bilimin bilgisizliğini belirtmek, bilimi eleştirmek değildir: Olsa olsa bazı konulardaki kaçınılmaz eksikliğini, tutuculuğunu hatırlatmaktır. Bu kitapta bilimin henüz tatmin edici bir biçimde çözemediği çeşitli **esrarlar** bir araya getirilmiştir ve bunların bir kısmı **hayal** damgasını yiyebilecek türdendir. Fakat bugün hayal saydığımız şey yarının gerçeği olabilir; belki de yarının gerçeği, aynı zamanda dünün tarihi olmaktadır. İçinde bulunduğumuz yüzyıl babalarımızın, dedelerimizin hayal diye niteledikleri birçok şeyleri çok kısa bir süre içinde ve şaşırtıcı bir kolaylıkla gerçekleştirmiş ve bugün de gerçekleştirmeye devam etmektedir. Aynı şekilde ve son bir yüzyıl içinde hayal -efsane gibi bilinen, hattâ hiç bilinmeyen geçmişe ait olaylar, uygarlıklar ve türlü kalıntılar keşfedilip değerlendirilmiştir. Bu nedenlerden 20. yüzyılın insanı olağanüstü bir çağın ürünü ve tanığı olduğundan birçok konularda daha anlayışlı davranmak zorunluluğundadır; İngiliz şair ve ressamı William Blake'in dediği gibi "**Görünüşünü hiçbir zaman değiştirmeyen insan, ölü bir suya benzer; düşüncenin yılanlarını doğurur**"

Gelecek bölümlerde okur çeşitli ve değişik yorumlar ve görüşlerle karşılaşacak; kimini **gülünç, imkânsız** hattâ **çılgınca** sayıp önemsemeyecek; kiminin üzerinde ister istemez duracak, düşünecek, içinde bir **acaba** uyanacak ve yorumlara yeni yorum katacaktır. Varoluşumuz, tecrübelerimiz ve bilgimiz renkli, hareketli, bir o kadar da heyecan verici olaylarla dolu, durmadan değişen bir serüvendir. Hem öylesine bir serüven ki buna katılmamak

elimizde olmadığı gibi çağdışı kalmamak için bazen sürükleniriz de. Sözgelişi, yıllardan beri **Uçan Daireler** sonu gelmeyen bir tartışmanın konusu olmuştur. Uçan Dairelerin -daha doğrusu Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler- var olup olmadıkları ya da nereden geldikleri, neden ve niçin geldikleri insanların aklını kurcalayıp durmuştur. Ancak başlangıçta önemli olan, bu **uçan nesneleri** kabul etmek ya da etmemek değildir: Önemli olan, bunu çağdaş insanı yakından ilgilendiren bir mesele olarak görmektir.

Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler başlı başına bir **esrar**, bir **bilinmeyen gerçek** sayılabilir; oysa, bunu böyle kabul etmemek gerekir. Genel anlamda, her **esrar**, her **garip olay** aslında bir çeşit zincirin parçasıdır.

"**Dünyamızın Gizli Sahipleri**" adını taşıyan bu kitapta eski efsaneler, destanlar, mitoslar ve kayıp ülkelerle ilgili bölümlerin bulunması yersiz gibi görülebilirse de genel görünüm içinde bu bölümler, bize getirdikleri ek malzemeyle mutlaka gereklidir. Üzerinde durduğumuz ya da en azından değindiğimiz her olayda düşündürücü rastlantılarla karşılaşıyoruz ve bunların incelenmesi bizi zincire daha sıkı bağlıyor.

Birçok eski uygarlıklar ve bazı ilkel topluluklar gökyüzünden inen tanrılara inanırdı. Bunlar bilgi kaynağı olan, insanları yaratan, sonradan eğiten, destekleyen ve büyük bir kısmı **uçan nesneler** kullanan tanrılardı. Tapınaklarda, kabartmalarda, kaya resimlerinde, destanlarda ve dinî kitaplarda bunların izlerine rastlanmaktadır.

Aradan yüzyıllar geçti; şimdi gökten inen tanrılara, tapanların evrim geçirmiş uygarlaşmış çocukları, gökyüzünün fethine hazırlanıyorlar; sanki uzaya dönen tanrıların peşinden gidiyormuş ve süreçte bir çeşit değişim o[illegible] gibi. Ama çok eski kuşakların hayal ürünü olan

ilk ve ilkel inançlar, esrarları çözmek, esrarlara yanaşmak istediğimizde bizlere ne dereceye kadar yardımcı olabiliyorlar?

İnançları, efsaneleri, destanları, mitosları ve düşleri besleyen insanoğlunun hayal gücü, boşluktan doğup boşlukta kurulan bir şey değildir. Hayal bir gereksinmenin, bir arzunun ve bir zorunluluğun bilinçli ya da bilinçsiz ürünüdür. Her hayalin arkasında ve oluşunda bir gerçek yatar; bu en azından bir gerçek **duygu** dur. Bir gereğin ürünü olduğundan, hayal çeşitli nedenlerden dolayı biçimlendirilir; belirli şemalara, klişelere uydurulur ve toplumlara söylenir, öğretilir. Bunun en tipik örneğini dinî inançlarda görürüz. Bunlarda hayal, bir noktadan sonra canlılığını, hayatını ve özgürlüğünü yitiriyor; bir biçimin tutsağı, bir sistemin savunucusu oluyor. Buna karşılık yaratılışında rol oynayan gerçekle ilişkisini bütünü ile koparmıyor ve ayrı bir gerçeğin temsilcisi oluyor.

Hayalle gerçek nasıl bağdaştırılabilir? Ele alınacak ilk malzeme -buna **ilkel** malzeme de diyebiliriz, efsaneler, destanlar, mitoslar, toplum düşleri, eski dinî inançlar ve bunların yaratılışında rol alan doğal ya da sosyal etkenlerdir.

Bir yüzyıla yakın bir zamana kadar bu çok zengin, ilginç ve karmaşık malzeme herhangi bir araştırmaya, bir incelemeye bağlı tutulmayıp denetlenmeden olduğu gibi kabul edildi. Her doğaüstü ve olağanüstü olay bir hayal ürünü sayıldı; şu ya da bu şekliyle bir geleneğe bağlandı. Mitologya, mitosları topladı, sıraladı, etiketledi ve ileri bir yorumda bulunmadı; çağdaş bilimin ışığı altında çağdaş insanın sınıf tanımayan merakı sayesinde de bu dev malzeme değişik bir işlemin konusu oldu. Hayalin, hayal gibi görünen destanın, olayın ve biçimin ötesinde gizlenen gerçekler -en azından gerçek nedenler- araştırıldı. Bazen

arkeolojinin keşiflerinden, bazen de bir Freud'un bir Jung'un etkisi altında psikolojiden yararlanıldı.

Bu araştırma, yer yer uçlara varıp yeni mitoslar kurmakla birlikte, tarih bilgilerinin kalıplaşmış sınırlarını zorlar. Elbette bu tek yönlü olmadı, olamazdı da: Hareket, çoğu bilimlerin katıldığı bir sentezden doğdu. Başka bir deyimle bir çeşit eleştiriye, nedenlerin ve nedenleri doğuran gerçeklerin ve durumların olağan gereksinmelerinin eleştirisine yol açtı. Zamanla bir **bilinmeyen** tarih görüşü doğdu, varsayımlara dayanan bir görüştü bu. Millî destanların bu biçimdeki çözümlenmesi ve değerlendirilmesi, millî tarihlere yeni ek bilgiler getirdi; sanat eserlerinin, geleneklerin ve özellikle mitosların incelenmesi, dönemin, mitolojik sanılan bir çağın anlanmasına, giderek keşfine yardımcı oldu.

Bu kitabın birçok yerinde geçen **geleneksel bilim, geleneksel arkeoloji** gibi terimlerin kullanılması zorunludur, çünkü, çağdaş bilimin hâlâ çözemediği esrarlardan, kabul etmekten kaçındığı sorunlardan söz açınca bir yerden sonra bir ayırım yapmak gerekmektedir. Bilim dediğimiz, Malinoski'nin tanımlaması ile "... **deneye dayanan ve mantıkî düşünce yoluyla çıkarılan, somut başarılarda görülen ve gelenek halinde katılaşıp kalmış ve bir türlü toplumsal düzenle sürdürülen, bir kural ve kavramlar kütlesi**"dir. Dolayısıyle bilim tutucu olur ve zaman zaman bu tutuculuğun zararlarını da görür. Kurallarıyla kavramlara sert tepkilerle karşı koyar ve yanılır. Bu konuda çeşitli örnekler vermek mümkündür:

1950 yılında New York'ta "**Worlds in Collision - Çarpışan Dünyalar**" adlı bir kitap yayınlanmıştı. Yazarı Dr. Immanuel Velikovsky, tanınmış bir amatör astronom ve özlelikle bir mitologya uzmanıydı. "**Çarpışan Dünyalar**" bir anda astronomi dünyasını altüst etti: Velikovsky, bu araştırmasında gelenekleşmiş **tabu**'ları iyiden iyiye sar-

sıyordu. Büyük coşkularla bir kampanya açıldı; birçok Amerikan üniversiteleri kitabın satışını ve dağıtımını engellemek için kitap stoklarına el attı, usulsüz yolardan toplattırılmak istendi. Bu fırtına neden kopmuştu? Velikovsky neler anlatıyordu, gelenekleşmiş astronominin temsilcilerini bu denli ayaklandıran şey neydi?

Velikovsky, bir görüş öne sürüyordu: Venüs gezegeni, Merih'le bir dev gezegenin çarpışmasından doğmuştu. Dolayısıyla Venüs'teki sıcaklık çok yüksek oluyor, gezegenin dönmesi birtakım değişiklikler gösteriyordu.

Sert tepkilere yol açan bu görüşün daha sonraları sun'î peyk Mariner IV'den elde edilen bilgilerle pek hayalî olmadığı görüldü : Venüs, diğer gezegenlere karşıt olarak, ters dönmeleri olan tek gezegendi.

Bir tutkunun peşinden hareket eden ve **Truva** şehrini bulan Heinrich Schliemann'ın örneği de hatırı sayılır bir örnektir. Yedi yaşındayken Truva tutkusuna kapılan Schliemann, babasının ağzından Truva savaşının destanını duyduktan sonra Truva'nın bir gerçek olduğunu ispatlamak için yılmadan bir sabırla 39 yıl bekledi. Oysa **gelenekleşmiş** arkeoloji ve temsilcileri bir yüzyıl önce, "Truva diye bir yer yok, Truva bir mitostur, bir efsanedir ve bunun aksini savunmak cahillik, çılgınlıktır," diyorlardı. Schliemann ise bilgisine, görüşüne güvenerek bunun aksini ispat etmiştir.

Daha az tanınan tutkulu bir araştırmacı da 1907 doğmlu, protestan rahibi Jürgen Spanuth'dur.

Birçokları gibi Spanuth da, Eflatun'un ardından, kaybolan ülke **Atlantis**'in gerçek ve tarihî varlığına inanmıştı., Eski kaynakları karıştırarak bibliyografyası onbinleri aşan Atlantis'in esrarı üzerine eğilmiş, Eflatun'la Homeros'u karşılaştırıp Jutland kıyılarından Mısır'a kadar belge arıyarak kurduğu görüşünün çerçevesi içinde, yürütülen kazıları değerlendirmişti..

Sonuçta. Spanuth kayıp ülkeyi ve kayıp ülkenin başkenti **Basilea**'yı Atlantik'te ve Sahra'nın derinliklerinde değil, Helgoland'ın açıklarında keşfetti. Rahip Spanuth bu keşfini, bir esrara değişik belgeler getiren "**Des Entrâtselte Atlantis**" adlı kitabında açıkladı. Belki bu tartışılan bir keşiftir, ama önemli olan Spanuth'un tutumu, tutkusu ve **efsaneleri** değerlendirme konusundaki başarısıdır. Bu mitolojik ülkenin varoluşuna inanmak mümkünse -bu noktaya başka bir bölümde değinilecektir- rahip Spanuth en azından, bir hayalden hareket ederek bir gerçeğe varmış ve denizin dibinde bilinmeyen bir şehrin kalıntılarını bulmuştur. Bununla yetinmeyerek az bilinen bir dönemin tarihini de çizmiş, ayrıca Firavun III. Ramses'in (Yirminci Hanedan - M.Ö. 1200/1085) karşısına dikilen **Hiperbore**'lilerin ve Tevrat'ın söz ettiği Filistinlilerin, Eflatun'un yüceleştirdiği **Atlant**'ların ve Homeros'un ölümsüzleştirdiği **Feasya**'lıların tek bir ırk olduğunu da ispatlamıştır.

SONRAKİ BÖLÜMLERDE, çeşitli nedenlerle insanoğlunun fethetmeye hazırlandığı uzaydan söz edilecektir. Dünyamızdaki esrarlara ek olarak uzay, daha yüce esrarların kaynağıdır; bizi evren sorunu ve evrenin sonsuzluğu ile karşı karşıya getirir. Samanyolundaki durağan yıldızların sayısı 100 milyar olarak hesaplanmıştır, hayat taşıyabilecek gezegenlerin sayısıda en azından 18.000 kadar tahmin ediliyor. Dünyanın başlıca gözlemevleri uzaydan gelen sesleri -başka bir deyimle mesajları kaydediyor.

Buna rağmen insanların büyük bir kısmı dünyamızın dışında, bize benzer -ya da bizden bütünüyle ayrı- bir hayat biçiminin varolabileceğini kabul etmek istemiyor. Aslında bu, bir kabul etme sorunu değil, bir çeşit kaygısızlık, bir korkudur. İnsan rahatını ve kurulu düzenini bo-

zabilecek şeylerden bucak bucak kaçar ve kurulu düzeni sürdüren, koruyan geleneklerden kopmak istemez.

Ancak bugünü anlayabilmemiz için düşüncemizi hem çok geriye, hem de çok ileriye yöneltmemiz gerekiyor. Üstelik her bilinen şey bir gerçek olmadığı gibi her gerçek de bilinmiyor; ya da bir **gerçek** olarak bilinmiyor.

Çeşitli kaynaklar karşılaştırılarak bu kitapta sıralanan **Bilinmeyen Gerçekler** böyle bir görüş içinde yararlı olabilecektir; her ne kadar, Herakleitos'un dediği gibi **İnanılmaz olunca gerçek kabul edilmiyor**'sa da.

İKİNCİ BÖLÜM

ARKEOLOJİNİN SIRLARI

Tiahuanako: Yaşı bilinmeyen şehir
– Nazka'nın çizgileri
– Paskalya Adası'nın devleri
– Ehramların gölgesinde
– Maya'ların bilginleri
– Bir esrar dizisi üzerine

Kuşkusuz, bütün bunlar hep
şeytanın yardımıyla yaratıldı.
Garcilaso de la Vega

LA PAZ'IN 90 KİLOMETRE ötesinde, Titikaka gölünün 24 Km. yakınlarında 3820 metre yüksekliğindeki bir bozkırında sayısız yüzyıllardan beri yükselen esrarlar şehri Tiahuanako'ya çeşitli adlar verilmiştir; yerli efsanelerde buraya **Huinai Marka (Ebedi Şehir)** denilir, kimi Yeni Dünya'nın Baalbek'i der, kimi de Devler Şehri. Aslında Tiahuanako yaşı bilinmeyen, geçmişi tarih öncesi çağlarının karanlıklarına karışan bir şehirdir. Adının anlamı kesinlikle çıkartılamamıştır: **"kuru kum"**, "ortadaki taş", **"ölen ışık"** olarak çevrilebilmektedir. Bir yoruma göre şehrin adı İnka Kralı Maita Kapak tarafından konulmuştur. Kral şehirde kaldığı bir gün, kendisine Kuzko'dan haber getiren bir askere **"Tia, Guanako" (Dinlen, hızlı koşucu)** demiştir. Şehrin adı da geçmişi, yaşı kadar karanlıktır.

Tiahuanako'nun dev kalıntıları bugün bir bozkırın içinde yükselir ve unutulmuş bir uygarlığın bu taş bekçileri -duvarlar, binalar, heykeller, kapılar- ufak bir yerli köyünü içinde barındırır. Yaşı bilinmeyen şehrin kalıntıları genel olarak üç kısma ayrılabilir: 15 m. yük-

sekliğinde ve 32.400 m^2 yüzölçümü olan kale **(Akapana)**; 128,74 m. boyunda ve 118,26 m. genişliğindeki tapınak **(Kalassaya)** ve kapılar **(Puma - Punku, tunka , Punku, Umu , Punku).**

"Akapana evleri, depoları; dökümhanesi, atelyeleri, kusursuz su yollarıyla bir kaleden çok başlıbaşına bir şehirdir. "Kalassaya" ise hem tapınak hem de gözlemevi görevini görür; binanın yapı tarzı, duvarları meydana getiren taş bloklarının yerleştirilmesi astronomik kurallara bağlıdır. "Kalassaya"ya Güneş Tapınağı da denilir; oysa burada Güneş Tanrısı'na tapıldığını gösteren hiçbir ize rastlanmamıştır.

Kapılar kısmı belki de kalıntıların en karışık yeridir: Yarı oyulmuş heykelleriyle, yarı yontulmuş taş bloklarıyla aniden terkedilmiş bir şantiyeye benzemektedir. Burada bulunan yüz tonluk, birbirlerine bakır penslerle tutturulmuş, tepelerine 60 tonluk küpler konmuş kumtaşı blokları, 2,5 m. lik deliklerle süslü 10 tonluk bloklar, 5 m. boyunda tek parçalık kaldırım taşları - ya da rıhtımlar- kapılar kısmının büyüklüğü hakkında fikir vermektedir. La Paz Açık Hava Müzesi'nde yer alan 7 m. boyunda, kızıl taştan oyulmuş, bütün yüzü çeşitli desen ve sahnelerle süslü dev bir heykel de kapılar kısmından müzeye getirilmiştir.

Bu anıtlarından dolayı, Tiahuanako, **Dev Şehir** ya da **Devlerin Şehri** adını da almıştır. Oysa İnka topraklarında başka dev şehirler de bulunduğundan, bu yapıtlar ister İnka Uygarlığı'na, ister İnka öncesi çağlara ait olsun, Tiahuanako büyük bir özellik taşımaz.

Şehrin özelliği kalıntılarının boyutlarında değil bilinmeyen tarihinde ve bu tarihe garip ipuçları getiren bazı izlerdedir.

Saksahuaman, Machu Pichu ve kıyıda yer alan, kumlar altında kalmış Paşakamak da tarihleri tam bilinemeyen esrarengiz şehirlerdir. Her üçü de, Tiahuanako Uygarlığı'na bir yönden bağlıdırlar.

Uygarlık diyoruz, acaba bu uygarlık yalnız kalıntıların yüceliği, sanat eserlerinin değeriylemi ölçülüyor? Hayır. Bu uygarlık, Tiahuanako'yu inşa edenlerin, çevrelerindeki bölgeleri etkileyenlerin bilimsel bilgileriyle ölçülüyor.

"Kalassaya"da ünlü bir kapı vardır: 3 m. boyunda, 3.75 m. eninde, 10 tonluk tek bir kaya parçasından oyulmuştur. Buna **Güneş Kapısı** denir ve Tiahuanako'nun en esrarengiz, en çeşitli ve karşıt varsayımlara yol açan anıtıdır. Üst kısımda, ortada, uçan bir Tanrı'nın çevresinde 48 figür dizilmiştir: Taçlı puma'lar, kondor'lar, kanatlı yaratıklar, Tanrı'nın karşısında diz çöken ya da ona sırt çeviren uzaklaşan insanlar ve bunların çevresinde, aralarında birtakım garip işaretler ve şekiller. Ortadaki Tanrı'nın kim olduğu kesinlikle bilinmiyor. Güneş Tanrısı, Yaratıcı Tanrı **Virakoka** ya da adı sanı unutulmuş bir Tanrı olabilir. Tanrı'nın iki elindeki asaların anlamı, ortadaki Tanrı Motifinin onbir değişik biçimde üst kısmının alt bölümünde tekrarlanmasının nedeni çözümlenememiştir.

En gelenekleşmiş yoruma göre, Güneş Kapısı, mitoslara dayanan kozmogonik bir sistemin simgesidir. Büyük bir ihtimalle, Tiahuanako uygarlığının bilimsel oluşumunu gösteren bir takvimdir, belki de dünyanın en eski takvimidir.

Bu takvim yorumu, birçok tartışmalara yol açmakla birlikte, kalıntılarda araştırmalar yapan bütün bilim adamlarını bir noktada birleştirmiştir: Kapının ortasındaki Tanrı motifini tekrarlayan onbir değişik biçim güneşin bir

yıl içindeki hareketlerinin simgesi ise bu takvim yorumu geçerlidir. Ancak, güneş Kapısı'nın takvimi güneşle yetinmeyip çok karmaşık bir sistemin içinde Venüs gezegenin çevrimlerini de kapsıyor. Güneş kapısı Tiahuanako'nun esrarını birkat daha arttıran bir anıttır; motiflerinin açıklanması bir yana kapı ve üzerindeki takvim, kayıp bir dünyanın sırrını açıklayabilecek bir başka kapının anahtarı sayılabilir. Güneş Kapısı, Tiahuanako'nun **merkezi** kabul edilirse, bu yorum geçerli olur.

Güneş Kapısı'nın birtakvim olduğu görüşünü ilk önce arkeoloji uzmanı Posnansky öne atmış, gün durumu **(solstis)** ve gün-tün eşitliğini temsil eden işaretleri çözmüştür. 1928-1929 yıllarında takvimi inceleyen Alman arkeologu Kiss, uzun bir çalışmadan sonra 1937'de hafta ve ay işaretlerini tespit edip takvimin gün sayısını 290 olarak hesaplamıştır. Daha sonra 1949 yılında İngiliz Ashton takvimin genel sistemini açıklamıştır.

Bu takvimin en büyük özelliği günümüzden yüzyıllarca önce yaşayan ve takvimi hazırlayan astronomların şaşırtıcı bilgilerini kanıtlamasıdır.

Güneş Kapısı'na oyulmuş taş takvim dört bölüme ayrılmıştır ve bu bölümlerin her biri astronokik mevsimleri göstermektedir. Bununla yetinmeyip bu dört bölümün her biri, yılın 12 ayını göstermek üzere üçe bölünmüştür. Yılı 290 gün olarak sayan Tiahuanako'nun astronomları ayları da 24 gün olarak saymışlar, buna karşılık, her gün için ay'ın durumunu ayrıntılı olarak göstermesini de bilmişlerdi. Üstelik ay'ın iki hareketini de -gerçek ve görünen- belirtmişlerdi. Prof. Denis Seurat'ın işaret ettiği gibi bu durum çok ilginçtir.

Çünkü günümüz astronomları öteden beri ay'ın görünen hareketinin gerçek hareketi olmadığını bilmelerine karşın bugün bile çoğu takvimlerimizde ay'ın yalnız gö-

rünen hareketi gösterilmektedir. Bu durumda Tiahuanako yerlilerinin yüzyılımız insanlarından daha mı bilgili olduğu sorusu akla gelmektedir.

Üstün bir takvimin kalıntısı da olsa tek bir kalıntı bu soruya karşılık olamaz. Ancak bu kalıntıyı **yaşı bilinmeyen** şehrin başkaca özelliklerine eklersek şaşırtıcı, hayalî sayılabilecek bir varsayım kurulabilir Bu çeşit bir varsayıma değinmeden önce, çeşitli görüşleri karşılaştırarak, şehrin tarihini özetlemek yerinde olur.

Tiahuanako konusunda arkeoloji ancak kazılardan edinen bilgilere dayanarak bu uygarlığı dönemlere ayırıyor: Göçebe kavimleri birleştiren birinci dönem; dıştan gelen üstün bir uygarlığın istilâsına tanık olan ikinci dönem; beyaz tenli, sakallı bir ırkın göçünü tanıyan üçüncü dönem; dev ölçülerde yapıların yükseldiği dördüncü dönem ve en sonunda İnka'ların egemenliği altında geçen beşinci dönem. Yaklaşık olarak M.S. 500 ile 1200 yılları arasında sıralanan beş dönemde, açıklanamayan birtakım unsurlar -dıştan gelen üstün bir uygarlık, beyaz tenli ve sakallı bir ırkın göçü gibi- yer almaktadır.

Görüldüğü gibi gelenekleşmiş bilim bir tarihi oluşturabilecek verilerden yoksundur. Bu durumda başka kaynaklara İspanyol kaynaklarına, yerli efsanelere, inançlara baş vurmak zorunluluğu ortaya çıkmaktadır.

İspanyol kaynakları şehrin tarihini ikiye ayırıyor. M.Ö. sine ait Tiahuanako ve M.S. 500 ile 1000 yılları arasında kurulan, İnka'ların gelişinden önce sönen İmparatorluk Çağı ya da İkinci Tiahuanako. İspanyol kaynakları tartışılabilir ve çoğunlukla yerli kaynakların etkisindedir.

Yerli kaynakların verdiği bilgiler şöyledir:

Titikaka gölünün yakınlarında yaşayan Aimara yerlilerinin inançlarına göre "Tiahuanako, gökyüzünde yıldızlar olmadan önce yaratılmıştı." 1532 yılında İnka İm-

paratorluğu'nun fatihi Francisco Pizarro son imparator Atahualpa'ya şehrin tarihini sorduğunda şöyle bir cevapla karşılaşmıştı: "Hiç kimse bu şehrin kalıntılarından başka bir şey görmedi, kuruluşu geçmiş çağların karanlığına aittir." Başka bir deyimle İnka'lar, Titikaka bölgesini ellerine geçirdiklerinde, Tiahuanako efsanelere karışan, geçmişi bilinmeyen, unutulan, kocaman bir kalıntı yığınından başka bir şey değildi.

Bir efsaneye göre, şehir, Yaratıcı Tanrı Virakoka tarafından bir gecede yaratılmıştır; oysa bir süre sonra bu Tanrı git gide kötü ahlâklı olan şehirlilere kızıp onları taşa çevirmiştir. Beyaz tenli, beyaz elbiseli, uzun sakallı bir Tanrı'dır bu Virakoka. Yanından hiç ayırmadığı İnti kuşu ile birlikte gezer, insanları eğitir, ikramlarda bulunur (İnkalara mısır buğdayını getirmiştir). Kızdığı zamanlarda da insanlardan önce yarattığı devleri yok eder, tayfunlar yaratır. Zaman gelir Pachayachachi **(Dünyanın Yaratıcısı)**, Pachacamac **(Dünyanın Öncüsü)**, Ticsi **(Edebî)** Virakoka suların üzerinde yürüyüp ufukta kaybolur ve kaybolmadan önce, insanlara, onları koruyacak **beyaz tenli ve sakallı** yaratıklar göndereceğini söyler. Bu yüzden ilk İspanyollarla karşılaşan yerliler onlara Virakoka adını vermişlerdir.

Tiahuanako ile ilgilenen tek Tanrı Virakoka olmamıştır; efsaneler bu konuda yıldızlardan altın yaldızlı bir uçan gemi ile inen, dört parmaklı Tanrıça Orjana'dan da söz ederler. Orjana yeryüzünde 70 çocuk doğurur, yeni bir ırk yaratır ve yıldızlara döner.

Hayalle gerçek yer yer karışmaktadır; Tiahuanako'nun beş mimari dönemini tespit eden Posnansky üçüncü dönemindeki beyaz tenli, sakallı göçebelerden söz ediyor; Belamy ise, şehirle ilgili bir görüşünde, bir tayfundan hareket ediyor; kalıntılardaki kabartmalarda ise dört parmaklı yaratıklara rastlanılıyor. Virakoka ya da Orjana yeni bir ırkın yaratıcıları gibi gös-

teriliyor. Tiahuanako'yu inşa eden, uygarlığını kuran ırk heykellerden, kabartmalardan da belli olduğu gibi Yeni Dünya için yeni ve değişik bir ırktır: Kalın dudaklı, ezik burunlu, Moğol yüz çizgilerine sahip kişilerden oluşmuştur.

Bir yerden sonra, yalnız hayal ve gerçek değil, zaman ve yer kavramları bile karışmaktadır: Moğol yüz çizgileri, Buda'yı andıran duruşlar bir yana heykellerin biçimi eski Mısır ve Etrüsk eserleriyle şaşırtıcı benzerlikler göstermektedir. Bu durumda acaba And dağları bir çeşit dünyanın beşiği mi olmuştur? And dağlarında tarih öncesi uygarlıklar kuran ırklar Orta Asya'dan mı gelmiştir? Bunlar kayıp bir ülkenin kazazedeleri midir? gibi sorular ortaya atılmaktadır.

Tiahuanako öylesine esrar dolu bir şehir ki, onunla ilgilenenlerde sürekli kuşkular doğuruyor. Yalnız Tiahuanako değil, Peru'nun diğer şehirleri, şehir kalıntıları da aynı kuşkuları uyandırıyor; 6 metre boyunda ve 3 metre genişliğindeki granit blokları ile Saksahuaman (İspanyol yazarı Garcilaso de La Vega Saksahuaman'la Tiahuanako'nun yeraltından bir geçitle bağlı olduklarını yazar); İnkaların bile tanımadıkları Ollantaytambo; yine geçmişi bilinmeyen Paşakamak.

Yaşı, geçmişi, tarihi bilinmeyen dev şehirlerin ortaya koydukları sorunlar saymakla bitmez. Önemli olan sorunları saymak değil bunları bir yere, en azından bir görüşe bağlamaktır.

Tarihin, arkeolojinin bugüne kadar kesinlikle çözümleyemediği Tiahuanako sorununa jeoloji, fosilbilim şaşırtıcı ve tartışılabilir bir açıklama getirmektedir.

Tiahuanako'nun tarihinden söz edildiğinde arkeolojinin bu konuda tarih öncesi çağlara kadar uzandığını belirtmiştik. Jeoloji ve fosilbilim ise, çok daha ileri görüşlü davranarak, şehre 150-250.000 yıllık bir geçmiş ta-

nımaktadır. Bu tarihler inanılmaz, imkânsız gibi görülürse de inandırıcı ve akla uygun verilere dayanmaktadır. Yine de gelenekçi bilim buna karşı çıkmakta ve Güney Amerika'da Üçüncü Zaman'ın sonlarına doğru insanların yaşadığını ileri süren Arjantinli Ameghino'nun görüşlerini bir hayal saymaktadır.

Ameghino'nun yanı sıra, yaklaşık olarak 4000 m. yüksekliğinde bulunan Tiahuanako'da incelemeler yapan arkeolog ve jeolog H.S. Belamy, Umayo, Titikaka ve Koipusa göllerini kapsayan 700 kilometrelik bir alanda denizle ilgili tortular bulmuştur. Böyle bir yükseklikte denizle ilgili tortunun bulunması çok şaşırtıcı bir olaysa da, tortuların izlediği çizginin şekli daha şaşırtıcıdır. Aslında denizle ilgili bu tortular bir çizgiden çok bir eğriyi izliyorlar. Üçüncü Zamanda Tiahuanako'ya kadar yükselen bir deniz düşünüldüğünde bu denizin, ufuğa orantılı olarak, yatay olmadığı sonucu çıkar karşımıza. Denilecek ki, hiçbir deniz gerçekten yatay değildir; ancak bu öngörülen deniz bildiklerimizden daha eğri gibi görünüyor.

Tiahuanako'ya, 4000 metreye kadar yükselen bir deniz! Yerbilim çağları gözden geçirirsek, özellikle Amerika kıtasının geçirdiği değişimler üzerinde durursak böyle bir olayın aslında pek de şaşırtıcı olmadığını göreceğiz. Şu var ki böyle bir görüş -ya da bir gerçek- kabul edilirse Tiahuanako'ya çok daha eski, bol sıfırlı bir tarih çizmemiz gerekiyor. Daha doğrusu Üçüncü Zaman'ın sonunu merkez olarak seçmek en doğru yol olabilir.

Birtakım arkeologlar, denizle ilgili tortuların varoluşunu açıklamak için, başka nedenler öne sürdüler, bir dağın çökmesinden -kalıntıları bulunamayan bir dağdır bu!- ya da benzer bir nedenden ileri gelen Titikaka gölünün taşmasından söz ettiler. Tiahuanako'nun, en parlak döneminde, bir deniz şehri oluşu, bugüne kadar ileri sü-

rülen kuralları fazlasıyla sarstığı için, birçok kimseyi kuşkulandırıyor; ancak Belamy'nin tortularından başka veriler de var; şöyle ki, bir dağ gölü olan Titikaka tuzludur; şehirde "rıhtım" kalıntıları bulunmuştur.

Liman olsun ya da olmasın tartışma kaldırmayan bazı noktalar vardır: Tiahuanako uygarlığı o bölgede bugün varolan bir iklimin içinde yaşayıp gelişmemiştir. Hiçbir uygarlığın, kurak, sert bir bozkırda tutunduğu görülmemiştir. Bu değişik iklimin bir kıyı, deniz iklimi olması şart mı? Değil, fakat değişik oluşu kesindir ve değişik iklimi kabul ettiğimiz takdirde yüzbinlerce yıl geriye dönmek zorunluluğu ile karşılaşıyoruz. Üstelik bu geriye dönüş bizi yeniden ve kaçınılmaz bir şekilde Üçüncü Zaman'ın sonlarına getiriyor; kazılarda insan kemiklerinin yanında **toxodon** fosilleri bulunmuştur ve Üçüncü Zaman'ın sonlarına doğru yaşadığı bilinen bu hayvanın biçimi kabartmaların bazılarında da görülüyor. Kaldı ki, Kiss'a göre, Güneş Kapısındaki takvim de, 290 günlük yılı ile, Üçüncü Zaman'ın astronomik verilerine uygun düşmektedir.

Tiahuanako incelenirken, araştırılırken esrarlar çoğalıyor, varılan sonuçlar, yürütülen görüşler bizi sürekli olarak çok gerilere götürüyor. Bütün bu esrarların içinde gerçek olan bir durum var: Tiahuanako değişik bir çağın, değişik bir ırkın, bir kültürün ürünüdür, ilerde değineceğimiz **Nazka** gibi, **Paskalya** Adası gibi. Bu çağ tarih öncesi, **tufan** öncesi bir çağ ve tarih bilgimizin sınırlarını aşarak bizi yepyeni ve şaşırtıcı bir tarihi görüşe bağlıyor. Bu bölge ile ilgili örnek karşısında şaşkınlığa kapılmamak gerekir, çünkü ilerde daha da şaşırtıcı, sarsıcı olaylarla karşılaşılacak ve bunlara alışınca gelenekleşmiş görüşleri, bilgileri, oluşumu değiştirmek zorunluluğu belirecektir.

•

PERU'DA AND DAĞLARININ yamaçlarında **Nazka** şehrinin kalıntıları yükselir. Yerliler bu bölgeye, kuruluğuna rağmen **pampa (yayla)** adını vermişlerdir. Uçaktan bakıldığında yayla geometrik çizgilerle döşenmiştir: Kimi paralel ilerliyor, kimi belirli kavşaklarda birleşiyor ya da yamuk **(trapez)** biçimindeki geniş alanları kapsıyor. Arkeologlara göre bu çizgiler eski İnka yollarıdır.

Peru arkeoloji uzmanı Prof. Alden Mason'a göre bu geometrik çizgiler ya çok eski bir dinin izleri ya da yaylaya çizilen dev bir tavkimdir. İşin gerçekten garip yanı şu ki, Nazka çizgileri 1946 yılında Alman arkeologlarından Maria Recihe ve Kossok tarafından uçakla yapılan bir taramanın sonunda keşfedilmiştir. Başka bir deyişle, bu çizgiler yalnız yüksekten belli oluyorlar.

60 kilometre uzunluğunda ve iki kilometre genişliğindeki yaylayı kaplayan ufacık taşlar, binlerce yada onbinlerce yıl önce, nedeni ve görevi kesinlikle anlaşılamayan biçimler çizmek için kullanılmıştı. Ne var ki, bunların yer yer dev figürler, dev kuşlar, dev sarmallar oluşturdukları görülüyor.

Nazka yaylasındaki incelemeler derinleştirilince başka ipuçları da bulundu: Kenarı üç m. olan bir dörtgenin bir köşesinden, her birinin uzunluğu 182 m. olan, 23 dik doğru çıkarılmıştı. Bunların ikisi gün durumuna **(solstis)**, biri gün-tün eşitliğine **(ekinoks)** uygun olarak gökyüzünün bir noktasına doğru yöneltilmişti. Geriye kalan 20 dik doğrunun anlamı daha anlaşılamamıştır. Bu veriler çizgilerin, ortaya konan biçimlerin dev bir takvim ya da bir **hesap makinesi** yerine kullanıldığı görüşünü doğrulayabilir.

Ancak bu dev takvimin kimin tarafından, nasıl, ne zaman ve neden koca yaylada çizildiği; neden yalnız yük-

sekten farkedildiği; yaylada görülen, kimi soyut kimi somut biçimlerin neden **Nazka** kalıntılarında bulunan çömleklerin süslemesinde kullanıldığı sorularına bir karşılık vermek imkânsızdır.

Pennsylvania Üniversitesi profesörlerinden J. Alden Mason'a göre biçimler çok ayrıntılı, örgü şeklinde bir plana dayanarak, belki de trigonometri'yi kullanan bir din için yaratılmıştır.

Ayrıntılı bile olsa, bir plana uyarak 60 km. uzunluğundaki bir alanı ufacık taşlarla döşeyen "ilkel" bir topluluk büyük zorluklarla karşılaşmış olmalıdır. Çünkü, Nazka'da gerçekleştirilen bu çalışma orantıya dayanmakta ve yerden yürütülüp yüksekten yönetilmesi gerekmektedir.

1946'dan beri Nazka'da araştırmalar yapan ve bunları **"Çölün Esrarı"** adlı kitabında açıklayan Maria Reiche, takvim görüşüne katılmakla birlikte, bazı noktalar üzerinde durur ve:

"Bütün çizgilere kesin bir astronomik anlam vermek güçtür, çünkü bazıları o çağda gökte görülen hiçbir yıldıza uymuyor. Eğer bu çizgiler görülen değil de tahmin edilen yıldızların yönünü gösteriyorsa bu işin anlamı öylesine derinleşiyor ki gerçek sonuçlara varabilmek imkânsız oluyor," der.

Reiche'nin araştırmalarına dayanarak Nazka'da incelemeler yapan İsviçreli Von Daniken yaylayı bir **hava alanı**'na benzetmektedir. Ancak bu da hayali bir görüş niteliğindedir.

Beyaz fosforlu taşlarla meydana getirilen bu işaret yine aynı soruları doğuruyor: Nasıl, ne zaman, kimin tarafından, neden yapıldı? Tarih öncesi çağlarda, gemicilere körfezin yerini göstermek için yapıldığı en akla yatkın düşünce.

Pizko ile Nazka arasındaki uzaklık 160 kilometredir ve Pizko'daki dev işaret Nazka çizgileri gibi yalnız uzaktan ve yüksekten fark ediliyor. Bu da bir **garip rastlantı** olsa gerek! Rastlantılara bel bağlayanlar için, yine Peru'da Tarapakar çölündeki 100 metrelik insan figürüne ve Şili'deki El Enladrillado dağlarında yükselen duvarlara değinmek gerekir.

Şili'de yayınlanan "El Mercurio" gazetesi, 26 Ağustos 1968 tarihli sayısında, Tarapakar çölünde uçakla yapılan bir tarama sonucunda dev bir insan şekli keşfedildiğini bildiriyordu. Dörtköşe, kutuya benzer bir gövde, dik bacaklar, oniki anten taşıyan üçgen biçimli kanatları olan bu stilize insan figürü 200 m. yükseklikte bir tepede yer alıyordu ve volkanik taşlarla çevrilmişti.

El Enladrillado tepesinde yükselen duvarlar ise 2 kilometre uzunluğunda ve 800 metre genişliğinde bir alanı kaplıyor. Burda kullanılan taşların boyu 5 metreyi, her birinin ağırlığı yaklaşık olarak 10.000 kiloyu bulmaktadır. Tepedeki araştırmaları yöneten Hulberti Sarnataro Bounaud'ya göre bilinmeyen bir uygarlığın kalıntılarıdır bunlar ya da **bu mekân tanımadığımız yaratıklar tarafından kullanılmıştır.** Bu tanımadığımız yaratıklar kimler olabilirdi? Bounaud bu konuda hiçbir açıklamada bulunmamış, yalnızca tepede bulunan ve geometrik biçimde yerleştirilen 233 blokun gökyüzünü gösteren optik işaretler olabileceğini belirtmiştir.

●

PASKALYA ADASI, Pasifik Okyanusunda, üçgen biçiminde, kurak ve volkanik bir adacıktır. Bu küçük ada arkeoloji tarihinin sayılı esrarlarından birini taşımaktadır. Bu esrar adayı kaplayan kimi 50 ton ağırlığında, kimi 20 metre boyuda dev heykellerdir. Ada halkının efsanelerine göre bunlar **Gökten düşen efendiler**'in heykelleridir ya da, yerlilerin deyimiyle **Moai'ler**'dir.

1722 yılının Paskalya günü, Hollandalı Amiral Jakob Roggeveen tarafından keşfedilen ada yüzyılımızın başlarından beri sürekli bir inceleme ve araştırma merkezi olmuştur. Ne yazık ki inceleme ve araştırma merkezi olmadan önce Paskalya Adası, eski kaynakları, eski bilgileri koruyan yerlileri ortadan kaldırmaya kararlı bir katliam dizisine tanık olmuştur.

Katliam, Roggeveen'le başlamış, esir tüccariyle devam etmiştir; 1862 yılında Peru'lular tarafından yapılan bir baskın sonucunda adanın son Kralı, ailesi ve yerli bilgilerin büyük çoğunluğu tutsak edildi. 1888 yılının eylül ayında ada Şili hükümetine geçti ve koyunculukla uğraşan İngiliz Williamson ve Balfour şirketine teslim edildi.

Paskalya Adası'ndaki ilk ciddi inceleme insanbilimci S. Routledge tarafından yapıldı; sonraki yıllarda Alfred Méraux (1934), Thor Heyerdahl (1955), Francis Maziere (1964), Erich Von Daniken (1968) Rotledge'in araştırmalarını derinleştirdiler.

Adayı kaplayan, tek parçalı, başlıkları 1000 kiloyu aşan garip yüzlü, anlamlı bakışlı heykeller Taş devrinin son çağına ait bir toplumun ürünleri sayılır. Paskalya Adası'nın nüfusu bugün yaklaşık olarak 600 kişidir; ada en kalabalık olduğu zamanlar bile nüfus hiçbir zaman 5000i aşamamıştır. Çünkü Paskalya Adası -Dünyanın Göbeği ya da, yerlilerin deyimiyle **Matakiterani (Gökyüzüne bakan gözler)**- kupkuru, bitkisiz, ağaçsız, insanı güç barındıran bir adadır. İlginç olan da 600 yerliye karşıt 593 heykelin olmasıdır.

Bu heykeller kimin tarafından, hangi çağda, nasıl ve niçin dikilmiştir? Kesinlikle bilinemiyor.

Ada ilk keşfedildiğinde Moai'lerin boyunlarında, ayak bileklerinde tahtadan, yazılı levhalar bulunuyordu.

Sonradan adaya giden misyonerler bunların çoğunu yaktılar, bazılarını Vatikan Müzesi'ne gönderdiler; birkaçı da başka müzeler arasında paylaşıldı. Kalan örneklerden kesin bir şey anlaşılamadı. Yerliler bu yazılı tahta levhalara **Kohou Rongo Rongo (Yazıyı ileten)**, bu yazıyı bilip öğretenlere de **Maori Kohau Rongo Rongo** (Yazıyı İleten Bilginler) adını vermişlerdir. Eldeki bilgilere göre bu gizli kutsal yazı yalnızca Kral ailesi, bölge reisleri ve bilginler tarafından biliniyordu. Ancak 1862 yılındaki katliamda yazının esrarını çözebilecek kişiler öldürülmüştü. Rongo Rongo yazısı ile yakından ilgilenen Hamburg Üniversitesi'nden Prof. Thomas Barthel, bu yazı ile Çin yazısı ve İndus nehri vadisinde bulunan arkaik Hint yazısıyla ortak noktalar bulmuştur. Pasifikte yükselen kurak **Matakiterani** adası ile Çin ve Hindistan arasındaki uzaklık düşündürücü bir noktadır. Ancak ada efsanelerinden birinde geçen bir cümle bunu açıklamaktadır: **"İlk ırk, Rongo Rongo yazısını icat edip bunu taşlara geçirdi. Eskiden, İlk Irk'ın kapladığı dünyanın dört kıtasından yalnız Asya'da bugün bu yazıya rastlanılmaktadır."**

Ayrıca adada, çoğu heykellerin kaidesini meydana getiren, 260 kocaman taş set **(Ahu)** vardır. Bu setlerin çevresinde, Sahra'daki taş evlere tıpatıp benzeyen, taş damlı, dar kapılı, dar pencereli binalar yükselmektedir.

Bütün rahatsız edici, kuşku uyandırıcı yönleriyle Tiahuanako'daki durum Paskalya Adası'nda da karşımıza çıkıyor; baştaki esrar başka esrarlara yol açıyor, çözülemeyen bir yazı ile kaplı tahta levhalar; kocaman taş setler, taş evler, kıyıdaki kayalarda işlenmiş garip biçimler, balıklar, yıldızlar, biçimsiz yaratıklar, kanatlı insanlar, astronomik simgeler ve -ilerde değineceğimiz- tahta heykelciklerle karşılaşıyoruz.

Adada serpiştirilmiş 593 heykel, Rano Raraku volkanının kraterinde de yarı kalmış yüzlerce dev figür daha vardır.

Rano Raraku'da tamamlanmamış bir heykel duruyor. Gövdesi 22 m.; kafası ve boynu 7 m.; çapı 3 metre, burnunun uzunluğu 3,40 m. ve ağırlığı 50 ton. Teknolojik çağımızın en kusursuz aleti bile böyle bir yükün altından zor kalkar.

Kraterin çevresinde araştırmalar yapan Thor Heyerdahl binlerce taş balta bulmuştur; bu buluş bir yoruma yol açmıştır: Heykeller kraterin içinde oyulup kesilmiş, sonradan belirli yerlere yerleştirilmiştir.

Bilinmeyen bir çağda, birkaç yüz, birkaç bin yerli ilkel taş baltalarıyla yıllarca çalışarak, hattâ bu çalışmalarını kuşaktan kuşağa sürdürerek, bu heykelleri oydular; kraterin duvarlarından ayırdılar, daha da büyük bir çabayla bu dev heykelleri çektiler, yuvarladılar ve diktiler. Son olarak da başlarına 10 tonluk başlıkları yerleştirdiler. Az çok eski Mısırlılar'ın, İnkalar'ın, Mayalar'ın, Aztekler'in v.b. uyguladıkları teknikle. Şu var ki Paskalya Adası hiçbir zaman bu çeşit uzun süreli birleşik bir çalışmaya yetebilecek insan gücüne sahip olamamıştır. Üstelik, kurak bir yer olduğundan, heykelleri dikmek ve taşımak için ağaç kütüklerinin kullanılmış olması da pek düşünülemez.

Başlıklar konusunda arkeoloji **toprak setler**'den söz ediyor; heykeller bilinmeyen bir sistemle dikildikten sonra, başlarının hizasına kadar toprak setler çekiliyor ve başlıklar yerleştiriliyor. Gerek Thor Heyerdahl, gerek Francis Maziere araştırmaları boyunca toprak altında kalmış birçok heykel bulmuşlar ve genel bir anlamda bu set görüşünü destekler gibi olmuşlardır. Aslında insan gücüne dayandığından set görüşü de tatmin edici olmaktan uzaktır.

Heykellerin taş ocaklarının içinde oyulduğu ocaklarda bulunan yarım kalmış heykellerden açıkça an-

laşılıyor. Yine de insanı düşündüren bir nokta var; Heyerdahl olsun Von Daniken olsun, taş baltaları kullanmak istediklerinde taş üzerinde birkaç hafif çizikten öteye gidemediler, o da oldukça yorucu bir çalışmadan sonra. Öte yandan Heyerdahl'ın 18 gün süren bir uğraşıdan sonra, direkler ve halatlar kullanarak, orta boy bir heykeli dikmek için uyguladığı ilkel sistem de çok daha büyük ve ağır heykeller için imkânsız sayıldı ve böylece **teknik** sorun kendiliğinden bir çıkmaza girdi.

Uygar insan mantığına imkânsız görünen olaylar Paskalya Adası yerlileri için çok basitti: Çünkü heykeller **Mana** gücü ile hareket etmişlerdi.

Mana nedir? Doç. Dr. Sedat Veyis Örnek'in tanımlamasıyla, **Mana:**

"Bazı insanlarda, hayvanlarda, bitkilerde ve doğa unsunlarında alışılmışın dışında birtakım belirti ve fonksiyonlarla kendini gösteren doğaüstü gücün Malanezya dilindeki karşılığıdır... Mana, tanrıların, insanların, hayvanların, bitkilerin, hatta cansız nesnelerin içlerinde bulunabilir... Mana ya kuşaktan kuşağa geçer ya da çeşitli dinî ve büyüsel pratiklerle sonradan elde edilir. Polinezyalı'larda soylu sınıfın şefleri, tanrıların kuşağından gelen kimseler olarak kabul edildikleri için, bunların çoğu zaman büyük ve özel bir mana ile yüklü olduklarına inanılmaktadır."

Kuşkusuz bu inanç da, pratik olmadığından durumu aydınlatabilecek cinsten değil.

Ada yerlileri, **Rapanuis**'ler, kayaların üzerine kazılmış insan şekillerini göstererek, adalarına **Kuş Adamlar Ülkesi** derler. Efsaneye göre, yüzyıllarca önce gökten inen tanrılar yerlilere ateş yakmasını öğretmişlerdir. Bu bir efsanedir ve kayalarda rastlanılan desenlerin her biri ayrı bir efsanenin, bir inancın örneğidir.

Kayalarda uçan adamlar, balina adamlar, timsah adamlar ve ayaklı balıklar vardır. Geleneklere göre insan, iklim değişimlerine uygun on değişimden sonra, bu balıktan türemiştir. Maziere'in çok yerinde işaret ettiği gibi:

"Sembolik benzetmelerle totemizm arasında değişik bir inanç seziliyor. Bu biçimler sembolikdir; oysa yerliler bugün bile bunlardan korkmaktadır."

İnsanlarla hayvanlar arasındaki bu birleşim, Polinezyalıların inançlarını aşan, gizli bir geçmişe dayanıyor. Gerçek arkeolojik bilgilere göre Paskalya Adası M.Ö. 1680 yıllarında, Markiz Adaları'ndan geldiği sanılan bir yerli ırkın istilâsına uğramıştır. Heyerdahl ve Maziere, adaya ilk yerleşenlerin Güney Amerika'dan geldiklerini öne sürmekteler. Buna dayanarak Heyerdahl, adadaki kalıntıları ve özellikle heykelleri üç ayrı uygarlık çağının sınırları içinde değerlendiriyor. Heykellerin çoğu en eski çağa ait oluyor. Bunlar en sağlam ve sanat değerleri en yüksek olanlardır. Daha yakın bir çağa ait oldukları sanılanlar ise öncekilerin oldukça kaba birer kopyasını teşkil etmektedirler. Adada bulunan tahta kömürü izlerinden ve iskeletlerden, son çağın M.S. 400 yıllarına kadar sürdüğü anlaşılmaktadır.

Heyerdahl'ın çizgisini izlemekle beraber Maziere, bizlere daha ayrıntılı bir tarihî dizinin verilerini veriyor; M.S. 400 yıllarında Polinezya takımadalarından gelenler adaya ayak basıyorlar, daha sonra, belki 13. yüzyılın sonlarına doğru, ada Markiz, Tuamotu ve Gambıer adalarından gelme yerlilerin istilâsına uğruyor. Bu durumda tarihöncesi çağlara karışan İlk Irk ne oluyor? Bunu öğrenmek için yeniden yerli efsanelere dönmek gerekiyor: **"Adaya ilk ayak basanlar, yeryüzünde yaşamış olan İlk Irk'ın bir koludur. Bunların teni sarı, boyları ve kolları çok uzun, göğüsleri geniş, kulakları kocaman, saçları sarı, vücutları tüysüzdür. Ateşi tanımazlardı. Bu ırk, es-**

kiden Polinezya'nın iki ayrı adasında yaşıyordu. Kayıkla Amerika'nın arkasında bulunan bir kıtadan gelmişlerdi."

Uzun boylu, kocaman kulaklı, tüysüz bir ırk; başka birdeyişle en eski heykellerde biçimlendirilen ırk.

Paskalya Adası'nın arkeolojiye sunduğu başka bir esrar da **Moai-Kavakava** adı ile tanınan tahta heykelciklerdir. Bir deri bir kemik kalmış, iki büklüm, **guatr** hastalığına tutulmuşa benzeyen biçimsiz insan heykelleridir bunlar. Üstelik tip olarak Polinezya yerlilerine hiçbir şekilde benzemezler.

Bu heykelciklerin kimleri, hangi ırkı gösterdiği çözümlenememiştir.

Buraya kadar saydıklarımız kopuk ve bir senteze varamayan bilgilerdir. Ne kesin bir anlam çıkartılabilir ne de doyurucu bir sonuca varılabilir. Dolayısıyla Paskalya Adası'nın esrarı sürekli olarak çeşitli ve zıt görüşlerle besleniyor.

Adayı dev heykellerle döşeyen uygarlık nereye bağlanılabilir? Belki Güney Amerika'nın son derece esrarlı uygarlıklarına, kaynağı daha keşfedilemeyen bir ırka (adaya ayak basan ilk araştırmacılar yerlilere karışmış beyaz tenli insanlara rastlamışlardı); ya da kayıp bir ülkeye bağlanabilir.

●

Mısır'ı tanımıyoruz; tanıyoruz sanıp kendimizi aldatıyoruz.

Prof. Howard Carter

HAYATININ OTUZ YILINI Mısır'da kazılarda geçiren Walter Bryon Emery, bundan birkaç yıl önce New York Metropolitan Müzesi'nde verdiği bir konferansta,

dinleyenleri şaşırtan bir konuşma yapmıştı: **"Altıbin yıl öncesine kadar Mısır'da hiçbir uygar insan izine rastlanmıyor,"** demişti Emery. **"Birdenbire, hiçbir geniş dönemi olmadan, mağara insanı olağanüstü bir sanat ve mimarî bilgiyle saraylar, tapınaklar yapmaya koyuldu. Bu üstün ve şaşırtıcı bilim ona nereden gelmişti? Her şey öylesine çabuk oldu ki, sanki Nil vadisindeki ilkel topluluklar, Uçan Dairelerle inen doğaüstü öğreticiler tarafından eğitilmişti."**

Hâlâ aydınlanmamış birtakım noktalar dışında Mısır tarihi ayrıntılı bir şekilde biliniyorsa da, Emery'nin öne sürdüğü sorun gerçekten ilginçti. Uzaydan gelme doğaüstü yaratıklar bir yana, Mısır'daki uygar gelişim şaşırtıcı bir çabuklukla gerçekleşmiştir. İlk çağlardaki ilkel tarım toplulukları ya da teokratik krallıklar, M.Ö. 3400 yıllarına doğru iki ayrı devlet olarak birleşiyor: Kuzey Krallığı ve Güney Krallığı. Sonradan kuzeydoğudan gelen kesinlikle bilinemeyen, dış etkiler karışıyor ve derken ilk Firavun Menes'le kocaman bir uygarlık coşarak fışkırıyor..

İlk iki Mısır hanedanı konusunda çok az şey bildiğini kabul eden arkeoloji bu gelişimi açıklayabilecek durumda değil. Mısır'da öncü kazılar yapan Sovyet bilim adamlarının ise 20.000 yıl öncesine kadar uzanan bir uygarlığın izlerini buldukları söyleniyor; üstelik öylesine ilerlemiş bir uygarlık ki, teleskop mercekleri bile yapmışlardı.

Bizim için hâlâ karanlık gibi görünen bu ilk iki hanedan dönemi (M.Ö. 310-2300), Ehramlardaki yazılara göre, Mısırlılar tarafından tarihlerinin en üstün çağı sayılırdı. Üstelik yalnızca İlk Hanedanlar dönemi değil, önceki dönemler de Mısır kaynaklarında bir çeşit **altın çağ** gibi tanıtılıyordu.

Ehramlar -özellikle **Keops, Kefren** ve **Mikerinos-**

M.Ö. 2900 ile 2400 yılları arasında inşa edildi. Keops ehramında kullanılan taş blokların sayısı 2.600.000'i bulur. Kefren ehramının boyu 143 m., genişliği ise 213 m.'dir.

Gize'deki Keops **(Kufu)** ehramı dünyanın sayılı harikalarından biridir; yapımından 2.000 yıl sonra, "Tarihin Babası" sayılan Herodotos'a anlatılanlara göre 5265 metrelik alanı hazırlayabilmek için 10, ehramı inşa edebilmek için de 20 yıl çalışıldı. Fransız araştırmacısı Moreux: "Büyük Ehramda altı milyon tonluk taş bulunuyor, bugün bu malzemeyi taşıyabilmek için 6000 lokomotif gerekmektedir," der bir yazısında.

Salt mimarî bilgiye değil, büyük bir örgüte, bir **planlama**'ya dayanan, insana değer tanımayan bir toplumda insan gücünü kullanan **korkunç** bir çalışma. Böylece akıllara durgunluk veren ehramlar, tapınaklar, dev heykeller yükseliyor; gizli kapıları, gizli geçitleri ve labirentleri andıran iç bölümleriyle ölü firavunları büyük bir ihtişam içinde barındıran mezarlar yapılıyor. Ve bu mezarlar hâlâ iyice bilinmiyor: "Daily Telegraph"ın 19 Ekim 1966 tarihli sayısında belirttiği gibi, arkeologlar bugün bile X-ışınları yardımıyla Kefren ehramında esrarengiz kalmış olan bölmeleri, odaları bulabilme umudunu taşıyorlar.

Kuşkusuz, firavunlar, insan gücü konusunda, İnka imparatoru Huayna Kapak gibi düşünüyorlardı:

- Halkın başka işi yoksa derdi Huayna Kapak, **bir dağı bir yerden alıp başka bir yere taşısın. Böylece ülke barış içinde yaşayacaktır.**

Bir söylenti var, doğru, yanlış ya da abartılmış: M.Ö. 2900 yıllarında inşa edildiği sanılan Keops ehramının yüksekliği bir milyarla çarpıldığında dünyayı güneşten ayıran uzaklık yaklaşık olarak elde ediliyor: 149.400.000 kilometre!

Keops ehramının ölçüleriyle yakından uğraşıp bunları evrenbilimsel bir sisteme bağlayanlar ilginç sonuçlara

varmışlardır: Söz gelimi, ehramdaki İkinci Alt Geçit'in uzunluğu olan 2,56 m. Birinci Alt Geçit'in uzunluğu olan 1,32 m.'ye bölündüğünde 1,93939 sayısı elde ediliyor; ya da 1939, 3 Eylül tarihi olan İkinci Dünya Savaşı'nın başlangıç tarihi.

Bunlar rastlantı olabilir ya da Mısırlı bilim adamlarının, gizemci din adamlarının astronomi, matematik ve benzer konulardaki bilgilerinin sonucu. Ancak, bu çeşit rastlantılar bir soru doğuruyor: Ahramlara, Firavunların mezarları olmaktan başka, ek ve değişik bir işlev tanımak mümkün mü?

Bu soruya bir karşılık vermeden önce elimizdeki bazı bilgileri gözden geçirmek yerinde olur.

Ehramların ve ehramlardan elde edilen bilgilerin - çıkış noktasını kesinlikle tanımlayamadığımız, eski Mısır gizemciliğine bağlı- dinsel bir bilimin sonucu olduğu kabul ediliyor. Yıl süresi, dünyanın yarıçapı ve ağırlığı, güntün eşitliği kanunu, boylam derecesinin değeri, kuzeyin gerçek yönü Ehramlardan, özellikle Keops'tan, elde edilen bilgilerin bazılarıdır.

Keops'un 30'uncu paralel üzerindeki coğrafik durumu, dünyanın diğer esrarlı bölgeleriyle yarattığı bağlantılardan dolayı, oldukça ilgi çekicidir. Ehramın tepesinden 60 derecelik bir açı ile doğuya dönülürse Tibet'in başkenti olan **Lhassa** ile karşılaşılır; aynı açı bu defa batıya uygulanırsa erişilecek nokta, mitoslara karışan kayıp ülke **Atlantis**'in battığı sanılan, **Atlantik Okyanusu**'dur. Aynı açı üzerinde yine batıya doğru bir 60 derece daha ilerlenirse, Mısır'daki ehramlarla sayısız benzerlikleri taşıyan, **Yukatan**'ın **Maya** ehramlarına erişilir.

Geleneksel arkeolojiye göre bütün bunlar rastlantıdan başka bir şey değildir. Yine de rastlantıların sayısı kabarınca bunların altında başka şeyler aramak doğru olacaktır.

Ehramlara ek bir işlev tanınacak olursa bu, kuşkusuz, din hudutlarını aşan bilimsel bir işlev olur. Ehramlar, birtakım astronomik kurallara uyarak inşa edilmiştir. Buna karşılık Mısırlılar'ın astronomi bilgilerini açıklayan kaynaklar da tam yeterli değildir. M.Ö. 4221 yılına ait, **Sirius** gezegeninin dünyadan görüldüğü süreyi merkez alarak 32.000 yıllık bir devri kapsayan bir takvim vardır.

İşin şaşırtıcı bir yanı vardır: Sirius gezegeni yalnız Nil nehrinin taştığı zamanlarda ve sabahın erken saatlerinde ufuk çizgisinin tam üzerinde görülüyor; bu da büyük bir dikkat harcamakla oluyor.

Az ve güçlükle görünen bu gezegen neden bir takvimin çıkış noktasını oluştursun? 32 bin yılı kapsayan devrin anlamı nedir? Acaba eski Mısırlılar bu verileri çok daha eski, bilinmeyen kaynaklardan mı elde etmişlerdi?

Bu tür soruların yanı sıra, asıl ilginç mesele şudur.

Dinî kurallar ve gelenekler bir yana, birer mezardan başka şey olmadığı sanılan ehramların inşaatında kullanılan, ehramlardan elde edilen bütün bu verilerin gerçek işlevi nedir? Acaba Ehramlar sanıldığından da mı eski? Yoksa Ehramlar gizli ve ilerisini öngören bir bilimin koruyucuları mı?

Arkeolojik bilgilere göre **Sakkara**'daki **Zoser ehramı,** ya da **Zozer mezarı,** M.Ö. 2700 yıllarında inşa ettirilmiştir. Habeş yazarı Mas-Udi'nin Oxford Kitaplığı'nda bulunan bir el yazmasında ehramın Firavun Surid'in zamanında yapıldığı belirtilmektedir; Surid ise Tufan öncesi çağlarda hüküm sürmüş, mitoslara karışmış bir Firavun'dur.

Eldeki kaynaklara göre Mısır'ın resmî tarihi M.Ö. 6500 yıllarında başlıyor. Bu konuda resmî kaynaklarla bağdaşmayan Herodotos'un bir hikâyesi vardır:

"Tarih" adlı eserinin ikinci cildinde Herodotos, Tebes'i gezerken, Teb'li rahiplerin, her biri bir **Rahip Kuşağı**'nı simgeleyen, 341 kocaman heykel gösterdiklerini yazar. Rahiplerin açıklamalarına göre, ilk kuşak, 11.340 yıl önce görevine başlamıştı.

Başka bir Yunanlı tarihçi, Diojenes Laertes, Mısır rahiplerinin gizli arşivlerinde, Büyük İskender devrinden 48.863 yıl daha eski olan el yazmaları bulunduğunu ve bu kaynaklara göre **Atlantis** ülkesini yok eden tayfunun M.Ö. 9564 yılında yer aldığını öne sürmektedir.

Hayal ve gerçeğin birbirine karıştırıldığı öne sürülürse de Mısır uygarlığının ortaya çıkışı, yapıtları ve bu yapıtların özelliklerinin çok daha eski bir uygarlığa dayandığı açıktır.

Eski uygarlıkların, Peru'da, Şili'de, Meksika'da ve her yerde, ele geçen dev kalıntıları, sürekli olarak teknik sıkıntılara yol açmaktadır. Arkeoloji, çoğu zaman bunları bir dert olarak kabul etmez ve eldeki bilgilere dayanarak, yeterli gibi görünen birtakım açıklamalar yapar.

Ehramların yapımında kullanılan insan gücü, Mısırlı mühendislerin yetenek ve örgüt anlayışından söz edildiğinde, üstün bir teknolojiye dayanması gereken bu çalışmalara ait bilimsel veriler ve bilimsel ölçü aletleri bulunamamıştır.

Uzmanlar, ehramların yapıldığı sanılan çağlarda, Mısır'ın nüfusunun 50 milyona yakın olduğunu söylüyorlar. Bu sayı gerçeğe uygunsa -başka kaynaklara göre M.Ö. 3000 yıllarında dünyanın nüfusu 20 milyonu buluyordu- insan gücü, ehramlar konusunda bir problem yaratmaz. Ancak 2.600.000 parça taşın taş ocağından kesilmesi, biçimlendirilip yerine yerleştirilmesi düşündürücü bir noktadır. Bu konuda Mısırlılar'ın yararlandıkları birtakım kolaylıklar var: Eğimler, tahta perdeler, taş blokların

kaydırılması için kum döşenen yollar, kaya parçalarını ayırmak için kullanılan, suyla ıslatılıp kabaran takozlar, tahta rulolar v.s. gibi.

Erich Von Daniken'in hesabına göre, bir günde bir kişi 12.000 kiloyu bulan 10 blok yerleştirebilirse, bu insan selinin 2.5 milyon bloku bir araya getirebilmesi için de 250.000 güne ya da 664 yıla ihtiyaç vardır.

İnşaatın yanı sıra -yine örnek olarak **Keops** alınırsa- ehramların iç bölümlerini, karanlık geçitleri süsleyen, yüksek bir sanat ürünü olan renkli freskoları da hesaba katmak gerekir.

Bu freskoların yapımı sırasında ışık kaynağı olarak neyin kullanıldığı -yağ kandilleri, gaz kandilleri, belki de güneş ışınlarından yararlanan optik bir sistem- bilinmiyor.

Ehramların esrarını, esrarlı yönlerini gizli bir tarihe bağlayanlar da vardır. Albay Royer, 19. yüzyılda yazmış olduğu **"2000 Yılının Büyük Kasırgası"** adlı kitabında, ehramların, **Sfenks**'in ve başkaca Mısır tapınaklarının binlerce yıldan beri yeraltında kalmış olan anıtların üst-yapıları olduğunu öne sürmüştür. Bu hayalî görüş de gerçeği aramakta yardımcı olabilir.

Ehramların arkasından sıra yüce Sfenks'e geliyor: Donuk bakışıyla, gelmiş geçmiş yüzyılların tanığı olan bu garip canavara, canavar biçiminde verilen Tanrı'ya!

Her soruya az çok bir karşılık veren arkeoloji Sfens konusunda da gerekli bilgileri sunmaktadır: **Kefren** ehramının batısında yükselen Büyük Sfenks, M.Ö. 4500 yıllarında tek parça kayadan oyulmuştur ve bir Firavunun simgesidir. Buna karşılık Mısır kaynaklarında, Dördüncü Hanedana ait bir el yazmasında, Sfenks, geçmiş zamanların karanlık çağlarına ait bir anıt gibi gös-

terilmektedir. Dördüncü Hanedan M.Ö. 2700-2500 yılları arasında hüküm sürdüğüne göre bu devirden 2000 yıl önce geçen bir olay rahatça **geçmişin karanlıklarına** mal edilebilir. Ancak M.Ö. 4500 yıllarında Sefenks'e **modellik** eden Firavun kimdir?

Sefenk'le ilgili en güvenilir kaynak, dev heykelin ön ayakları arasında, göğsünün hizasında bulunan 4 m. boyunda, 2 m. eninde kırmızı granitten bir levhadır; levhanın alt kısmı oldukça bozulmuş, sonradan bir onarım geçirmiştir. M.Ö. 3400 yılına ait olan bu levhada, Firavun IV. Tutmosis'in, gördüğü bir düşten sonra Sfenks'i kumlardan nasıl kurtardığı anlatılıyor.

Yüzyılların bekçisi Sfenks'in çölün kumlarıyla yürüttüğü savaş ayrı ve uzun bir hikâyedir. İlkin, M.Ö. 2600 yıllarında, Dördüncü Hanedan'dan Firavun Kefren, Sfenks'i diriltiyor, sonra IV. Tutmosis, onu kumlardan korumak düşüncesiyle çevresine bir duvar örüyor. Firavun'un işaretini taşıyan tuğlalarla örülmüş duvarın kalıntıları bugün görülebilmektedir. Romalı Markus Aurelius'un zamanında Sfenks yeniden kumlara gömülmüştür; Aurelius uzun süre uğraştıktan sonra Sfenk'i bir kez daha kurtarıyor. Aradan yüzyılar geçiyor; 19. yüzyılın başlarında coşkulu bir İtalyan arkeologu, Yüzbaşı Caviglia, anıtın üst kısımlarını kumdan çıkartıyor ve 1869'da onu Mısır Müzesi'nin kurucusu Auguste Mariette izliyor. Mariette'den sonra bu görev, yerine geçen Maspero'ya kalıyor; Maspero tutkulu bir araştırmacıdır; Sfenks'in altında gizli bir geçit bulacağına inanıyor. Fransa'da açtığı bir kampanya ile bir hayli yardım toplayıp işe girişiyor, ama para yetişmediğinden kazılar yarıda kalıyor. Bundan sonra Mısır hükümeti uğraşmaya başlıyor.

Sfenks nedir? Kuşkusuz, bir Tanrı'dır; binlerce, belki onbinlerce yıl önce, Mısır'da yaşayan insanların Tanrısı.

Bu konuda IV. Tutmosis'in levhası oldukça açıklayıcıdır: Sfenks, Ufuktaki Güneş'tir, Doğan Güneş'tir, en doğrusu Büyük Doğu'nun simgesidir.

İngiliz uzmanı Sir J.G. Wilkinson:

"Bütün olgular bu sonuca varıyor," diyor. "İlk Firavun Menes'in devrinden önce, hattâ, belki Nil vadisine göç etmeden önce, Mısırlılar uygarlık konusunda önemli aşamalar yapmışlardı."

Menes'ten, yani M.Ö. 3000 yıllarından önce Nil vadisine göç etmeden neredeydi, nereden gelmişlerdi bu Mısırlılar?

Tarih, M.Ö. 5000 yıllarında, Habeşistan'dan göçüp Nil vadisinin kıyılarına varan ve orada yaşamakta olan halkla kaynaşan bir ırktan söz ediyor. Habeşistan'dan gelen ve birliginde yüce bir uygarlığın tohumlarını getiren bu ırk nereden çıkmadır? Tarih bu konuda kesin bir şey söyleyemiyor ve iş yine yorumlara, görüşlere kalıyor.

Uçan Daireler'le inip Nil vadisindeki yerlileri eğiten yaratıkları ileri süren Emery'nin görüşü bir **paradoks** olabilir; aynı şekilde Habeşistan'dan Mısır'a göçenleri kayıp Atlantis kıtasının kazazedeleri sayan görüş de bir düş sayılabilir.

Ancak, er ya da geç, bir yerde sonucun, gerçeğin ortaya çıkması gerekmektedir. Yoksa geçmişini araştıran insanoğlunun ilgisi ve merakı kesilmeyeceği gibi ileri sürülen hayalî görüşlerin de arkası kesilmeyecektir.

●

TAŞDEVRİ TEKNOLOJİSİNE dayanan, tekerleği bile tanımayan Maya uygarlığı, en parlak döneminde (987-1511) Guatemala'dan Meksika'ya kadar yayılmış; Guatemala'yı, İngiliz Hondurası'nı, Yukatan'ı, Çapas'ı eh-

ramlar, görkemli tapınaklar ve gözlemevleriyle süslemiştir.

Hiçten bir uygarlık kuran, geçmişi kesinlikle bilinmeyen, astronomi üzerine geniş bilgiye sahip olan bir ırk örneği daha.

133 yıl önce, John L. Stephens ve Frederic Catherwood'un keşifleri yayılmadan, Maya uygarlığını birkaç uzman dışında hiç kimse tanımıyordu. Bu durumda geçmişinin bilinmesi de çok güçleşmektedir.

Stephens ve Catherwood, ilk keşiflerini Honduras'ta Kopan köyünün yakınlarında, binbir türlü güçlüğe katlanarak yaptılar. İki yıl sonra yeni bir keşif daha yaparak bunlar hakkında bir kitap yayınladılar.

"Orta Amerika Çapas ve Yukatan'da Yapılan Bir Yolculuğun Serüvenleri" adını taşıyan bu kitap dünyada büyük yankılar yaptı: Amerika'da o güne kadar bilinmeyen bir uygarlık keşfedilmişti.

Kitabın yayınlanmasından günümüze kadar, Yeni Dünya'nın Yunanlıları sayılan Mayalar'ın uygarlığı, sanatı, tarihi hakkında sayısız araştırmalar, incelemeler ve tartışmalar yapıldı ve yapılmaktadır da. Bu kadar derin bir inceleme konusu olmasının nedeni, bu uygarlığın İspanyol istilâsından önceki zamanlarda, akıllara durgunluk verecek bir noktaya erişmiş olmasıdır.

Bu konuda Raymond Cartier şöyle demektedir:

- Mayaların yaptıkları seramik kaplar, vazolar Etrüsk seramiklerini, taş kabartmaları Hindistan'daki eserleri, ehram biçimindeki tapınaklarının kocaman dik merdivenleri, Kamboçya'daki Angkor bölgesi tapınaklarını hatırlatmaktadır.

Mayalar, eserlerini meydana getirirken başka uygarlıklardan örnek almadılarsa, Avrupa ve Asya'nın bü-

tün eski uygarlıklarının sanat biçimlerini kapsayacak bir yeteneğe sahiplerdi anlamı çıkmaktadır.

Belki de, uygarlık denen şey, belirli bir coğrafî bölgede doğup bir orman yangını gibi çevreye yayılmıştır. Belki de dünyanın çeşitli bölgelerinde aynı zamanda doğmuştu.

Maya uygarlığıyla daha önce üzerinde durduğumuz ve ilerde göreceğimiz diğer uygarlıklar, sürekli olarak eş ya da benzer birtakım sorular ortaya koyar. Böylece bu uygarlıkları ortak bir noktaya bağlamak, en azından aralarındaki benzerlikleri, gelişimleri bir yörüngeye oturtmak gereğini her an için günümüz insanına duyururlar.

Bugün Mayalar'la ilgili bilgiler kolayca bulunduğundan, biz genellikle bu uygarlığın astronomi ve matematik bilimlerinde vardığı sonuçlar üzerinde durmayı daha uygun görüyoruz.

Mayalar'ın astronomi alanındaki başarıları söz konusu olunca akla gelen ilk örnek ünlü Maya takvimidir. Dünyayı ve Venüs gezegenini ilgilendiren esrarengiz bir takvimdir bu!

İnce ve eksiksiz hesaplara dayanan bu takvim sayesinde Maya rahipleri, Venüs'teki yıl süresini 584 gün olarak hesaplamışlar, bununla yetinmeyip Ay'ın takvimini de çıkartmışlardı; dünyamızdaki yıl için vardıkları gün sayısı ise 365,2420 olmuştur. Bugün kabul edilen gün sayısı 365,2422'dir. Sıfırı ilk defa yaratan ve hesaplarında sık sık kullanan Mayalar matematiğe karşı bir çeşit tutku besliyorlardı. Bazı hesapları 64 milyonu bazıları da 400 milyonu kapsıyor ve bütün bu hesaplar Venüs yılını, Dünya yılını hattâ Ay yılını ve Tzolkin diye adlandırılan, 20'şer günlük 13 ayı olan Kutsal Yılı ölçmek için kullanılıyordu.

Mayalar için zaman devirlerden oluşuyordu: Yıl devirleri gerçekten ileri bir şekilde gelişiyordu: 7200 günlük,

144.000 günlük, giderek 64 milyon yıllık devirlere varmışlardı.

Elbette bu sayı bolluğu dinî ve bilimsel bir önem, bir değer taşıyordu; gezegenlerden tapınakların inşaasına kadar, takvim her şeyin ölçüsü sayılıyordu. Çiçen İtza, Tikal ya da Kopan'da olsun her tapınağın inşaatı, yapılacağı yerin seçiminden binanın yüksekliğine kadar takvimin incelenmesinden elde edilen sonuçlara göre, belirli bir tarihte -diyelim, her 52 yılda bir- ve belirli bir yerde yapılıyordu.

Venüs, Uranüs, Neptün gibi gezegenleri ölçen bir takvim neden dinî binaların inşaatını yönetiyor; astronomi neden bir ölçü sayılıyor; başka bir deyişle Maya toplumuyla uzay arasında ne gibi bir bağlantı vardır? Bu soruların karşılığını vermek güçtür.

Gerçek bağlantı dinî inançlardan doğuyordu, üstelik öyle bir dinî inanç ki, bütün Maya uygarlığını etkilemişti. Teokratik bir devlet olduğundan Maya İmparatorluğu, dini kaçınılmaz bir öğe sayıyor, astoronomi ve matematik bilimlerini bir çeşit **büyücülük** için kullanıyordu. Mayalar olgunlaşmış ve bilimsel verilere dayanan bir inançla kimlere taparlardı?

Kimlere taptıkları bellidir, ama Maya dininin esasları karanlıktır. Başlıca Tanrıları Dünyanın Yaratıcısı Hunab ve göğün, gecenin, günün Tanrısı oğlu İtzamna'dır. Bunlardan başka Yağmur Tanrısı Çak, Güneş Tanrısı Kinç Ahau ve özellikle Meksika yerlileri Toltekler'den aldıkları Uçan Yılan **Kukulkan** (Kuetzalkotl) çok ünlüdür.

Mayalar'ın el yazmalarından çok az şey kalmıştır. İspanyol istilâsı sırasında Piskopos Diego de Landa'nın yazdığı "Yukatan Olayları Raporu" adlı kitapta Mayalar'ın kendilerini, doğudan gelen, denizin dibinde kaybolan esrarengiz bir ülkeden kaçan tanrısal bir ırkan torunları say-

dıklarını öğreniyoruz. Aynı şekilde Uçan Yılan Kukulkan da doğudan gelen, yeryüzündeki işini bitirdikten sonra **uçan bir gemiyle** yıldızlara dönen, Venüs gezegeninin simgesi kabul edilen beyaz tenli bir Tanrıdır.

Denizin dibinde kaybolan -Atlantis mitosunun izleri burada da karşımıza çıkıyor- bir ülkenin ilahî ırkı ve fezadan gelen Tanrı'yı Mayalar'ın dinine bağlarsak ve bunlara Tanrıların geri dönme ihtimalini de eklersek astronominin bitmez tükenmez matematik hesaplarının nedeni belki bir anlama kavuşabilir.

Rahipler gerçekten Tanrıların dönüşünü bekliyorlardı (İnkalar'ın Virakoka'nın dönüşünü bekledikleri gibi); takvimde hesaplanan devre bitince, tapınaklar tamamlanınca Kukulkan dönecekti.

909 yılından sonra Mayalar'da bir göç başlıyor; bütün halk Eski İmparatorluğun kapladığı bölgeleri -Güney Guatemala ile İngiliz Hondurası arası- terkedip daha az verimli topraklı Yukatan'a yerleşiyor, 987'de İkinci İmparatorluk kuruluyor. Ani bir kararla milyonları barındıran şehirler bırakılıyor, tapınaklar, gözlemevleri doğaya teslim ediliyor.

Bu göçün nedeni hakkında kimi tarihî, kimi dinî bir takım nedenler ileri sürülür. Bazıları yaşadıkları toprakları verimsiz hale sokmuşlardı der, bazıları da Tanrıların dönüşünü boşuna bekledikten sonra bu dönüşe daha uygun sanılan başka bir bölgeye göç etme zorunluluğunda kaldıklarına inanır.

1200 yılından sonra iç savaşlar başlar. 1527'de İspanyollar gelir, 1548'de Yukatan Meksika'ya katılır ve kanlı çarpışmaların arkasından son bağımsız Mayalar da 1697'de teslim olurlar. Böylece Maya uygarlığı Palenk'te, Kopan'da, Tikal'da, Çiçen İtza'da dev kalıntılar bırakarak çöker.

1935 yılında Palenk'te Tanrı Kukulkan olduğu sanılan garip bir yaratık heykeli bulundu. Geniş kemerli kısa bir pantolon, yakası açık ceket giyen tanrının başında da antenli bir miğfer vardır. Önü sivri, arkasından ateş fışkıran garip bir alete binmiş ve elini hemen önündeki bir dizi alete uzatmıştır. Ayağı da pedala benzeyen bir şeye basar.

Bu heykel de esrar dizisine katılan bir diğer halkadır.

●

ARKEOLOJİK ESRARLARA yalnız Amerika kıtasında, Pasifik Okyanusu'nda ve Mısır'da mı rastlanır? Elbette hayır. Çıkış noktasının çevresindeki karanlıklar aydınlanmadan her eski uygarlık kendi esrarını getirir.

Bunlardan biri de Karolin Adaları'nda, Ponappe'nin yakınlarında, **Nam Tauaş** kalıntılarıdır. Birkaç adayı ve adacığı kaplayan bu kalıntıların tarihöncesi bir çağda, sonradan Pasifik Okyanusu'nun altında kalmış, bir kıtada yükseldiği sanılır. Bu dev kalıntılara, bu kapkara erişilmez duvarlara, bu garip mimarî biçimlere "Siklopların Venediği" denir.

Karolin Adaları geniş bir stratejik bölgenin içindedir; bu yüzden burada araştırma yapmak çok güçtür. Adalardan birinin çok ilginç efsanesine göre: Gizli bir geçit yeryüzünün ta derinliklerine kadar iner. Ada ayrıca Abraham Meritt'in **"Ay Kuyusu"** adlı, hayal-bilim romanına konu olmuştur.

Nam Tauaş'ı bir efsane değil, çok az bilinen bir gerçek kabul etmek gerekir. Çünkü buna benzer bir sürü örnek daha vardır:

Tongo Tabu'da bulunan 170 tonluk mezar anıtı; Hawai'de, Kuki ve Navigator Adaları'nda tarihi bilinmeyen kalıntılar; Fiji adalarından Manua Levu'da Fahrestack

Kardeşler'in bulduğu, eşi hiçbir yerde bulunamayan bir yazı ile üzeri kaplı 40 tonluk kaya parçası ve Okyanus Adaları'ndan Rimatara'da ele geçen 20 m. boyundaki sütunlar efsane düşüncesini yıkar ve bizi gerçeklere yaklaştırır.

Bu uzak adaların dışında, yine esrarını açığa vurmayan başka bölgeler vardır:

Lübnan'da Beyrut'un 70 km. ötesindeki Baalbek şehri ve en ilginç anıtı, ünlü "Baalbek Seti" bunlardan biridir.

Ortalama 20 m. uzunluğunda, bin ton ağırlığında kaya parçalarından yapılan bir settir bu. Kayaların çıkarıldığı taş ocağında 21 m. boyunda, 5 m. yüksekliğinde, 4,20 m. eninde tamamlanmamış bir blok bulunmuştur.

1886 yılından beri bazı noktalar bilinirse de, bu dev seti kimin, niçin yaptırdığı anlaşılamamıştır. Bloklarda görülen testere izlerinden, bunun bir Roma anıtı olduğu ileri sürüldü. Roma İmparatoru Dindar Antonin (138-161) eski Zeus Tapınağı'nı yıktırıp yerine yenisini yaptırırken, seti zemin olarak kullandı. Ancak setin daha önceden yapıldığına ait bir kaynak ele geçmemiştir.

1960 yılının Şubat ayında Tass Ajansı, Baalbek setiyle ilgili, çarpıcı bir yorum yayınladı: Sovyet fizikçisi ve matematikçisi Prof. Agrest, yerinde yaptığı incelemelere dayanarak, setin çok eski zamanlarda uzaydan gelen uçan nesnelerin kullandıkları bir iniş-kalkış alanı olduğunu ileri sürüyordu.

Bu ilginç ve şaşırtıcı bir görüştü. Böyle görüşlerle hiçbir şey açıklanamaz, olsa olsa esrarlara yeni bir boyut getirilir ve bu boyut yeryüzündeki esrarları uzaydaki esrarlara bağlayarak yenilerini doğurur.

Bu konuda bir diğer örnek de 19. yüzyılda arkeoloji uzmanları tarafından hiçten yaratıldığı sanılan Sü-

merlilerle ilgili. Ernest de Sarzec'in Irak'taki keşiflerinden önce, Sümerlilerin varoluşu da bir tahminden ileri geçmiyordu. De Sarzec, Tello'da Lagaş şehrinin kalıntılarını bulunca varsayım bir gerçek oldu, Sümer uygarlığı tartışmasız kabul edildi.

Sümer uygarlığının başlangıcı M.Ö. 4000 yılları kabul edilir. Her ne kadar kazılarda bulunan Krallar Dizisi uygarlığın tarihini 240.000 yıl geriye götürürse de arkeologlar ve tarihçiler bunu kabul etmez ve genellikle Sümerlileri, Tufan'a yakın bir zamanda, Mezopotamya'ya göçen bir ırk sayarlar.

Sümerliler Mezopotamya'ya nereden göçtüler?

M.Ö. 3000 yıllarında yaşamış olan tarihçi Berose'ye göre, Fırat kıyılarında konaklayan halk, denizden gelen yarı insan yarı balık şeklinde yaratıklar tarafından eğitilmişti. Bu efsanenin altında denizci bir ırkın etkisi apaçık seçiliyor. Buna karşılık, Sümer mimarîsinde özel bir yer tutan çok katlı kulelerden hareket eden bir başka görüş, Sümerlilerin dağlık bölgeden geldiklerini ileri sürer.

Bir kez daha karanlıktan çıkan ve bin yıl içinde büyük bir uygarlık kuran bir toplumla karşılaşıyoruz. Astronomi bilgileri geniş, matematik bilgileri şaşırtıcı (Ninive kalıntılarında bulunan bir hesap 195.955.200.000.000 sayısına kadar varır), sanatları, mimarî teknikleri kusursuz olan bir toplumdur bunlar.

Din burada da ağır basar; büyücülük ve gizemcilik de çok gelişkindir. **Lugal** adı verilen rahip-kralların heykeli tapınaklara dikilir ve her şehirde **Ziggurat** (tepesinde bir tapınak/gözlemevi bulunan çok katlı kule) yapımı şart koşuluyor. Ziggurat, özellikle gözlemevi görevi de yaptığından, Sümerlilerin dinsel-bilimsel yaşantılarında önemli bir yer tutar.

Bütün eski uygarlıklar gibi Sümerliler de astronomiye, uzay bilgisine büyük bir değer tanımışlardı. Böylece Ay'ın hareketlerini, başlıca gezegenlerin **(Satürn, Merih, Venüs)** durumlarını, durağan yıldızların arasındaki uzaklıkları inceleyerek çağdaş bilgilerimize yakın sonuçlara varmışlardı.

Başta bilimsel bir açıdan hareket eden uzay incelemeleri, bir noktadan sonra olayları yorumlayan, ilerisini öngören, giderek olayları tayin eden astorolojiye karışıyor. Üstelik buna dinî inançlar eklenince, Ay ve Güneş tanrıların merkezi sayılınca astronomi-matematik-astroloji-din dörtlüsü çok karmaşık bir durum kazanıyor.

Bir Sümer yazıtında: "Sonra Tufan oldu ve Tufan'ın arkasından Krallar bir kez daha gökten indiler," deniliyor. Bu kralların kimler olduğu bilinmiyor ama, yazıt, Sümerlilerin uzayla yeryüzü arasında bir ilişki kurduklarını belgeliyor. Belki bu Kral**l**ar, Herodotos'un anlattığı gibi **Zigguratların** tepelerine bırakılan Kral kızlarını **ziyaret** etmeye gelen Tanrılardır.

Sümer mitolojisi incelenince, Tanrıların çoğu zaman insan şekli almadıkları görülür. Genellikle simgelerle verilir bu Tanrılar ve en çok kullanılan simge yıldız ya da yıldızların çevresinde dönen değişik boydaki gezegenlerdir. Kabartmalarda görülen yıldız başlıklı, kanatlı kürelere binmiş, uzaydan gelen Tanrılardır bunlar.

Tarih, sınırlarını zorlaya zorlaya, Sümerlilerin tarihini 5000 ya da 6000 yıl geriye götürüyor; buna karşılık Gar Kobeh ve Baradostiyan'da 40 ile 30.000 yıl önce işletilen taş ocakları, Tepe Asiat'ta 13.000 yıllık mezarlar ve Şandiyar mağarasında 45.000 yıl öncesine ait iskeletler bulunmuştur. Oyle görünüyor ki bilinen tarihin sınırlarını daha da zorlamak gerekiyor. Sınırlar zorlarup kazılardan daha ilginç malzemeler ve bilgiler elde edilince, karanlık

kalan noktalar belki aydınlanacak, Sümerlilerde bir tutku haline gelen uzay-yeryüzü ilişkisi de doyurucu bir açıklamaya kavuşacaktır.

Bazı arkeolojik esrarları içine alan bu bölümün son örneği, İngiltere'de Salisbury yaylasında yükselen tarihöncesi çağların başka bir tanığıdır: Stonehenge ya da dünyanın en büyük ve karmaşık taş dairesi.

Stonehenge ilk olarak 17. yüzyılda John Aubray tarafından bilimsel bir şekilde incelendi; 18. yüzyılda William Stukeley daire şeklinde yükselen kocaman taş bloklarının planını çizdi; 1919'da ilk kazılar başladı. Genel olarak Stonehenge, M.Ö. 1800 yıllarına ait, dinî bir yer sayılmakta. 1950-1964 yılları arasında yapılan kazılar ve araştırmaların sonunda buranın tarihi üç ayrı döneme ayrılmıştır: İlk inşaatın yapıldığı M.Ö. 1800 yılları; dört tonluk taşların yerleştirildiği M.Ö. 1700-1600 yılları; Stonehenge'in yeniden düzenlendiği M.Ö. 1500 yılları.

Stonehenge, dikey ve yatay taş bloklardan meydana gelmiş doğal bir tapınaktır. Yapımında kullanılan malzemelerle tapınağın biçimi bildiğimiz tarihöncesi insanının yeteneklerini kat kat aşar. Tapınak, iki dış dairenin içinde yükselen iki yarım daire ve en ortada yer alan taş bir sunaktan oluşur. Ancak Stonehenge'i sadece bir tapınak olarak sayan geleneksel arkeolojiye karşı birçok araştırmacı burayı bir gözlemevi kabul eder. Üstelik, tarih öncesi bir çağ için çok ileri sayılan bir gözlemevi.

Bugün Stonehenge'de görülen başlıca ilginç noktalar şunlardır:

1) 90 m. çapında, 56 çukuru olan **Aubrey dairesi, 2)** 30 m. çapında, 30 tek parçalı taşla süslenmiş **Saracen** dairesi, **3) Hele** taşı, **4)** Altı dikey sıra halindeki birkaç çukur, **5)** Aubrey dairesiyle bağlantılı görünen iki taşla iki çukur.

1901 yılında Stonehenge'de incelemeler yapan Locker, dairelerin arasında açılan **caddenin** yaz ortalarında güneşin durumunu gösterdiği sonucuna varmıştı. 62 yıl sonra, bir IBM 7090'la Locker'in araştırmalarını değerlendirip derinleştirmeye çalışan Hawkins, ilginç keşifler yapmıştır.

Taşların düzeni açık bir şekilde ayın ve güneşin hareketlerini belirtiyor, hattâ bununla yetinmeyerek Stonehenge'deki taşlar, çukurlar, taş ve çukur orantıları 4000 yıl öncesi insanlarının gözüyle gökyüzünün âdeta kusursuz bir haritasını çiziyordu.

Stonehenge'i kimlerin yarattığı bilinmiyor. Bunlar, tarihöncesi çağının ilkel İngiliz kavimleri, Girit'ten gelip Mısırlılar'ın tekniğini uygulayan göçebeler, ya da Kelt rahipleri olabilir. Arkeoloji bu sorulara kesin bir karşılık veremez. Ancak, meraklı bazı araştırmacılar, destan ve efsanelere dayanarak birtakım görüşler öne sürüyorlar. Kimisi Stonehenge'in mitoslara karışan kayıp ülke Hiperbore'de tapınak görevi görürken sonradan İngiltere'ye taşındığını; kimisi de uzaydan gelen bir ırk tarafından eski Kelt rahiplerine öğretilen gizli bir bilim sayesinde burasının yapıldığını kabul eder.

Peru'dan İngiltere'ye kadar görkemli uygarlıklar zincirinde birtakım esrarlar, karanlık, zıt olaylarla karşılaşıldı. Zaman zaman, bunlara bir çeşit açıklık getirebilmek için, destanlara, efsanelere değinildi, inanılır inanılmaz görüşler ileri sürüldü. Sürekli olarak, dinî inançlarda ya da bilimsel araştırmalarda bir uzay sorunuyle karşılaşıldı.

Bu durumu doğal kabul etmek gerekir; çünkü ilkel çağlardan günümüze kadar insanoğlunun başlıca merak, kuşku ve araştırma konusu, olağanüstü olayları yaratan ve doğaüstü yaratıkları, Tanrıları barındıran, ölçüleri saptayan, evrensel ölçünün ta kendisi olan uzay olmuştur.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BİLİNMEYEN GERÇEKLER

Bir garip adam
– Canavarların kıyımı
– Mağaralardaki yaratıklar
– Bozkırdaki patlama
– Bilinmeyen gerçekler
– Piri Reis'in Amerika haritalarının önemi

9 AĞUSTOS 1874 YILINDA Amerika'da Albany eyaletinde doğan Charles Hoy Fort oldukça garip bir kişiydi. Hiçbir zaman ünlü adlar arasına karışamayan Fort, otuz yaşına kadar kelebek koleksiyonculuğu ve zaman zaman da gazetecilikle uğraşmıştı.

1908 yılında annesi ca babasının ölümüyle eline geçen bir miktar para ile en çok sevdiği işe atıldı. Sürekli araştırma yapmak ve not toplamak. Bu arada ev işleriyle uğraşması için, kendini asla anlamayan, tutkularını paylaşmayan, Anna Filan adlı bir kadınla evlendi

New York'ta Bronx mahallesinde oturan Fort, kısa boylu, şişman, gözlüklü, sarkık bıyıklı, profesöre benzer bir tipti. Genellikle evden dışarı pek çıkmazdı. Çıktığı zaman da yalnız Belediye Kitaplığı'na gider, dergileri karıştırır, birtakım notlar alırdı. Evine döndüğünde bu notları küçük kartonlara aktarır, büyük bir dikkatle boş ayakkabı kutularına dizerdi. Koleksiyonuna ilginç bir de ad takmıştı: **Aşırı Rastlantılar Sanatoryomu!**

İnanılır inanılmaz görüşlerler ileri sürüldü. Sürekli olarak, dinî inançlarda ya da bilimsel araştırmalarda bir uzay sorunuyle karşılaşıldı.

Fort çeşitli kaynaklardan yararlanarak olağanüstü, garip, esrarengiz olayları, kimsenin ilgisini çekmeyen şeyleri toplardı. Hangi tarihte, nerde çamur, taş, kükürt, kur-

bağa, balık, kan yağdıysa; göz taşları, uçan nesneler, dev adam izleri, garip yaratıklar ve esrarengiz olaylar onun notlarında yer alırdı.

Derken 26 yıl boyunca topladığı bu notlarını bir günde yaktı. Bu kez kendini okumaya verdi. 8 yıl süreyle akla gelebilecek her konuda yazılanı okudu ve yine not topladı.

- Değişik olan her konu hakkında not topluyorum demişti bir konuşmasında. Ayda Kopernik kraterinde görülen sapmalar, birden ortaya çıkan kırmızı derili ingilizler, mumyaların başında türeyen saçlar bana ilginç geliyor. Ancak gerçek ilgimi bu olaylara değil, olaylar arasındaki bağlantılara veriyorum. Uzun süredir rastlantı denen şey üzerinde durdum; ama, ya rastlantı denen şey yoksa?..

Hoy Fort en sonunda bu çalışmalarını, çeşitli zamanlarda yayınladığı dört kitabında dünyaya sundu ve kıyametlerin kopmasına yol açtı. Çünkü son kitabında bilime çatıyor, ışık hızını kabul etmiyor, yepyeni bir astronomi anlayışı getiriyordu

bugün Fort'un izinde yürüyen, onun adını yaşatan bir kuruluş vardır. Bu kuruluş her ay "Kuşku" adlı bir dergi yayınlar ve garip olaylardan söz eder.

Charles Hoy Fort, bilinmeyen gerçekler konusunda en belli başlı uzman olarak Amerikan edebiyatına geçmiştir.

●

70 MİLYON YIL önce yeryüzü dinozorlar, tiranozauslar, brontozauruslar, stegosauruslar, diplodokuslar, triseratopslar ve benzerleri canavarlarla kaynıyordu. Dişleriyle, pençeleriyle gerektiğinde kuyruklarıyla birbirlerine karşı amansız bir savaş yürüten, çöl kanununu uygulayan canavarlardı bunlar

Milyonlarca yıl boyunca bu sürünen ya da dik yürüyen kimi otçul, kimi etçil yaratıklar hiçbir evrim kuralını tanımadan yeryüzünde yaşadılar; sonra bir milyon yılı aşmayan bir süre içinde, dev canavarlar bütünüyle tükendi. Bunlardan zamanımıza kalanlar ancak iskeletler, fosiller, yumurtalar ve ayak izleridir.

Canavarların ortadan kaybolmaları insanoğluna yaradı: Canavarlar kuşağı tükenmeseydi, kuşkusuz, insanın ve insan öncesi memelilerin evrimi gecikecek, zorlaşacaktı.

Kimi 4, kimi 11 m. uzunluğundaki bu gerçekten korkunç canavarların neden ve nasıl kaybolduğu, bilim dünyasını öteden beri uğraştıran bir sorundur ve bu sorunu açıklamak amacıyla çeşitli görüşler öne sürülmüşse de hiçbiri kesin bir sonuca bağlanmamıştır.

Önce suç, canavarların. özellikle dinozorların yumurtalarını çalıp yedikleri için memelilere yüklendi; ama, o zamanlarda denizde yaşayıp yumurtlayan ihtiyozorlar unutuldu. Bir başka görüş de beslenme zorluğunu ileri sürdü: Otlar, bitkiler değişince, bunlardaki silikat orantısı yükselince dev otçullar bunlarla yetinemez oldular denildi.

Zamanla nedenler çoğaldı, canavarların tükenişi iklim değişikliğine verildi; iklimin, çok yavaş da olsa, soğuması bu yaratıkların metabolizmasını etkileyip dayanma güçlerini yitirtmişti. Başka bir yoruma göre güneş ışınlarındaki ültraviyole ışığı dinozorları kısırlaştırmıştı. Sıralanan nedenler bununla bitmedi: 150 milyon yıl süreyle bütün iklim ve coğrafi değişikliklere dayanan, yaşantılarını bu değişen şartlara uygulayan canavarların ortadan kaybolması kuşağın yaşlılığına bağlandı. Bu ara oksijen konusu ortaya atıldı. Amerikan biyoloji uzmanı Dr. Schatz'a göre iklimin değişmesini izleyen bitkilerdeki

değişme ve üreme bir oksijen bolluğu doğurmuş ve bu oksijen sonunda canavarları boğmuştu.

Sorunu aydınlatabilmek için yerbilimsel ve biyolojik nedenler yeterli görülmediğinden kozmik nedenler öne sürüldü.

1958'de Sovyet astrofizik uzmanları V. İ. Krasovskii ve İ. S. Chklovski canavarların ortadan kalkmasını kozmik ışınlara bağladılar ve görüşlerini şu şekilde açıkladılar: Her 200 milyon yılda dünyamızın 26 ışık - yılı (260 trilyon kilometre) ötesinde bir **Supernova** (ömrünü tamamladıktan sonra güneş gibi yanan ve sonunda patlayan dev yıldız) infilak ediyor ve bu patlama, ışık ve radyo dalgaları doğurmaktan başka, uzayı, değişim güçleri olan ışınlarla dolduruyor.

Dünyamıza kadar varan bu ışınların gücü zayıflasa da büyük boy, kuşakların uzun ömürlü ve seyrek doğum yapan hayvanlar üzerinde öldürücü ya da en azından tüketici bir etki yapmaktadır.

Sovyet meslektaşlarının bu görüşünü inceleyen birçok batılı bilim adamı aynı sonuçları paylaşmamakla beraber **supernova** patlamasını desteklediler. Bunların arasında radyo-astronom Hanbury Brown, 50 bin yıl önce güneş sisteminin 40 **parseks** (1 parsek = 3 ışık-yılı) ötesinde patlamaya bir **supernovanın** izlerine rastladığını söylemiştir; Alman Richter bu patlamanın galaksimizin merkezinden koptuğunu ve gerçekten çok güçlü olduğunu belirtmiş, Kansas Üniversitesi'nden K. D. Terry ve Rice Üniversitesinden W. H. Tucker patlayan ve ışın saçan yıldız olaylarının olağan olduğunu açıklamışlardır.

Bu son görüş soruna bir açıklık getirebilecek nitelikteydi. Ancak bir süre sonra inanılmaz gibi görünen, fakat gerçek verilere dayanan çok değişik bir görüş ortaya atıldı.

1939 yılında, dünyada, tanınan dinozor uzmanı, Çin asıllı Sovyet Profesörü Efremov Sikiang bu canavarlara ait bir kafatası buldu. Buluşun olağanüstü yanı kafatasının arkasında görünen ufak, yuvarlak ve bir mermi tarafından yapılmışa benzeyen delikti!

Zamanla hem bu **garip** yara izini taşıyan başka kemikler, fosiller bulundu hem de daha önce bulunanlar araştırıldı, ortak noktalar üzerinde duruldu. Ancak konu gizli tutulmuş ve pek ciddiye alınmamıştı.

1948 yılında, Tiyan-Şan* dağlarının eteklerinde bir hidroelektrik merkezinin temelleri kazılırken, 10 kilometre alanı kaplayan bir mezarlık bulundu. Bütün vadiyi kaplayan, dehşet verici bir mezarlıktı bu!

Hidroelektrik merkezi teknisyenlerinin peşi sıra oraya gelen fosilbilim uzmanları ilk tetkiklerden sonra şaşkınlıklarını gizleyemediler: Mezarlık, düşman oldukları bilinen, et yiyen ve ot yiyen canavarları bir araya getirmişti. Sanki bu düşman canavarlar, 60/70 milyon yıl önce, ölmek için aynı yerde buluşmuşlardı. Ya da öldürülmek için aynı yöne sürülmüşlerdi.

Öldürülmek için denmesinin nedeni bütün kafataslarda, omuzlarda yeniden o **garip** deliğin görünmesidir.

Bilim dünyası, **beslenme zorluğu, yaşlılık, hidrojen bolluğu** ve benzer ihtimaller üzerinde durduğundan; ölüm **ışını** görüşünü kuşkuyla karşıladığından bu keşfe önem vermedi, bu keşfi destekleyebilecek resmî bildiri bile yayınlamadı. Efremov her şeye rağmen hiç kimsenin önemsemediği görüşünde direndi: Canavarlar, dünya-dışı yaratıklar tarafından, değişik bir **ölüm ışınıyla** öldürülmüştü.

---

*) (Tiyan-Şan) Tanrı dağları

Bu çılgınca görüşü destekleyebilecek bir örnek vardır: Moskova Fosilbilim Müzesinde, Lena ırmağının batısında bulunan ve tarihöncesi çağlara ait olan bir **"bizon"** kafatası herkese gösterilmektedir. Kafatasının ön tarafından yuvarlak, çevresi zamanla kireçleşmiş bir delik ilgiyi çekmektedir.

Tarihöncesi çağlarda Sibirya'da yaşayan mağara adamları silah kullanır mıydı?

Böyle bir soruya Müze yönetmeni Prof. Constantin Flerow şöyle karşılık vermiştir: "Bu olay tek şekilde açıklanabilir. Canavarın kafatasındaki delik, çok eskiden, dünya-dışı yaratıkların birçok kez yeryüzüne inmeleriyle bağlantılıdır."

Kafataslarında görülen delikler coğrafibir gariplik olamaz, çünkü bunlara benzeyen izlere, Sibirya'dan Çin'den çok uzak bölgelerde de rastlanılmıştır. Rodezya'da Broken Hill tepesinde bir **Neanderthal** (M. Ö. 100.000) insanının kafatası bulunmuştur. Kafatasının ön ve arka tarafında iki delik vardır. Başka bir deyişle, bir merminin ya da mermiye benzer bir nesnenin giriş ve çıkış delikleri!

Fransa'da, Roquebrune-Cap-Martin'de bulunan Vallonet mağarasında, Dördüncü Zamana (M.Ö. 1.000.000/ 15.000) ait, değişik bir mezarlık ya da **hayvanat bahçesi** keşfedilmiştir. 25 m. çapındaki bu mağarada fil, arslan, maymun gibi hayvanların yanı sıra balina fosilleri bile bulunmuştur.

Bu hayvanları oraya kim, niçin getirdi? Vallonet'deki **hayvanat bahçesiyle** Tiyan-Şian dağlarındaki mezarlık arasında bir bağlantı kurulabilir mi? Tarihöncesi canavarları kimler avlıyordu? Amerika'da, Nevada'da Cow Canyon'un bir kömür madeninde ayak izi bulunan, Üçün-

cü Zamana ait olduğu düşünülen ve maymun-adam'a benzemeyen yaratık mı? 1.000.000 yıl önce yaşamış olan insan mı?

●

YILLAR YILI mağaralarda yaşayan atalarımız, biraz basit bir tanımlamayla, insanla maymun karışımı yaratıklar sayıldı. Avcılıkla geçinen, avladıkları hayvanların postlarını giyen, bir arada yaşayan, her olayın karşısında korku ve ve kuşkuyla titreyen ilkel insanlar olduklarından başka bir şey öğrenilemedi.

Gerçi insanoğlu, kendisine tanınan 1 ya da 1,5 milyon yıllık süre içinde birçok başarılar kaydetmiştir. Avcıyken çiftçi olmuş, balıkçı olmuş, mağaradan kurtulup yollara düşmüş, toprağa bağlanmış, köyler kurmuş, çadırlar dikmiş, kulübeler yapmıştır. Sonra ateşi bulmuş, taş aletlerden bakır ve demir aletlere geçmiş, köyden şehre taşınmıştır. Bütün bunları gözönünde tutan bilim eldeki bilgilere dayanarak, kurduğu ve desteklediği görüşlere güvenerek, tarihöncesi çağları iyice bir yere oturtmuş, etiketlemiş,tarihini çıkartmıştır. Tarihi izleyen sosyoloji ise daha da öteye giderek, çoğunlukla çağdaş ilkel toplulukları örnek alarak, benzerlikler, paralellikler üzerinde yürüyerek ilkel toplumların düzenini, hayatını ayrıntılarına kadar açıklamıştır

Yıllar geçip de bilim daha sağlam veriler kazanınca, kazılar çoğalıp keşifler değerlendirilince, ilkel insanın, ilk başta sanıldığı kadar ilkel olmadığı anlaşıldı. Taş devrinin ilk dönemlerinden beri gerçek sanat eserleri veren mağara adamı ilkellikten çok arınmıştı.

Atalarımızın bu yeniden değerlendirilmesini özellikle sanat tarihine borçluyuz. 1868'de İspanya'da bulunan Altamira, 1940'ta Fransa'da keşfedilen Lascaux mağaralarındaki duvar resimleri teknikleri, renkleri, gölge

oyunları ve perspektif anlayışlarıyla ilkel toplumların tarihine yeni boyutlar kazandırmış oldu. Altamira keşfedilince, **geleneksel** arkeoloji mağarayı süsleyen sarı, kırmızı, siyah renklerdeki 10.000 yıllık yaban öküzü resimlerinin sahte olduğunu öne sürmek istedi. 72 yıl sonra, bir müzeyi andıran Lascaux mağarası bulununca gerçek kabul edildi: Mağara insanı, en az 15-20.000 yıl öncesine kadar, yarı hayvan bir yaratık olmaktan çok uzaktı.

Fransa'da, İspanya'da, İtalya'da, Almanya'da, Sahra'da bulunan mağara resimleri bir başka noktayı da aydınlatıyordu: Hayvan postlarına bürünmüş, saçı sakalı birbirine karışmış atalarımız, fizik olarak bizden pek farklı değillerdi. Fiziki görünüşleri bir yana, giyimleri bile **hayvan postu** modasını çoktan aşmıştı: İspanya'da Cogul mağarasındaki bir duvar resminde kadınlar çizme ve uzun etekli, Fransa'da Lossac mağarasında bulunan başka bir resimde de erkekler kazak, çizme ve kısa pantolonlu gösterilmişti.

Paleolitik taş devrinde mağaralara sığınan, bunları süslemeyi bilen, taşı kemiği işleyen, sonradan göçebe hayatı süren; Mezolitik devrinde tarımı deneyen; Neolitik devirde yerleşip tarımla, balıkçılıkla, hayvancılıkla uğraşan, hâlâ yeterince tanımadığımız bu **ilkel** insan için sanatla uğraşmanın önemi ve değeri neydi, ne olabilirdi?

Başka bir deyişle, taş devrinin insanın mağarasının duvarlarını neden resimlerle süslüyordu, bu resimlerle yaşantı arasında ne gibi bir bağlantı vardı?

Taş devri insanının çizdiği resimler, oyduğu heykeller çoğunlukla bir büyü niteliğinde olup din, büyü karışımı bin inancın kaçınılmaz ürünleridir. Taş devri insanı avlamak istediği yaban öküzünü ya da geyiği; cinsiyeti anlatmak istediğinde kadını; içinde yaşadığı toplumu, katıldığı ya da tanık olduğu olayları konu olarak seçmişti.

Dinî inaçları sanat uğraşısında her ne kadar ağır basarsa da tarihöncesi sanatçısı gerçeğe sıkıca bağlıdır. Zaman zaman simgeye, aşırı biçimciliğe kaçıyorsa da gördüğünü, bildiğini işler

Mağara resimlerinde çok belirgin bir özellik var: Taş devri ressamı Tanrıları çizmiyor, içinde bulunduğu toplumun büyücüsünü çiziyor. Çünkü Tanrılar başka bir aşamanın ürünleridir. Bu yüzden bize garip görünen her resim, her yaratık bir Tanrı değildir; çoğu zaman bir **büyücü** de olmaya bilir. Buna karşılık düşünmediğimiz, tanımadığımız bir **gerçek yaratıktır** belki de.

Mağara resimlerini incelerken bu noktayı sürekli göz önünde tutmak gerekir. Yoksa çözümlenemeyen her görüntü Tanrı ya da **dini şölen** sanılıp rahatça yanılgıya düşülebilir.

Mağara resimlerinde görülen, çözümlenemeyen garip yaratıkalar kimlerdir? Bunlar ne Valtorta'daki avcılar ne de Cogul'daki kadınlardır. Kohistan, Kuzey Amerika, Güney Rodezya, Peru, Şili ve İtalya'daki mağaralarda, kayalarda çizilmiş resimler vardır. Hiçbiri soruna bir çözüm getirememiştir.

Cezayir Sahrasında, Tassili dağlarının birçok yerlerinde, kayalara işlenmiş, garip giysili kişilere rastlanılmış. Yuvarlak ve antenli başlıklar giyen bu kişiler, yerçekimi etksini duymaksızın, havada yürüyor, uçuyorlar. Geleneksel arkeoloji ve sanat tarihi Neolitik çağdan kalma bu resimlerdeki yaratıklara **Hayvan Başlıklı İnsan** adını vermiştir. Bunların arasında, Fransız sosyologu Hendi Lhote'un **Yüce Merih Tanrısı** diye adlandırdığı, 6 m. boyunda bir resim vardır. 1962'de Sovyet bilim adamı Prof. Kazantsev'in de ilgisini çeken bu dev resim, geniş omuzlarına kadar inen başlığıyle, ağız ve burun hizasında görünen delikleriyle bir uzay adamını hatırlatmaktadır.

Güney Afrika'da Brandberg'de bulunan büyük boy kaya resminde bir ikili göze çarpmaktadır: Ön planda beyaz tenli, sarı saçlı, kısa kollu gömlek, dar pantolon ve eldiven giymiş bir kadınla başı miğferli, elinde sivri değnek tutan ince, uzun boylu bir erkek.

Beyazlı Kadın adıyla tanınan bu resim, sanat tarihçilerinin genel görüşüne göre, Mısırlıların etkisi altında çizilmiştir. Erkeğin elinde tuttuğu **değnek** de Anadolu'da kullanılan tunç silâhları hatırlattığından, Afrika sanatçılarının eski uygarlıkları tanıdıkarı anlaşılır.

Yüce Merih Tanrısı, Beyazlı Kadın bilim adamlarını meraklandıran tek örnekler değil; Avustralya mağaralarında bunlara benzer resimlere rastlanılmaktadır. Bu resimlerde ağızları olmayan başlar, uçuş kombinezonlarını hatırlatan tek parçalı elbiseler görülür.

Çıplak yaşadıkları bilinen ilkel toplulukların çizdiği bu biçimleri, sosyaloji: "**Tarihöncesi bir çağdan kalan insanları simgeleyen biçimler**" diye tanımlar. Woomera bölgesindeki kaya resimleri daha da düşündürücüdür. Bir **yaratığın** göğsünde uzay giysilerinin iliikleme sistemini andıran işaretler vardır, başka bir resimde Uçan Daireyi andıran bir şekil görülmektedir. Bölgedeki yerlilere göre bu resimler **uçan** bir **gemiyle uzaydan inen ve kavimleri eğiten Yüce Beyaz Yaratıkları gösterir.**

Sahra kayalıklarında renkli insan biçimlerinin bazıları dört köşeli garip kutular taşır. Bunlar aşırı bir biçimcilik örneği, anlamı çözülemeyen bir simge, bir çeşit karikatür, daha önce Fransa'nın güneybatısında İsturitz mağarasında bulunmuştur: ama bu bir **aşk** karikatürüdür.

İtalya'da Brescia şehrinin kuzeyindeki Val Camonica, Alp'leri yaran 70 kilometreli dağlık bir bölgedir. İlk kez arkeoloji profesörü Marro tarafından 1933'te incelenen

Val Camonica, Taş devrine ait 20 bini aşan kaya resmini saklamaktadır. burada da garip başlıklar giyen, ellerinde üçgen biçiminde aletler tutan yaratıklar vardır. Bu kaya resimlerini inceleyen Fransız arkeologu Emmanuel Amati'ye göre bunlar, çok değişik, madenleri işlemesini bilen, yakın bölgelerdeki toplumlardan üstün bir uygarlığın eserleridir. Resimlerde garip yaratıkların yanı sıra bir **uçan dairenin** inişini -Woomera'da olduğu gibi- Taş devri sanatçılarının gözüyle verilmiştir.

Resimlerle ilgili birtakım yorumlar yapılmış, çıkıntılı, antenli başlıklar, miğferler, **hayvan maskesi, büyücü maskesi** ya da **uzay adamı başlığı** diye tanımlanmıştır.

Bu konunun gerçek ve tartışılmaz yanı, ister kabul edilsin ister edilmesin, dünyayı saran, yer ve kıta ayırımı tanımayan, benzer biçimler, yaratıklar ya da **simgeler** işleyen baş döndürücü bir dizinin var oluşudur:

- Güney Kaliforniya'da, China gölünün kıyısında, miğferli yaratıklar;

- Norveç'te **Beyazlı Kadın** gibi giyinmiş **Tanrılar;**

- Paskalya Adası'nda **uçan insanlar;**

- Tassili'de **boşlukta yürüyenler;**

- Sefar'da **Merihliler;**

- Özbekistan'da Navoi'de bir uzay gemisinin içinde havalandırma maskesi taşıyan yaratıklar;

- Leningrad Müzesi'nde bulunan bir Etrüsk tabağının üzerinde çizili bir roket...

Onlarca, yüzlerce binlerce düşündürücü benzerlikler dizisi. Gerçeğin tanığı diye bilinen Taş devri sanatçıları kimleri çizmişler, bu kuşku verici görüntüleri nereden çıkartmışlardır?

Erich von Daniken bu konuda:

"İtalya'da Güneş ve Kuzey Amerika'daki, İsveç, Sahra ve İspanya'daki mağara insanları, resim konusundaki yeteneklerini ölçebilmek için, birbirlerini ziyaret ederlerdi," der.

Bu konuda belki en doğru sözü Profesör Alexei Kazantsev söylemiştir:

"Bu resimler binlerce yıl önce dünyamızı ziyaret eden tanımadığımız yaratıkları gösteriyor. Bunları araştırıp tartışmak, üzerlerinde çeşitli yorumlar yapmak gerekir; varlıklarını kabul etmemek için bir nedenimiz yoktur."

●

30 HAZİRAN 1908'de, Sibirya'da Yenisey nehri yakınlarında konaklayan Tunguz kavimleri hayret verici bir olaya tanık oldular: Sabahleyin tam 7.17'de bir ateş küresi gökyüzünü yarıp hızla üzerlerinden geçti ve kayboldu. Hemen arkasından korkunç patlamalar duyuldu, kavurucu bir sıcak dalgası bütün bozkırı kapladı. Patlama merkezinden 900 kilometre uzaktaki irkutsk şehrinin sismografya aletleri bir saat boyunca durmadan sallandı; bozkırdaki göçebe toplulukların, geyik sürülerinin büyük bir kısmı, en küçük bir iz bile bırakmadan, bir anda ortadan kayboldu.

Daha sonraki günlerde Sibirya'nın ve Avrupa'nın bazı bölgelerinde esrarengiz bir ışık geceleri aydınlattı: Londra'da sabaha karşı sokaklarda rahatça gazete okunabildi; Rusya'da, Batı Avrupa'da ve Kuzey Afrika'da gökyüzü haftalarca garip şekilli, altın renginde bulutlarla kaplandı. Bilim adamları, bütün bu olayların dev bir göktaşının düşmesinden ileri geldiğini açıklayarak, yoruma yer bırakmadılar.

Aradan yıllar geçti, olay unutuldu. Yine de birçok bilim adamı bu göktaşı olayını daha yakından araştırmak

gereğini duyuyorlardı. 1927 yılında Leningrad Madencilik Müzesi görevlilerinden Prof. Leonid Kulikin yönetimindeki bir keşif kolu olay bölgesinde ilk araştırmalara başladı. O günden hayatta kalanlar sorguya çekildi; göktaşının izleri aranıldı, hiçbir şey bulunmadı. İyimser bir yoruma göre, göktaşı bir bataklığa düşüp kaybolmuştu. Bataklık düşüncesi ilkin Kulik'e de olumlu geldiyse de araştırmalar ilerleyince görüşünü değiştirmek zorunda kaldı; bütün dikkatini ortalığı kasıp kavuran yangının izlerine verdi.

Düşüş merkezine yaklaştıkça bitkiler çok belirli bir şekilde azalmaya, kaybolmaya başlıyordu. 10.000 Km^2'lik bu bölge bugün bile tamamen kurak kalmıştır.

Araştıra araştıra bataklık bir arazide değişik boyda deliklere rastlanıldı. Toprak tarandı, 35 m. derinliğe kadar inildi, uzun bir incelemeden sonra toprağa karışmış mikroskopik denebilecek demir ve nikel parçacıkları bulundu

1927'de başlayan araştırmalar aralıklı olanrakson yıllara kadar sürdü ve 1960'ta elde edilen sonuçlar radyoaktivitenin bütün bölgede normalden üç kat daha üstün olduğunu gösterdi. 1950 yıllarında S.S.C.B Bilim Akademisi Fizik ve Kimya Enstitüsünden Mikhail Tsikulin ve Vladimir Rodionov, olayın, çok büyük bir kozmik nesnenin yarattığı balistik tepkiden doğduğunu öne sürdüler. Görüşleri kuramsal hesaplara dayanan ikili, 30 ile 100 m. çapında, saniyede 10 ile 50 kilometre hızla hareket eden bu nesnenin bir atom bombası kadar etkili olabileceğini ileri sürüyordu. Şu var ki, bu tür bir patlamanın 200 m. derinlikte, 1000 m. çapında bir krater meydana getirmesi gerekidir. Tsikulin ve Rodionov buna da bir karşılık buldular: Krater görüşü kabul edilirse, bu patlama merkezinde değil, daha uzaklarda, kuzeybatıda ve araştırmaların uzanmadığı bir bölgede aranmalıdır.

Görüş uzun süre tartışıldı, sonunda göktaşı savını destekleyen **Göktaşı Komitesinin** bilim sekreteri Evgeni Krynov, kozmik nesnenin atmosferde eriyen kocaman bir buz parçası olduğunu açıklayınca, krater ya da iz arama konusu kendiliğinden ortadan kalktı.

Aslında bütünüyle kuramlara dayanan bu görüşler yeterli, açıklayıcı olmaktan çok uzaktı ve Sibirya'daki patlama çözülmemiş bir esrar durumundaydı.

4 Mayıs 1959 tarihli **London Daily Express** gazetesinde çıkan bir haberle dünya yeniden bu konuyla ilgilendi. Gazetede şöyle yazıyordu:

"51 yıl önce başka bir gezegenden dünyamıza gelen uzay gemisiyle ilgili görüşler Sovyet bilim adamları arasında geniş tartışmalara yol açmıştır. Moskova'da hazırlanan bir keşif kolu hâlâ Sibirya ormanlarında çalışmalarını sürdürmektedir. Sovyet bilim adamlarının üçü, Kukarhin, Krinov ve Fesenkov, göktaşı ihtimali üzerinde durmakla beraber **olay** kelimesini kullanmayı doğru bulmuşlardır. Prof. Alexei Kazantsev ile Prof. Lapunov ise Merih'ten gelme bir uzay gemisi görüşünü savunmaktalar.

Uzay gemisi görüşünü destekleyebilmek için yıllardan beri bilgi toplayan Kazantsev, Çek ve Polonyalı bilim adamlarına bu konuda bir açıklama yapmıştır..."

Olayın tarihçesini özetleyen **London Daily Express,** yazıyı şöyle sürdürüyordu:

"Göktaşı görüşü Hiroşima'daki atom patlamasına kadar savunuldu. Savaştan sonra Japon şehrindeki tahribatla Sibirya'daki tahribatı karşılaştıran Kazantsev kesin bir açıklama yaptı ve Sibirya'da 2500 m. yüksekliğinde bir atom patlamasının yer aldığını açıkladı. Ancak bu düşünceyi kimse ciddiye almadı.

1951'de bu görüş Prof. Lapunov tarafından benimsendi, iki bilim adamı, yeryüzüne inmek isterken havada patlayan uzay gemisi fikri üzerinde durdular. Olay yerine gönderilen keşif kollarının hiçbiri göktaşı izlerine rastlamadığından tartışma hâlâ sürmektedir."

Aynı tarihlerde Avustralya'da yayınlanan **Sydney Sun** gazetesi, Çekoslovak dergisi **Prace**'den aktardığı bir haberi veriyordu:

"Bir evren konuğu adlı kitabında, Sovyet aerodinamik uzmanı Manotskov Sibirya'da, patlamanın yer aldığı bölgenin yakınlarında konaklayan birçok kimsenin bilinmeyen, aslında radyasyon etsindeki kişilerinkine benzer, hastalıklardan öldüklerini, patlamanın en büyük gücünün, atom patlamalarında olduğu gibi, merkezden çok uzakta yer aldığını açıklamıştır."

Yeni ve lodukça şaşırtıcı görüşlerin ortaya çıkması olayın incelenmesine yol açtı. Kulik'in eski raporları bir kez daha gözden geçirildi ve ilginç bir nokta üzerinde duruldu: Olaya tanık olanlardan bazıları **mantar şeklinde** bir buluttan söz etmişlerdi.

1963'te jeolog ve fizikçi Solotow'un yönettiği bir araştırma komitesi Sibirya'ya gitti ve dönüşünde atom patlaması görüşünü bütünüyle destekledi.

Bu arada **Priroda** dergisi 80 görüşü sıralayan bir liste yayınladı. Geleneksel bilimin hâlâ **göktaşı düşmesi** adı altında arşivlemek istediği bir olayla ilgili 80 tane görüş ortaya çıkmıştı.

Aşırıların çoğu, Rusya'da bile kabul edilmedi. **Resmî** yorum göktaşını unutarak, dünya ile bir kuyruklu yıldız çarpışması ihtimali üzerinde durdu. Buna karşılık, Amerikan bilim adamları patlamanın nedenini bir miktar karşı-maddenin dünya ile çarpışması kabul ederken. Genrich Altow-Valentina Schularewa ikilisi Leningrad'ın **Swezda**

gazetesinde yayınladıkları bir incelemede, patlama nedeni olarak Kuğu takımyıldızlarından gelen büyük güçte bir **laser** ışınını göstermişlerdir.

Bu arada şöyle bir görüş de ortaya atılmıştır:

"Her şey olayın başka bir gezegenden gelen, pilot tarafından yönetilen ve patlamadan önce birkaç yüz kilometrelik düğüm yapan bir uzay gemisi tarafından meydana getirildiği görüşünü uyandırmaktadır." (S.S.C.B. Bilim Akademisi Raporlarından - Cilt 72, Bölüm 4, 5, 1967.)

İnsanoğlu bütün bilgisi, çabası, coşkusuyla istediği kadar uğraşa dursun her geçen gün ortaya çıkan garip ve esrarengiz olaylarla baş edemiyor. Çoğu zaman bunları mantığıyla çözemediğinden kuşkuya düşüyor, tedirgin oluyor. Alışılmış düzeni bozan, oturtulmuş kurallara karşı çıkan bu olayları gizliyor, bilmezlikten geliyor ya da bilimin koruma odası görevini gören Müzelere devrediyor. Oysa, **Bilim bir çeşit savaştır. Kim kazanırsa kazansın, sonuçta elde edilen bilimsel bir zaferdir.**

Bu konuda gerçek bir olay örnek verilebilir:

Birkaç yıl önce Bağdat lağımlarını düzenlemekle görevlendirilen Alman mühendisi Wilhelm König, şehir müzesini gezerken, **kutsal eşya** etiketi altında toplanın çeşitli, irili ufaklı eşyanın arasında birtakım yassı taşlar görüyor. ilk anda bunlarda gariplik sezen König bu taşları inceleme izni istiyor. İşe başlar başlamaz taşların aslında galvanizli piller olduğunu farkediyor. Müze kayıtlarını karıştırdıktan sonra **kutsal eşya**ların ilkinin 1936'da Bağdat yakınlarında Kusut Arabu'da, diğerlerinin de Ktesifon kalıntılarında bulunduğunu görüyor. Volta'dan bin yıl önce, Sasaniler devrinden, belki de çok eski bir çağdan kalma galvanizli piller! Garip, ama gerçek bir olay.

Bu olayı ve bundan sonra sıralayacağımız diğer değişik ve düşündürücü olayları şimdilik yorumlamayacağız. Bu bölümde tek amaç, bir dizi **bilinmeyen gerçek** sıralamaktır. Yorum ancak malzemeleri, verileri iyice dizdikten sonra ortaya çıkacaktır.

1901 yılında, Yunanistan'da Cerigo adasının açıklarında, heykellerle yüklü batık bir gemi enkazı çıkarılıyor. M.Ö. 82'de battığı anlaşılan gemi dalgıçlar tarafından araştırılırken heykellerin arasında sıkışıp kalmış garip bir alet bulunuyor. Bugün Atina Arkeoloji Müzesi'nde bulunan ve **Cerigo Makinesi** adıyla tanınan bu alet bir **planetaryum**dan başka bir şey değildir. Makineyi yakından inceleyip bu incelemelerinin sonuçlarını **Scientific American** dergisinde yayınlayan Prof. Derek de Solla Price, bununla yıldızların ve başlıca gezegenlerin yerini ve hareketlerini ölçmenin mümkün olduğunu açıklamıştır.

M.Ö. 82 yılından kalma bu astronomik ölçü aleti ortaya düşündürücü bir sorun atıyor. Astronomik bilgileri veren makineyi kimler ne zaman yapmışlardı?

Cerigo Makinası yazılarla, dairelerle, ufak dişli tekerleklerle kaplı tunçtan yapılmış bir levhadır. Çeşitli ibreleri ve yirmiye yakın dişli tekerlekleri vardır. Makinenin yan tarafında bulunan silindirli kol hareket ettirilince bütün dişliler değişik hızla dönmeye başlarlar. İbreleri koruyan tunç tüplerin üzerinde çok ince, çoğu artık seçilemeyen yazılar kazılmıştır. Keşfin en şaşırtıcı, Prof. Price'ın deyimiyle **korkunç yönü** makinelerle pek ilgilenmeyen Yunanlıların bu tür bir alete sahip çıkmalarıdır.

Sasanilerde galvanizli pillerin, Yunanlılarda bir **planetaryumun** kullanılması, arkeolojiye ve paleontolojiye göre, M.Ö. 4000-3000 yıllarında insanların madenleri ve

madenî bileşimleri kullanmaya başladıklarını gösterir.

Delhi'de bir tapınağın avlusunda birbirine eklenmiş madenî parçalardan oluşan bir sütun yükseliyor. Yaklaşık olarak 4000 yıldan beri bütün iklim şartlarına göğüs geren bu sütunda bir tek pas lekesi yoktur. Sütunun üzerinde 413 yılında ölen kral Şandraguptanın bir yazıtı görülür; oysa bu sütunun çok daha eski bir çağa ait olduğu biliniyor. Asıl bilinmeyen ve anlaşılmayan, kullanılan alışımın ne olduğu ve binlerce yıl içinde neden paslanmadığıdır.

Eskiler madenleri gerçekten çok iyi bir şekilde kullanmayı biliyorlardı. Ancak eskiler derken acaba ne kadar geriye dönülmelidir? Arkeolog Sir Charles Brewster İngiltere'de yaklaşık olarak 80 milyon yıl öncesine ait bir kireçtaşı ocağını araştırırken çelik çiviler bulduğuna göre oldukça gerilere dönmek yerine olacaktır.

Arkeolojik kazılar eski uygarlıkları diriltmekle yetinmeyip zaman zaman kuralları altüst eden keşiflere de yol açıyor. Borneo'da dağlık mağaralarda M.Ö. 38.000 yıllarına ait kalıntılar arasında bulunan büyük bir incelikle örülmüş kumaş parçaları; Gobi çölünde içinde bir damla cıva taşıyan, seramiğe ya da cama benzer tahlil edilemeyen bir madde ile yapılmış küreler bu keşiflere birer örnektir.

1939'da Japonya'nın Hondo adasında yapılan kızalarda bir dizi heykelcik bulundu. Tunç, kil ve taştan yapılmış, 6 santim boyunda, en çok 12 santim enindeki bu heykelcikler Japon sanat tarihinde ayrı bir yer tutar. Tarih öncesi bir çağa ait oldukları sanılırsa da bu heykelciklere kesin bir tarih biçmek imkânsızdır. Aynı tip heykelcikler, Hondo'dan başka, Kamegaoka, Aomori, Miyagi, Tohoku ve Kanto kalıntılarında da bulunmuştur. Heykelciklerin bazıları daha ayrıntılı, bazıları da daha kaba ve ilkeldir. Hondo adasının yerlileri bunlara **Ugu (işlemeli miğfer)** a-

dını vermişlerdir. Japon sanat tarihçisi Matsumura ise, eski destanlardan esinlenerek, heykelciklere **Jemon** ya da **Jamon** demektedir. Jemon, Hondo adasının ilk topluluğunu oluşturan, nereden geldiği bilinmeyen efsanevi bir ırkın adıdır.

Ugular ya da **Jemonlar** esrarengiz kılıklı yaratıkları tasvir ediyorlar. Heykelciklerin geniş kemerli, geniş cepli, tek parçalı, uzay pilotlarının **uçuş kombinezonlarını** andıran kılıklarına ve özellikle koca gözlüklü, çivili miğferlerine esrarengiz kılıklar adı veriliyor.

Matsumura'yla birlikte **Jemonlar**ları araştıran Prof. Zeissig'in gönderdiği rapora NASA (Ulusal Havacılık ve Uzay Yönetimi) ilgilileri şu karşılığı vermişlerdir:

"Göndermiş olduğunuz yazıda belirtilen elbiseler gerçekten ilginç. Buna benzer bir elbise hazırlanıp NASA'nın astronomi merkezine teslim edilmiştir. Resimlerde belirtilen ulaştırma sistemi, gözlük kısımlarının ayrıntıları ve basınç teçhizatı da yapılan değişikliklere uygundur."

Bundan anlaşılacağı gibi **Jemon**larda görülen **esrarengiz kılıklar** uzay adamları için hazırlanan kıyafetlere tıpatıp hem de uzmanların bile düşünmedikleri ayrıntılar göstererek uyuyor.

Hondo adasında ve Japonya'nın başka bölgelerinde bulunan heykeller hiçbir sistemin içine girmiyorlar; ne sanat tarihi onları belirli bir dönemin sınırlarına sokabiliyor, ne de arkeoloji onlara uygun bir çağ bulabiliyor. Amerikalı araştırmacı J. Ehernandez'in dediği gibi, **Jomon heykellerinde görülen yaratıklar Japon adalarına ayak basan ilk dünya-dışı insanlar değil. Onlardan önce de başka yabancılar Japonya'yı ziyaret etmişler ve diktikleri abidelerin kalıntıları hâlâ bulunuyor...**

Piller, makineler, sütunlar ve heykellerin yanı sıra,

bu kez Orta Amerika'da, Kosta Rika'da, kusursuz şekilde yontulmuş yüzlerce, binlerce taş küre bulunuyor.

Kimi birkaç santim, kimi 2,5l çapında, kimi birkaç kiloluk, kimi 16 tonluk bu taş kürelerin ne işe yaradığı, nereden geldiği, ne zaman ve kimin tarafından yapıldığı bilinmiyor.

Kosta Rika'nın az çok her bölgesinde bu kürelere rastlanıyor. Çoğu granitten ya da lav'dan yapılan kürelerin en büyükleri artık şehirlerde, parklarda, açık sahalarda süs olarak kullanılıyor.

Yüzyıllardan beri güneşin altında yatan bu kusursuz, sanki cilâlanmış küreler için Amerikalı arkeolog Doris Z. Stone:

"Kosta Rika kürelerini açıklanamayan esrarlar arasına katmamız gerekir!" diyor. Ve olay böylece kapanıyor.

Tarihçileri, araştırmacıları uğraştıran, bazen de güç duruma sokan yalnızca kalıntılar, sanat eserleri, değişik nesneler değildir. Bunlar kadar esrarengiz, bunlar kadar garip başka şeyler de vardır. Örnek olarak el yazmaları ve bunların arasında epey ünlü sayılan Voynich el yazması sayılabilir.

Bugün New York'lu kitapçı Hans P. Kraus'un elinde bulunan bu 204 sayfalık el yazmasının değeri birkaç milyon doları bulmaktadır.

1912'de İtalya'da incelemeler yapan eski kitap uzmanı Wilfrid Voynich, Francati'deki Mondragone Cizvit Okulu'ndan çok sayıda eski evrak satın alıyor. Bunların arasında en ilginç ve en önemlisi ünlü bilim adamı ve simyacı Roger Bacon'un (1214-1292) eseri olan el yazmasıdır. Yazmaya ekli olarak Prag Üniversitesi rektörü Johannes Marcus Marci'nin imzasını taşıyan ve 17. yüzyılın sayılı bilim adamlarından kriptografya uzmanı Rahip Athanasius Kircher'e gönderilen, 19 Ağustos 1666 tarihli bir

mektup bulunuyor. Mektuptan el yazmasının, simyacı ve büyücü John Dee tarafından 1585 yılında İmparator II. Rudolphe'a hediye edildiği, Bacon'un eseri olduğu, ancak şifreyle yazıldığı için kimse tarafından çözülemediği anlaşılıyordu.

Keşfini Amerika'ya götüren Voynich, yazmayı ilkin Amerikan ordusunun şifre uzmanlarına teslim ediyor. Fakat bir sonuç alamayınca, 1919'da, kriptografya uzmanı ve felsefe öğretmeni William Romaine Newbold'a veriyor.

İki yıl geçiyor, 21 Nisan 1921 günü Newbold başarıya ulaştığını, el yazmasının bir kısmını çözebildiğini, inanılmaz ve korkunç sonuçlara vardığını açıklıyor. Newbold'a göre Roger Bacon kromosomları keşfetmiş, görevlerini araştırmış, ayrıca bir mikroskopla bir teleskop yapmıştı.

Newbold'un açıklaması büyük tartışmalara yol açıyor, çünkü önemli olan bir iki bölümün değil, el yazmasının bütün şifresinin çözülmesiydi.

1926'de Newbold ölünce çalışmaları, arkadaşı Rolland Frubb Kent sürdürüyor. Daha sonra, İkinci Dünya Savaşı'nda Japon ordusunun gizli şifresini çözen Albay William F. Friedman, tarihçilerden, matematikçilerden, astronomlardan kurulu bir heyet toplayıp işe girişiyor. Bacon'un eseri bütünüyle uydurma gizli bir dille yazılıp simgesel şekillere dayandığından, Friedman'ın kurduğu heyet de bir sonuca varamıyor.

1960'ta Hans P. Kraus el yazmasını Voynich'in mirasçılarından satın alıyor.

Voynich el yazmasının neyi ispat ettiği bilinmiyor; olsa olsa bilim tarihini sarsar bilecek bilgileri gizlediği sanılıyor. Doğru ya da gerçeküstü bir yorum olabilir bu; yine de Bacon'un eseri insanın her konuda sürekli esrarlarla

karşılmaşmaya mahkûm olduğunu gösteriyor.

Sistemlere, kurallara, geleneksel bilgilere uymayan olaylar arasında bazı olağanüstü insanların ayrı bir yeri vardır.

Bu konudaki ilk örnek **Yeşil Çocuklarla** ilgilidir. Hikâye 1887 yılının sıcak bir ağustos gününde, İspanya'da Banjos köyünün yakınlarında başlar.

Tarlada çalışan iki köylü birden ilerdeki mağaradan çıkan iki çocukla karşılaşıp şaşkına dönüyorlar. Mağaradan çıkan biri erkek biri kız iki çocuğun tenleri yemyeşildi. Elbiseleri bilinmeyen bir kumaştan yapılmış, konuştukları dil ise hiç duyulmamıştı.

Barselona'dan gelen uzmanlar, papazlar çocukları muayene ediyor, elbiseleri inceliyorlar.

Beş gün boyunca çekik gözlü, yüz çizgileri biraz zencileri hatırlatan **yeşil çocuklar** önlerine konulan bütün yemekleri reddettiler, en sonunda taze fasulye yemeye razı oldular. Kısa bir zaman sonra erkek çocuk halsizlikten, belki bakımsızlıktan öldü. Kız, yargıç Ricardo da Calno'ya teslim edildi. Da Calno gerçekçi bir insan olduğundan kızın yüzündeki **boyayı** silebilmek için çok uğraştı ve bir sonuca varamayınca bu **değişik** gerçeği kabullenmek zorunda kaldı.

Aradan beş yıl geçip kız yeni yaşantısına alışır gibi oldu, İspanyolcayı öğrendi. tenindeki yeşillik de kaybolmaya yüz tutmuştu ki, ölüverdi.

Kız, geldikleri ülke hakkında garip bir hikâye anlatıyordu: Güneşi tanımayan, karşısında, geniş nehrin ötesinde, güneşin aydınlattığı başka bir ülke olan bir yerde oturuyorlardı. Günün birinde korkunç bir fırtına kopmuş, çılgın bir rüzgâr onu ve küçük kardeşini kapıp mağaranın ortasına atmıştı.

Yeşil Çocuklar'ın esrarı hiçbir zaman aydınlanamadı, yıllar geçince unutuldu. Bu çocuklar nereden gelmişlerdi? Bazı araştırıcılar bir yeraltı dünyasından, bazıları da bizimkine eş bir dünyadan gelmiş olabileceklerini söylemişlerdir.

Fransız Jacques Bergier'nin, İtalyan Peter Kolosimo'nun ve İngiliz John Macklin'in sözünü ettikleri bu esrarengiz ve inanılmaz olaya tıpatıp benzeyen başka bir olay, ortaçağda yaşamış olan İngiliz simyacısı Guillaume de Newburg ya da Newbridge'in bir eserinde bulunur.

Newburg, bir iki ayrıntı dışında, aynı hikâyeyi anlatıyor sanki:

"Vulfptes denilen yerde hasat toplayan köylüler biri kız biri erkek, tenleri yeşilimsi, elbiseleri bilinmeyen bir maddeden yapılmış iki çocukla karşılaşırlar. Çocuklar ilkin hiçbir gıdaya yanaşmazlar, sonra biraz ötede gördükleri baklalara saldırırlar. Geldikleri yer sorulunca, Ermiş Marten'in ülkesinden geldiklerini, bir yeraltı geçidinden geçtiklerini, bir ses tarafından çağrıldıklarını, ülkelerinde güneşin parlamadığını oysa her yerin aydınlık olduğunu anlatıyorlar."

Ortaçağ simyacısının aktardığı olayla çağdaş araştırmacıların üzerinde durdukları olay arasında ne gibi bir bağlantı olabilir? Acaba tekrarlanan bir olay mı yoksa uydurulan bir olay mı? burada kararı ancak okur verebilir.

İkinci örnek, geniş bir bibliyografyaya dayanan, Jacob Wasserman gibi yazarların, Ludwig Andeas Feuerbach gibi felsefecilerin ilgisini çeken, nereden geldiği, kim olduğu bilinmeyen, dünyada yerini bulamayan ve acıklı bir şekilde ölen Kaspar Hauser'in hikâyesidir.

Edgar Poe'nun hikâyelerini andırmakla beraber Hauser'in serüveni gerçek olduğu kadar düşündürücüdür.

1882 Mayısında, Nürümberg şehrinde, kalabalığın arasında bir şeyler anlatabilmek için çırpınan onaltı yaşlarında bir delikanlı polisin dikkatini çekiyor. Polis kalabalığı yarıp delikanlıya yanaşıyor, bir iki soru soruyor. Genç çocuk güçlükle, anlaşılamayan bir şeyler kekeliyor. Bunun üzerine polis delikanlıyı karakola götürüyor; üstü aranıyor; ceplerinde çok ince, bir çeşit kösele üzerine yazılmış iki mektup bulunuyor. Birinci mektupta delikanlı bir subayın oğlu diye tanıtılıyor, ikincisinde ise geçmişi bilinmeyen Kaspar Hauser oluyor.

Hauser serserilik suçuyla hepse atılıyor. Ama, garip bir serseridir bu delikanlı; konuşmasını bilmez, doğru dürüst yürüyemez, elleri bembeyaz, topukları yeni doğmuş bir çocuğunki kadar pembe ve yumuşaktır.

Birkaç gün sonra hapse giren bir yabancı Hauser'ı öldürmek istiyor, başaramayınca da kaçıyor. Delikanlının çevresinde romantik yorumlar kuruluyor, soylu bir ailenin gayrimeşru oğlu deniliyor. Zengin bir İngiliz, Kont Stanhope, Hauser'ı himayesi altına alıp geniş bir araştırmaya girişiyor ve hiçbir sonuca varamıyor.

Zamanla Hauser konuşmayı öğrenip hikâyesini anlatıyor:

Uzun yıllar bir mahzende kalmış, bilmediği, tanımadığı, görmediği, sesini bile duymadığı insanlar tarafından büyütülmüştü. Günün birinde onu yaşadığı mahzenden çıkartıp zorla bir arabaya sokup Nürümberg'in bir alanında yalnız başına bırakmışlardı.

Keşfedildiği günden beş yıl sonra Kaspar Hauser, Anspach şehrinin parkında bilinmeyen biri tarafından bıçaklanıp öldürülüyor. Mum ışığının ne olduğunu bilmeyen, ateşi tutmaya çalışan, boyutları ayıramayan bu delikanlının hikâyesi böylece bitiyor.

Kimdi Kaspar Hauser? **Kaspar Hauser bu dünyaya ait değildi. başka bir gezegenden, belki başka bir evrenden bu dünyaya getirilmişti.** Hayalle uğraşmakla suçlayamayacağımız Feuerbach'ın görüşüdür bu.

Üçüncü örnek, ilk bakışta olağan gibi görünen, 5 Ocak 1945'te ölen Edgar Cayce'in hikâyesidir.

Kentucky'li bir köylünün oğludur Cayce; fazla bilgisi olmayan bir gençtir. Bir gün esrarengiz, teşhis edilemeyen bir hastalığa tutulur, günden güne ağırlaşır ve komaya girer. Doktorlara göre bu delikanlıyı artık hiçbir şey kurtaramaz: Cayce komadan çıkmadan ölecektir.

Oysa doktorlar yanılmıştır; komada olan Cayce birden konuşmaya başlar, başucundakilere hastalığı hakkında bilgi verir ve iyileşmesi için kullanılması gereken bir merhemin reçetesini hayatında kullanmadığı, bilmediği terimler sıralayarak doktorlara yazdırır. Doktorlar, çaresiz merhemi denerler ve Cayce kurtulur. Zaman geçer, bu kez Cayce'in yakın bir arkadaşı hastalanır ve şaşırtıcı olay tekrarlanır. İpnotizma altında Cayce, latince formüller kullanarak bir reçete daha dikte eder ve arkadaşı iyileşir.

İlk bakışta kuşkulu davranan Amerikan Tıp Cemiyeti, Cayce'in, bu olağanüstü yeteneğini incelemek amacıyla bir komisyon kuruyor. Her defasında Cayce komisyondakileri şaşırtıyor; unutulan, yıllardan beri kullanılmayan, deneme halinde olan, formülleri gizli tutulan, satışa çıkmamış olan ilâçları sıralıyor.

Amerikan Tıp Cemiyeti'nin özel izniyle Cayce günde iki defa hastaları muayene ediyor, hiç yanılmadan - ipnotizma altında- teşhisleri koyuyor, ilâçlar yazdırtıyor.

Tıbbın, ruhbilimin, hiçbir bilimin açıklayamadığı bu yeteneği Cayce şöyle anlatıyordu:

"Beynim dünyada varolan herhangi başka bir beyinle kolay ilgi kurabiliyor. İlkin karşımdaki hastanın beyniyle bağlantı kuruyorum, ondan gerekli bilgileri aldıktan sonra bunları değerledirebilecek, hastaya bir çare bulabilecek başka bir beyinle ilgi kurmaya çalışıyorum. İlişki kurduktan sonra aldığım direktifleri aynen bildiriyorum."

Cayce, tıp tarihinde örneğine rastlanılmayan gücünü basit anlayışıyla böyle açıklıyordu; tıp ise 27 yıldan beri Cayce olayıyla uğraşıyor ve bunu açıklayamıyor. Cayce bilimi aşmış, bilinen sistemlerin dışına taşmıştır.

Yeşil Çocuklar; Kaspar Hauser; Edgar Cayce! Her biri esrarengiz verilere dayanan, kuralları hiçe sayan birer **bilinmeyen gerçek** ya da **bilinmeyen ırk** örnekleri olarak karşımıza çıkarlar.

●

PİRİ REİS'in Amerika Haritasının serüveni 9 Kasım 1929 günü Topkapı Sarayında başlıyor; müze haline getirilmesi kararlaştırılan Saray'daki eşyaların sınıflaması yapılırken o yılların Ulusal Müzeler Müdürü Halil Edhem, **Piri Reis**'in bilinmeyen bir haritasını keşfediyor. Amerika'nın keşfinden yaklaşık olarak on yıl sonra çizilen en eski Amerika haritasıdır bu.

Kısa bir süre içinde haber yayılıyor, bilim dünyasının ilgisini çekiyor; böylece haritacılık tarihi yeni bir değer kazanıyor ve o günden sonra **Piri Reis**'in Amerika haritası haritacılık uzmanlarını uğraştıran, şaşırtan, bir çeşit esrarengiz, ortaya beklenilmeyen, düşünülmeyen sorunlar atan bir harita oluyor.

Bahriye'den (1521-1525) beri **Piri Reis**'in haritacılık konusundaki önemi biliniyordu. Hammer'in de yazdığı gibi:

"Piri Reis'in bıraktıkları arasında Bahriye adını taşıyan iki deniz atlası çok değerlidir. Piri Reis bu atlaslardan birini Adalar Denizi, ötekini Akdeniz için hazırlamıştır. Bu eserler yüzeyde ve deniz altındaki akıntıların durumunu belirttiği gibi, demir atılacak yerlerin, koy ve körfezlerin, boğazların, limanların hepsini içine almaktadır."

Piri Reis'in hazırladığı, ama çoğu bulunamayan bir Dünya Haritasının yalnız iki parçasını meydana getiren Kuzey ve Güney Amerika haritalarının üzerinde, batıda, özellikle A.B.D.'de, yürütülen incelemeler yıllardan beri ilginç yorumlara yol açmışlardır. Bize oldukça garip gelebilecek bu yorum ve görüşlere değinmeden önce, **Prof Dr. Afet İnan**'ın **Piri Reis'in Amerika Haritası** hakkındaki değerli araştırmasından yararlanarak haritaların üzerinde duralım.

1513'te çizilen Güney Amerika ile 1528'de tamamlanan ve elimizde yalnız üst köşesinden bir parça kalan Kuzey Amerika haritaları için **Piri Reis**'in çeşitli kaynaklardan -bu arada Kristof Kolomb'un kullandığı bir haritadan- yararlandığını biliyoruz. Bu kaynaklara dayanarak ünlü haritacı yaşadığı çağ için öncü sayılabilecek iki harita çizip notlarla, resimlerle, açıklamalarla zenginleştiriyor.

Bu haritalarda neler gösteriliyor?

Birinci harita: **"Avrupa ve Afrika'nın batı kıyılarının bir kısmıyla Atlas Denizini ve Orta Amerika ile Güney Amerika taraflarını..."** kapsamaktadır. **"Harita deri parşömen üzerine renkli olarak yapılmıştır. İçinde enlem ve boylam derece bölümleri yoktur. Biri kuzeyde diğeri güneyde otuzikili birer rüzgâr gülü vardır ve bu güllerdeki bölümler, çizgileri gülleri oluşturan daire çevresinden yönleri üzerine uzatılmıştır. Bu güllerin**

bulunduğu bölgeye yakın yerlerde mil bölüntülerini gösteren birer uzun ölçü aleti çizilmiştir. Haritanın büyüklüğü 90/65 santimetredir. Portulan, birçok renkli resimlerle süslüdür. Portekiz, Marakeş ve Gine merkezlerinde birer kral resmi konulmuştur. Bundan başka Afrika bölgesinde bir fille devekuşu, Güney Amerika'da Lama ve Puma resimleri yapılmıştır. Denizde ve kıyılarda birçok gemi resimleri bulunur. Haritanın gerek kara gerek deniz kısımlarında, bazen resimlerle ilgili, bazen de bağımsız metinler yazılmıştır."

İkinci harita ise 68/69 santim büyüklüğündedir, süslü ve çoğunlukla renklidir. **"Bu haritanın gösterdiği bölgeler Atlas (Atlantik) Okyanusunun kuzeyiyle, Kuzeyl ve Orta Amerika'nın o sıralarda yeni keşfedilmiş kıyılarıdır. Bu haritada dört rüzgâr gülü vardır. Önceki haritada görülmeyen Seretan Medarı yani Yengeç Dönencesi bu haritada çizilmiştir. Haritada iki tane mil ölçüsü de bulunur. Bu ölçüler yirmiye bölünmüştür. Yanlarında yazı ile verilen açıklamaya göre, bölümlerin arası 50 mil, noktalar arasının da 10 mil olduğu anlaşılmaktadır. Bu haritanın ölçeği, 1513 tarihli haritadan daha büyüktür. Haritanın doğu kenarı kuzey Groenland kıyılarından başlar. Güneye doğru Asor adaları üzerinden geçer. Asor adalarından bir takımı San Mikal, Santa Maria, Evriko, San Jorjo adı altında gösterilmektedir.**

Grönland'dan başlayarak güneybatıya doğru önce iki büyük kara parçası göze çarpmaktadır. Bunlardan kuzeydekine Bakala adı verilmiş ve buranın Portekizliler tarafından keşfedildiği yazılmıştır. Daha aşağıda Terre Neuve kıyıları yanındaki bir yazıdan, bu kıyıların da Portekizliler tarafından bulunduğu, her yanının daha bilinmediği, yalnız bulunan yerlerin çizildiği anlaşılmıştır.

Daha aşağıda bugünkü görünüşüne pek yakın bir durumda Florida yarımadası göze çarpar. Piri Reis Florida'ya, San Juan Batizto adını vermektedir. Önceki haritada bu ad Portorikoya verilmekteydi. Yanda görülen kara parçaları 1517 ve 1519'da keşfedilen Honduras ve Yukatan yarımadalarıdır. Küba ve Haiti adaları ile Bahama ve Antiller, Kristof Kolomb'un etkisi altında çizilen ilk haritadan bambaşkadır ve bütünüyle doğru çizilmiştir... Bu ikinci haritada, kıyılar daha düzgün çizilmiş ve bugünkü toprak biçimlerine oldukça uygun bir durum görülmüştür. Özellikle taşlık yerlere ve kayalara dikkatle işaretler konmuştur. Ancak haritada bugünkü duruma göre bir kayma göze çarpar.

Bu yanlışlık o zamanın pusula kaymasının ki bu 10° - 13° arasındadır, dikkate alınmamasından ileri gelmektedir. Ancak bu durum, o zaman yapılan bütün haritalarda görülmektedir."

Haritalarla ilgili bu bilgilerden sanra **Piri Reis Olayının** ayrıntılarına geçelim. Piri Reis'in haritaları üzerindeki ilk inceleme 1952'de Amerikalı haritacılık uzmanı Arlington H. Mallery tarafından yapıldı ve Mallery garip bir sonuçla karşılaştı: **Bahriye**'deki Akdeniz haritasında belirtilen her ayrıntı eksiksizdi, ama yerinde değildi. Sanki haritayı çizenin dünyanın yuvarlık oluşundan haberi yoktu. Bunun imkânsız olduğunu gören Mallery, A.B.D. Deniz Kuvvetleri Hidrografya Bölümünde görevli meslektaşı Walters'e başvurdu. Haritalar bu kez çağdaş bir küre ile karşılaştırıldı ve bütünüyle doğru çıktı. Üstelik de yalnız Akdeniz için değil Kuzey ve Güney Amerika içinde doğruydu.

Üç yıl sonra Mallery ve Walters inceleme raporunu Jeofizik Yılı Komitesine sundular ve Komitenin aldığı bir kararla rapor, A.B.D. Deniz Kuvvetleri Haritacılık Dani

Linehan'a yollandı. Linehan'ın vardığı sonuçlar olayı daha çok karıştırdı. Linehan, gerek Kanada'daki göl ve dağ ayrıntıların bütünüyle doğru çizildiğini açıkladı.

Olay gittikçe büyüdü ve 26 Ağustos 1956'da Georgetown Üniversitesi radyoda **Piri Reis**'in haritalarıyla ilgili bir açık oturum düzenledi. Oturuma katılan bütün haritacılık uzmanları aynı noktada birleşiyorlardı: **Piri Reis**'in haritaları olağanüstü bir keşif yapıyordu.

Araştırmaya bu kez New Hampshire Keene State Kolejwi'nin öğretim üyesi ve önsözü Albert Enstein tarafından hazırlanan **Yeryüzünün Kayan Kabuğu** adlı incelemenin yazarı Prof. Charles H. Hapgood'la matematikçi Richard W. Strachan katıldılar.

Hapgood-Strachan ikilisi **Piri Reis**'in Amerika haritalarını uydularla çekilen yeryüzü resimleriyle karşılaştırıp daha da şaşırtıcı bir sonuca vardılar: Haritalarla fotoğraflar birbirini tutuyordu.

Bu durum karşısında ünlü **American Geographical Society** Hapgood'un çalışmaları için **uçta olmakla birlikte çok ilginç** deyip işin içinden sıyrıldı. Hapgood'sa çevresine topladığı öğrencileriyle, yılmadan araştırmalarını sürdürmekte.

Piri Reis'in haritalarıyla öteki eski haritalara **Eski Deniz Krallarının Haritaları** adını veren Hapgood, geniş bir bibliyografyaya dayanarak bunların çok eski, yaşı bilinmeyen haritaların kopyaları olduğunu öne sürdü.

Bundan sonra dava **Piri Reis**'ten hareket edip çoğu eski coğrafya kaynaklarına uzandı. **Piri Reis**'in Amerika haritaları çağını aşan bir bilgiyle eksiksiz ayrıntılara giriyorsa, 1339 yılına ait Dulcer haritası Avrupa'yı 14.,15. ve hatta 16. yüzyıllarda hiç kimsenin bilmediği bir incelikle veriyorsa, aynı şaşırtıcı durumlar 1137 yılında taş üstüne çizilmiş bir Çin haritasında görülüyorsa, en eski, özgün

kaynaklara inmek gerekiyor.

Eski haritalar daha da eski haritalara dayanıyorsa, ilk ve çoğu eksiksiz örnekler kimin tarafından ve ne zaman çizilmiştir sorusu akla geliyor.

Hapgood, **Atlantis** adını vermeden, bu esrarı kayıp bir deniz uygarlığına bağlıyor; başkaları ise, çok gerilere giderek, böyle bir uygarlığın 250.000 ya da 300.000 yıl önce varolduğunu öne sürüyorlar. Kimi de ilk haritaların uzaydan gelen yaratıklar tarafından verilen bilgilere dayanılarak çizildiği görüşündedir.

Piri Reis'in Amerikan haritası ya da Dünya Haritası için hangi kaynaklardan yararlandığını **Prof. Dr. Afet İnan** bir incelemesinde şöyle sıralar:

Türk coğrafyacısı, haritasının içine yazdığı notların birinde bu haritayı yapmak için elde ettiği ve yararlandığı yirmi kadar haritadan söz etmektedir. Bunlardan sekizi Mapamondo, dördü Portekizliler tarafından yapılmış yeni haritalar, biri Arapça Hint haritası, biri de Kristof Kolomb'un batı haritasıdır. Bu nottan öğrendiğimiz en önemli nokta, Türk denizcisinin bu haritayı yaparken elinde Kristof Kolomb'un bir haritasının bulunduğudur. Piri Reis, Bahriye kitabında Kristof Kolomb'un Antiller keşfinden söz ederken: "Hartısı ta kim anın geldi bize" diyerek Kolomb'un haritasının kendi elinde bulunduğunu bildirmiştir."

Görüldüğü gibi **Piri Reis** çoğunlukla kendi çağının kaynaklarından yararlanmıştır. Ancak bunların hangi eski kaynaklar dayandığını çıkartmak imkânsızdır.

Fransızca **Bilim ve Hayat** dergisinin yayınladığı bir incelemede Piri Reis'in Büyük İskender'den kalma sekiz haritadan yararlandığı, Mısır'da bulunduğunda gizli arşivlerden de bilgi toplamış olduğu öne sürülmüştür. Batılı

uzmanlar bununla yetinmeyerek daha da aşırı yorumlar yapmışlardır.

Walters ve Mallery'ye göre **Piri Reis**'in Amerika haritaları aslında şifreli haritalardır. Bunlarda göze çarpan karşıtlıklar -bazı ayrıntıların eksiksiz oluşu, bazılarınınsa gerçeğe uymayışı- şifreli olmalarından ileri gelir. Öyle ki, şifre çözüldüğünde haritalar sanıldığından da kusursuz ve bütünüyle çağdaş coğrafi bilgilerimize uygun çıkmıştır.

Walters ve Mallery ikilisine göre **Piri Reis**'in Amerika haritalarında görülen Kuzey ve Güney kıyıları, dağların, vadilerin, tepelerin dizilişi şaşırtıcıdır; Antarktik'te gösterilen dağ silsileleri değil **Piri Reis** zamanında 1952'den önce bile bilinmiyordu; yine **Piri Reis**'in üç ayrı ada olarak gösterdiği Grönland -Fransız Paul-Emile Victor'un sonradan açıkladığı gibi- aslında üç ayrı ada üzerine dayanmaktadır.

Öyle görünüyor ki **Piri Reis** Olayı yeni başlamaktadır!

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAYIP ÜLKELER

Zaman aşan bir görüntü
– Atlantid'in tarihçileri
– Eflatun'un payı
– Yerbilimin görüşü
– Tufan
– Atlantid sorunu
– Pasifik Okyanusu'nun kayıp kıtası: Mu
– Albay Churchward'ın keşfi
– Hiperbore ya da bilinmeyen gerçek
– Hayal ya da gerçek

ÜÇYÜZ YILDAN BERİ Hierro **(Kanarya Adaları)** sakinleri denizde görülüp kaybolan San Brandan adasının esrarıyla uğraşmaktadır. 18. yüzyılda adanın görülmesi sıklaşmışt ki, okyanusun dibinden geldiği sanılan bu kara parçasına varabilmek amacıyla, birkaç keşif kolu yola çıktı. Bunlardan hiç biri San Brandan'a varamadı. Varamazlardı da, çünkü San Brandan, en son 26 Nisan 1967 günü ortaya çıkmış, binlerce kişinin izlediği yüzyıllardan beri tekrarlanan bir sera, belki de paralel bir dünyay ıyansıtan bir görüntüdür. Esrar çözülmemiştir; serap düşüncesi de birçok yönden tartışma konusu olmuştur. Acaba San Brandan adası nedir? Bilinmiyor. Bir yoruma göre Atlantid kıtasının zamanı aşan bir görüntüsüdür.

●

GERÇEĞİN NEREDE başlayıp bittiğini bilmek, gerçekle hayali ayırmak oldukça zordur. Eskiler için uzay anlaşılmaz, erişilmez bir esrardı; bugün uzay bir çeşit kapı komşusu olma yolundadır. Çok eskiler için mitos bir gerçekti; bugün mitos yorumlara yol açan bir masaldır. Es-

kiler dünyanın yaradılışını dinî inançlarla Yüce Tanrıların akıl ermez, olağanüstü uğraşılarıyla açıklarlardı. Bugün evrenin, dünyanın yaradılışı -ortaya atılan bütün kuramlar, varsayımlara rağmen- açıklanmamış bir esrardır. Birkaç yüzyıl önce yeryüzü esrarlarla dolu, bilinmeyen, ağır ağır keşfedilen bir yerdi. Çağdaş insan için yeryüzü, ilk bakışta artık hiçbir gizli yanı kalmamış bir gezegendir. Bir yüzyıl öncesine kadar bilim her şeyi açıkladığını sanmıştı; bugün bilim pek az şeyi açıkladığını kabul etmektedir. Eskiler kayıp ülkelere inanırlardı; bugün eski uygarlıklar araştırıldığı gibi, kayıp ülkeler de araştırılmaktadır. Dedelerimiz Homeros'u coşkulu, canlı, şiirsel bir serüven gibi okurlardı; bugün Ülises'in konakladığı, çoğu efsanevî gibi görünen yerler bulunmaktadır.

Yüzyıllardan beri kayıp ülke denince akla gelen ilk ad, Eflatun'un sözünü ettiği, **Atlantid** biliniyordu; Eflatun'dan sonra da **Atlantid** uzun süre unutuldu. Yüzyıllar sonra, Amerika'nın buluşuyla yeni bir ilgi belirdi. Acaba Eflatun, Cebelitarık boğazını aşan eski gemicilerin, belki Fenikelilerin anlattıklarına dayanarak, Atlantid adıyla Amerika'yı ya da Asor Adalarını mı söylemişti?

Tartışma uzun sürmedi, çünkü o çağda önemli olan kaybolan **Atlantid** değil, keşfedilen **Amerika**'ydı.

Amerika'nın keşfinden yaklaşık olarak ikiyüz yıl sonra İsveçli Olaus Rudbeck, Upsala'da **Atlantica** (1675) adlı kalın bir kitap yayınladı. Kitapta Atlantid'i, ilerde değineceğimiz **Hiperbore** ile karıştırarak, İsveç'in güneyinde olduğunu açıkladı. On yıl geçmeden Alman Georg Kaspar Kirschmaier bu görüşe karşı çıkarak, **Exercitatio de Platonis Atlantide** (Eflatun'un Atlantid'iyle İlgili Deney) eseriyle kayıp ülkenin aslında Güney Afrika'da bulunduğunu kesinlikle iddia etti. Bir yüzyıl arayla bu konuya yeni bir ses eklendi:

Fransız Jean silvain Bailly, **Lettres sur I'Atlantide et I'ancienne histoire de I'Asie** (Atlantid ve Asya'nın Eski Tarihi Hakkında Mektuplar, 1779) adlı araştırmasında mitoslara karışan ülkenin büyük bir ihtimalle İskandinavya'nın güneyindeki Svalbard takım adalarında bulunduğunu öne sürdü.

Bu tartışılacak bir görüştü. Nitekim aynı yıl bir başka Fransız tarihçisi, Delisles de Sales Atlantid'in yalnız ve yalnız Kafkas dağlarında bulunabileceğini açıkladı.

Bir yüzyıl daha geçti ve işe Amerikalı bir hukukçu, Ingatius Donnely, karıştı. Genç hukukçu, **Tayfun Öncesi Ülke - Atlantid** (1882) adlı eserinde eski uygarlıkların, özellikle Maya ve Aztekler'in, Atlantid'in bir devamı olduğunu savunuyordu.

"Binlerce yıldan beri Atlantid bir masal, yüzyıllardan beri Harculaneum ve Pompei ileilgili efsaneler de mitos sanıldı. Bunlara efsanevî şehir denildi. Bin yıl süreyle aydınlar Herodotos'un Nil'in, Keldanlıların eski uygarlıkları hakkında anlattıklarına inanmadılar. Kendisine yalancıların babası adı verildi. Plutarkhos bile onunla alay etti. Bugün, Frederick Schlegel'in de belirttiği gibi çağdaş insanların araştırmaları derinleşince, Herodotos'a karşı duyalan hayranlık da büyüyor."

Donnelly'nin açtığı yolu başkaları da izledi. Fransız arkeologu Auguste Le Plongeon, Yukatan'ın Maya kalıntılarında yaptığı kazılardan sonra Mısır uygarlığını Atlantid'e bağladı. Heinrich Schliemann'ın torunu Doktor Paul Schliemann, dedesinden kalma bilgilerden ve Tibet'te bulduğunu ileri sürdüğü 4000 yıllık bir el yazmasından yararlanarak, Atlantid'in var oluşunu destekledi. **Atlantis die Urheimat der Arier** (Atlantid, Ariler'in Ülkesi, 1922 adlı kitabın yazarı Karl Georg Zschaetzsch, Atlantid'in kuyruklu bir yıldız tarafından

yok edildiğini öne sürdü. Bir kısım araştırmacılar da kayıp ülkenin sonunu bir atom patlamasına bağladılar.

Atlantid'i ele alan kitapları, araştırmaları, yazıları sıralamak, sayılarını kestirmek çok güç. Atlantid'in bibliyografyası binlerce eseri kapsıyor; 1926'da yapılan bir sayıma göre 3000, Ceram'a göre 20.000, Braghine'e göreyse 25.000'dir.

Yazılanlar bir yana, Atlantid'in gerçek yerini keşfetmek amacıyla yapılan yolculuklar da ayrı bir bölümün konusu olabilir. 1950 yıllarında üç ayrı ekip, aynı zamanda değişik yerlere doğru yöneldiler. İngiliz Egerton Sykes Asor Adalarına açılırken, Rus Tolstoy Bermuda'ya Fransız sosyologu Henri Lhote Sahra'ya gittiler.

Atlantid karışık bir sorundur.. Bu ülkeye mitos diyenler, kesinlikle inananlar, Atlantid'in yer aldığı kıtanın, çok eskiden, Avrupa'yla Amerika arasında olduğunu kabul edenler vardır. Yüzyılların geçmesi ilgilenenlerin, araştırma yapanların çoğalmasıyla mitosla gerçek birbirine karışmıştır.

Kayıp ülke Atlantid Eflatun'un siyasal ve ulusal kuramlarını destekleyen hayalî hatta felsefî bir kuruluş ya da bir gerçek olabilir. Atlandit günün birinde gerçek kabul edilirse, bugün karanlık gibi görünen birçok tarihî ayrıntı ve esrar kendiliğinden çözümlenecektir. Bir bakıma **Atlantid,** eskilerin sık sık değindikleri, altın çağın örnek bir görüntüsü de olabilir.

Atlantid'in adı ve hikâyesi Eflatun'un iki eserinde söz konusu olur: **"Timaeus"** ve **"Kritias".** İlki Sokrat'la üç arkadaşı (Timaeus, Kritias, Herkokratus) arasında geçen bir tartışmayı ele alıyor; tamamlanmamış bir eser olan ikincisiyse Kritias'ın ağzından Atlantid'in hikâyesini anlatıyor.

Atlantid'le ilgili olayları anlatmak için Eflatun'un hangi kaynaklardan yararlandığını "Timaeus"ta, Eflatun'un yakın akrabası olan Atinalı devlet adamı ve felsefeci Kritias'tan (M.Ö. 450) öğreniyoruz:

"Gerçekten çok garip ama, bütünüyle doğru olan bu hikâyeyi dinle Sokrates. Dedemin dedesinin akrabası ve büyük dostu, bunu şiirlerinin birçoğunda açıklayan, yedi bilgelerin en bilgesi sayılan Solon eskiden bunu böyle anlatmıştır. Dedem Kritias'ın anlattığına göre, sonradan o ihtiyar da bana aynısını tekrarlamıştır, şehrimiz Atina, eskiden hatırası artık insanların ve geçmiş zamanın yaratmış olduğu afetler yüzünden silinen, yüce ve olağanüstü şeyler yapmıştır."

Hikâyenin çıkış noktası, Yunan devlet adamı Solon (M.Ö. 638/559)'un Kritias'ın dedesinin dedesine anlattığı, Atina'nın prestijini yükselten **bilinmeyen** ya da **unutulan** bir olaydır. Solon bu olayı Mısır'da, Firavun Amosis'in zamanında, Sais şehrinin rahiplerinden öğreniyor. Yaşlı bir rahip, kutsal arşivlerde korunan belgelere dayanarak, çok eskiden Cebelitarık'ın ötesinde bulanan büyük bir adada - ya da kıtada- yaşayan bir ırkın, Atlantlar'ın, Avrupa'nın büyük bir kısmını istilâ ettikten sonra Yunanistan'ı ve Mısır'ı fethetmeye hazırlanınca Yunanlılar tarafından nasıl bozguna uğratıldığını Solon'a anlatıyor:

"Bu ada Trablus'tan ve Asya'dan daha büyüktü. O zamanların yolucuları bu adadan başka adalara geçip, bu adalardan da Okyanusun kıyısında bulunan kıtaya geçebiliyorlardı.

Atlantid kıtasında Krallar yüce bir İmparatorluk kurmuşlardır. İmparatorluk hem bütün adaya hem de birçok başka adalara sahipti."

Atlantlar Yunanlılar tarafından geri püskürtülüyor ve ülkeleri, bir günle bir gece içinde yer alan korkunç bir

deprem ve tayfundan sonra okyanusun içinde kayboluyor.

"Sonra korkunç depremler ve afetler oldu. Bir tek gün ve gecede bütün ordu aniden yerin altına geçti ve Atlantid denizin dibine battı."

Bu hikâyenin anlatılışında Solon'un tek tanığı Eflatun'dur. Solon'un keşiflerini, Mısır rahipleriyle konuşmalarını, Atlantid hakkında topladığı bilgileri Eflatun açıklar. Hatta bununla yetinmeyerek, "Solon'un Hayatı" adlı eserinde şunu belirtir:

"Solon Mısır'ı ziyaret ettiğinde, Suhis adındaki Sais'li bir rahiple Psenofis adlı Heliopolis'li bir rahip, 9000 yıl önce Atlantid'in batmasıyae Mısır'la Batı Ülkeleri arasındaki ilişkilerin kesildiğini kendisine açıklamışlardı."

Bütün bu bilgileri acaba Eflatun hangi kaynaklardan elde etmişti; işte bütün tartışma aslında bu noktanın çevresinde dönüyor.

Eflatun, Yunan prestijini yüceltmek, ülkesine **bilinmeyen** başarılar kazandırmak için, felsefî bir eser çerçevesinde, Atlantid efsanesini kuramaz mıydı? Kendi siyasal görüşlerine uygun bir örnek göstermek için "Kritias"ta Atlantid'i uydurma bir tarihe bağlayamaz mıydı?

Yunan felsefecisi kendini savunurcasına eserlerinin birçok yerinde hikâyenin gerçek olduğunu ısrarla tekrarlar: **"Gerçekten çok garip, ama bütünüyle doğru bir hikâye. Bu başarı gerçekten eskiden o şehir (Atina) tetrafında elde edilmiştir"** deyip hikâyenin Solon'un incelemiş olduğu el yazmalarıyla uygunluğunu belirtiyor.

Solon'un, on yıl süren yolculuğu sırasında, Sais kentinde kaldığı, Sais'te bulunan Firavun Amosis (M.Ö. 570-525)'in kanunlarından etkilendiği gerçektir. Eflatun'un ağ-

zından Solon eski kaynaklardan, el yazmalarından söz etmektedir. Bu bilgi ne derece doğrudur bilinmez. Ancak, Mısır tarihi uzmanı Breasted'e göre Sais rahipleri **Yüzyılların tozuyla kaplı kutsal el yazmaları ve papirüsleri araştırır, toplar, inceler, korurlardı.**

Karşımıza bu sefer başka bir sorun çıkıyor: Solon'un Mısır'da topladığı Atlantid'le ilgili bilgileri, Eflatun kimden, nereden öğrenebildi? buna da uygun bir karşılık verilebilir: Eflatun'un "Timaeus" ve "Kritias" için kullandığı malzeme Filolaus adlı bir yazarın eserinden alınmıştır. Böyle bir kaynağın varlığı iki ayrı kaynak tarafından doğrulanıyor: Pirronist'li Timon (M.Ö. 279) ve İzmir'li Hermippus'un yazılarından.

Atlantid hikâyesi ne Eflatun'un zamanında ne de sonradan pek ciddiye alınmadı. "Timaeus"u açıklayan Proklus'a göre, Solon'un sözünü ettiği Mısır el yazmaları, Eflatun'un ilk yorumcusu olan Krantor tarafından da incelenmiştir. Buna karşılık Aristo Atlantid'i hayal diye niteliyor; Romalı Plinius (M.S. 24-79) derlediği ansiklopedide kayıp ülkeden söz ettiğinde **Eflatun'a inanmak yerinde olursa** cümlesini kullanıyor; coğrafyacı Strabon bu konuya yanaşmıyor: Aristo'yu izleyen Plutarkhos da **hayal** deyip geçiyor.

Eflatun tek kaynak olmamakla beraber getirdiği, derlediği yorumladığı malzemenin bolluğu il tek yeterli kaynak sayılmıştır. Aslında, Eflatun'a inanmak ya da inanmamak gibi bir durum yoktur, denilebilir. Eflatun'dan önce olsun sonra olsun başka yazarlar da Okyanus'un ötesinde bulunan bir kıtadan söz etmişlerdir. Kimi buna bir ad takamamış, kimi de Eflatun'un hikâyesine dayanarak bu kıtayı **Atlantid** olarak kabul etmiştir. Bunlardan rahatlıkla birkaç ad sıralayabiliriz: Homeros, Hesiodos Euripides, Tertullianus, Teomopompus, Aelian, Strabon, Sicilyalı Diodorus, Proklus, Plinius, Jamblik vb.

Teopompus'a dayanan Aelian "Varia Historia" adlı eserinde, Asya, Avrupa ve Trablus'tan daha büyük bir kıtaya değiniyor; Marcellus **"Habeşler"** kitabında Kanarya Adaları'nın ötesinde bulunan yedi ada sakinlerinin geleneklerinde Atlantid adını taşıyan büyük bir adadan söz edildiği açıklamakta; tarihçi Posidonius: **"Eflatun'un Atlantid hakkında anlattığı hikâyeye hayal diye bakmamalı, gerçek olması mümkündür,"** demektedir.

Yorumcuları en çok uğraştıran nokta Eflatun'un verdiği tarihler olmuştur. Sais rahiplerine göre Atina M.Ö. 9600 yıllarında, Sais ise bin yıl sonra, Tanrıça İsis (Yunanlıların Atina'sı) tarafından kurulmuştu. Atlantid ülkesi ise Solon'un Mısır yolculuğundan 8000 yıl önce sulara gömülmüştü.

Bu tarihler, oldukça geniş tutulan bu süreler, çoğu arkeologlara ve tarihçilere ters gelmiştir. Belki bu terslik Eflatun'un zaman anlayışında ya da zaman yorumlamasından doğmuştur. Basit bir hesapla 8000 yılı 8000 ay ya da 666 yıl olarak sayıp Atlantlar'ın istilâsını M.Ö. 1200 yıllarına ve Kuzeyden geldiği bilinen **Denizci Irkının** Mısır istilâsına denk düşürebiliriz. Kuşkusuz bu bir yorumdur ve bu yorumu araştırmak için Jurgen Spanuth harekete geçmiştir.

Başkalarının Atlas Okyanusu'nda, Sahra'da, hatta Tibet'te aradıkları Atlantid'i Rahip Spanuth Helgoland'ın açıklarında keşfetti. Ne var ki, Spanuth da başkalarının düştüğü yanlışlığa düşmüş, **Atlantid**'le **Hiperbore**'yi karıştırmıştır. Ancak önemli olan Eflatun'un hikâyesini bir döneme bağlamak, oturtmak için harcadığı çabadır.

Atlantid'i yerleştirmek için M.Ö. 12.000 yılı ileri sürülmüştür. İlerde açıklanacak jeolojik nedenlerle bu tarih kabul edilebilir. Ama, bu kayıp ülkenin yalnız son dönemi olabilir, çünkü Atlantid'in gerçek tarihi onbinlerce belki yüzbinlerce yılı aşmaktadır.

Eflatun, "Kritias" adlı eserinde Atlantid ülkesi için daha geniş bilgi verir. Atlantid'in kuruluşu ile ilgili mitolojik ayrıntıları bir yana bırakırsak adanın madenleri, ormanları, sürüleri ve özellikle **bilinen madenleri arasında, altından sonra en değerlisi sayılan Orikalkus** bakımından çok zengin olduğunu öğreniyoruz.

Orikalkus'un* esrarı hâlâ aydınlanamamıştır. Kehribar ya da bir alaşım olabileceği söylenmektedir. Eflatun'a göre **orikalkus**'un geniş çapta ticaretini yapan Atlant'lar aynı zamanda, ağır işlerde kullanmak için fil de beslerlermiş. Ülkenin başkenti, o Basilea sarayı, duvarları altınla kaplı **Klito** ve **Poseidon** tapınağı, limanı dolduran yüzlerce gemileriyle Atlantid'in zenginliğini, görkemini belirtirmiş.

Poseidon'a tapan, bu tanrıya boğalar kurban eden, spora düşkünlükleriyle ün salan Atlantlar, bir noktadan sonra, Zeus'un gazabına uğruyorlar. Eflatun bu konuyu biraz üstü kapalı geçiyor, ama Atlantid sakinlerinin **bozulan** tanrısal yönlerine değiniyor.

"Kritias", Atlantları cezalandırmak isteyen Zeus'un öbür tanrıları toplantıya çağırmasıyla bitiyor, daha doğrusu yarıda kalıyor. Eflatun'un bu eserini neden tamamlamadığı bilinmiyor. Bazı yorumcuları göre, bir hayalin ardından sürüklenen filozof hikâyeyi bir sonuca bağlayamadığından yarıda bırakmış, bir daha ona el sürmemiştir.

Ortada bir gerçek varsa da bunu hayalden ayırmak çok güçtür. Bu yüzden Atlantid bugüne kadar sürekli araştırılan, tartışılan bir esrar konusudur. Her ne kadar bunu çözmek amacımızın dışında kalıyorsa da, bu konuyla ilgili yorumları, görüşleri, elde edilen sonuçları sıralamanın bu kitabın sınırları içinde gerekli ve yararlı olabileceği kanısındayız.

*) Yunanca'da oros: dağ, kalkos: tunç demektir

Atlantid konusundaki bilgiler üç ana noktada toplanabilir:

1) Onbinlerce yıl önce Cebelitarık'ın ötesinde, Atlas Okyanusu'nda büyük bir ada ya da bir kıta yükseliyordu ve bu adadan başka bir kıtaya belki Amerika'ya geçmek mümkündü.

2) Adanın/kıtanın sakinleri, bir dönemde, Mısır'a kadar iniyor, Mısır/Yunan birleşmesiyle bozguna uğratılıyor.

3) Savaştan kısa bir süre sonra ada/kıta bir gün ve gecenin içinde olağanüstü bir deprem/tayfun sonucunda batıyor.

Bu üç ana noktanın yanı sıra şu bilgileri de göz önüne almak gerekir:

1) Jeolojik verilere göre Atlas Okyanusu'nda batık bir kıta olduğu ihtimali,

2) Jeolojinin desteğiyle böyle bir kıtayı belirli bir çağın içine yerleştirmek imkânı,

3) Atlantid olayını savunabilecek başka olayların, belgelerin, bilgi ve yorumların araştırılması.

•

"...Jeoloji bilginleri, Eflatun tarafından kullanılan... deyimi benimseyerek, bu adla (Atlantid) şimdiki Atlas Okyanusu'nun büyük bir kısmını kaplayan eski bir kıtayı söylerler. Bu kıtanın bir yandan Kuzey ve orta Amerika, öbür yandan da Avrupa ve Afrika'nın kuzeybatı kıyılarıyla sınırlanmış olduğunu ileri sürerler. Uzmanlar Grönland, Asor, Madeira, Kanarya ve Yeşilburun adalarının Atlantid kıtasının çökmesinden geri kalan toprak olduğunu belirtmektedir. Kanada ve Amerika birleşik Devletleri'nin doğu kıyıları boyunda bulunan kambriyum çökeltiler Kuzey Amerika'nın ö-

bür bölgeleriyle benzerlik göstermezken Avrupa'nın bazı yerlerindeki türlerle özdeşleşen türlere yer verirler. Bundan çıkan sonuç, Kuzey Amerika'nın doğu ve batı bölgeleri arasında bir bağlantı olduğudur. Kambriyum bölgesindeki omurgasızların okyanus abislerini aşabilmeleri söz konusu olmayacağına ve birbirinden bu kadar ayrık ve uzak kıtalarda böylesine benzer hayvanların yaşayabilmesi tasarlanamayacağına göre, Amerika ile eski kıta arasındaki sığ sularda birtakım hayvan göçlerinin gerçekleştiğini kabul etmek gerekir. Grönland'dan başlayarak güneye doğru inen ve yapısı normal tortullaşma süreçleri ve deniz dibi hareketleriyle açıklanamayan Atlas Okyanusu dibinin derin olmayışı da yukarıdaki görüşü destekler... Deniz dibinin althava kuşağı çevresinde aşınma etkisiyle meydana gelmiş olduğu düşünülebilir. Asor adalarının kezeyindeki bir noktada sondalama yoluyla deniz dibinden alınan kaya örnekleri, bunların magmanın açık havada sertleşmesinden olduğunu göstermiştir. Bu durum da yukardaki varsayımı doğrulamaktadır. Avrupa kıyılarına ve okyanusun dibine paralel olarak kuzeyden güneye giden bir hat boyunca, birçok volkanik izleri sıralamıştır. Bu izler, Atlantid'in çöküşünü doğuran dikey hareketlere bağlanabilir. Özellikle orta Amerika, Antiller, Madeira, Kanarya, Yeşilburun adalarının volkanik nitelikleri hatırlanırsa, bu bağlantı gerçeğe aykırı düşmez. Atlantid'in çöküş zamanını kestirmek güçtür. Yavaş yavaş sulara gömülerek son devresinin Üçüncü Zamandan sonra gerçekleşmiş olması mümkündür."

Büyük bir ansiklopediden aktarılan ve konunun çeşitli yönlerini açıklayıp Jeolojinin Atlantid kıtasını batık kıta olarak kabul ettiğini tanıklayan yukarıda ki bilgilere açıklayıcı olarak başka jeolojik veriler de eklenebilir:

- 1898 yılında Atlas Okyanusu'nda kablo döşeyen bir gemi 3000 m. derinlikten bazaltların kimyasal bileşimine uyan ve cam haline gelmiş lava örnekleri çıkartmıştır. Bu lava yalnız normal atmosferik basıncın etkisi altında bu hale gelebilmiştir.

- Sovyet araştırma gemisi **Mikhael Lomonossov**'da bulunan madencilik ve jeoloji öğretmeni Maria Klinova, Kuzey Atlas Okyanusu'nda bilinmeyen bir dağ keşfetmiştir. Bu dağın 15.000 yıl önce var olduğu, sonradan batan bir kıtanın kalıntısı olduğu sanılmaktadır.

- İslanda'dan Antartika+'ya kadar uzanan ve **dorsale atlantique** (Atlantik Sırt Çizgisi) adını alan deniz dibi çizgisinde **Hudson, Luar, Sen** ve **Ren** gibi nehirlerin yeraltı yatakları bulunduğu açıklanmıştır.

- Genel olarak son iki yüzyılda yürütülen deniz dibi araştırmaları, Eflatun'a hak verircesine, Atlas Okyanusu'nun dibinde dağlık bir bölgenin bulunduğu sonucuna varmışlardır. Son on yıl içinde genişletilen bu araştırmalar ayrıca kıtanın, yavaş yavaş batarken, okyanusun bir kısmını bataklığa çevirdiğini ve gerek Avrupa'da gerek Kuzey Amerika'da buz çağının sona ermesi böyle bir olayın sonucu olduğu görüşünü desteklemiştir.

- Atlas Okyanusu'nun diplerinde yapılan araştırmaların birinde, 15 santim çapında, 4 santim kalınlığında bazıları diş işaretine benzer işaretler taşıyan yuvarlak nesneler bulunmuştur. Bir yoruma göre sunî olduğu sanılan bu nesnelerin, radyoaktif karbonla yapılan denemelerde 12.000 yıl önce suların üstünde bulunduğu anlaşılmıştır.

- Benzer araştırmalarda, deniz dibi çamuruna karışmış tatlı su yosunları bulunmuştur. Fransız Atlas Okyanusu uzmanı René Malaise'e göre bunlar batık ve 3000 metre derinliğinde bulunan eski bir gölden gelmektedir.

Görüldüğü gibi, jeoloji ve coğrafya da Eflatun'un sözünü ettiği noktaları desteklemektedir. "Timaeus"ta, Atlantid'in çöküşüyle ortaya çıkan ve gemicilere engeller yaratan alt tabakalardan söz edilmektedir. Çağdaş bir yorumla bunlar Asor Adaları çevresinde bulunan ve sulara gömülen kıtanın kalıntıları sayılan ufak Formigas adaları ile hâlâ gemiciliğe kapalı olan Sargaslar denizidir.

"Kritias"ta hem soğuk hem sıcak bir nehir anlatılmaktadır: Çağdaş bir yorumla bu Gulf Stream'den başka bir şey olamaz.

Kısacası jeolojik veriler Atlas Okyanusu'nda batık bir kıtanın var olduğunu göstermektedir. Bir düşünceye göre bu kıta üç ayrı bölümden oluşmuştu: Kuzeyde Poseidon adaları; Asor ve Antil adaları; Ekvator'a kadar uzanan ve şimdiki San Paolo'nun bulunduğu yerde yükselen Ekvator takımadaları.

Atlantid'in çağ sorunu ele alındığında, jeolojinin kabul ettiği Atlantid kıtasının yavaş yavaş sulara gömülmesi Üçüncü Zaman'dan sonra yani Dördüncü Zaman'da yer aldığına göre, bu kıta için tanınan süre M.Ö. 1 milyon ile 15.000 yılları arasını kapsamaktadır.

Jeolojinin bu verileri, Atlantid sorununu araştıran ve Sais rahiplerinin Solon'a aktardıkları olayları M.Ö. 1 milyon ile M.Ö. 500 yılları arasına yerleştiren bazı arkeologların görüşleri karşılaştırılıp, Atlantid'in altın çağını ve çökmesinin başlangıcını 250.000/300.000 yıl öncesine bağlanırsa ortalama bir tarihe belki varılabilir. Şu var ki çok geniş tutulan bu süre, araştırmacıları Eflatun'un anlattıklarından epey uzaklara götürüyor.

Atlantid konusunda verdiği bilgiler eksik diye Eflatun oldukça suçlanmıştır. Bu yüzden, Eflatun'un zamanındaki coğrafi bilgilerin eksikliği de göz önünde tutularak, burada bir açıklama yapmak gerekecektir.

Eski Mısır kaynaklarında, onbinlerce giderek yüzbinlerce yıl önce bir uygarlık kuran, uzak bir ülkenin tarihi bulunuyor. Bu öylesine eski bir olay ki, biryerden sonra, Solon ve onu izleyen Eflatun bunu çağdaş bir olay biçiminde yorumlamak ihtiyacını ve zorunluluğunu duyuyorlar. Aslında Eflatun'un tutarsızlığı da bundan ileri geliyor:

Eflatun Atlantid hikâyesini kişisel felsefî anlayışına, siyasî düşüncelerine, millî görüşlerine uyguluyor. Uygularken de Yunan milletinin, Yunan mitolojisinin prestijini yüceltmeye bakıyor. Kaldı ki, konunun derinliğine girmeyen bir gözlemci için, Eflatun'un coğrafi verileri de oldukça karışık gibi görülebilir; üstelik karışık görüldükleri içindir ki uzun süre değişik yorumcular değişik yerleri Atlantid olarak seçmişlerdir. Fransa Kralının astronomu Silvain Bailly 1779'da Moğolistan'ı uygun görmüş, Buffon Amerika'yı tercih etmiş. Ünlü bir ansiklopedinin yazdığına göre:

"Kimi yazarlar bu kıtanın Akdeniz'de bulunduğunu, Atlas sıradağları kütlesi tarafından meydana getirilmiş olduğunu ileri sürmüşlerdir (Rutos, 1919). Ne var ki, Atlas Okyasunu adalarının hayvan ve bitki türleriyle, bir yandan Kuzey Afrika bir yandan da Amerika türleri arasındaki yakınlığı ancak Amerika ile Avrupa-Afrika arasındaki bir kara bağlantısıyla açıklanabileceği de apaçık bir gerçektir. Bu bağlantı kopunca göç imkânları da parçalanmış ve karanın yerine Sarguslar denizi meydana gelmiştir."

Bu noktayı açıkladıktan sonra yeniden çağ sorununa dönüyor, M.Ö. 1 milyon - 15.000 yılları arasında Eflatun'un, Solon'un, Mısır rahiplerinin ve geleneğin Atlantid'ini yerleştirmeye çalışalım. Bu güne kadar çoğu araştırmacılar bu konuda kesin bir sonuca varamadıklarına göre deneyimiz de, kuşkusuz, bütünüyle yeterli olamayacaktır.

Solon'la Sais rahipleri arasında geçen konuşmaları nakleden "Timaeus"ta Mısırlılar, Tufan'dan söz açan Solon'a şöyle karşılık verirler:

"Ah! Solon, Solon, siz Yunanlılar çocuk gibisiniz. Yunanistan'da hiç yaşlı insan yok mu? Aklınızda eski geleneklere dayanan bir görüş, yılların kırlaştırdığı bir bilim olmadığından hep genç kalmışsınız. İnsanlar defalarca çeşitli afetler tarafından yok edilmiş ve edilecektir. Bu afetlerin en korkunçları ateş ve sudan doğmuştur, daha az korkunç olanları da binlerce başka olaydan."

Solon'un öne sürdüğü tek bir jeolojik olaya karşılık Mısır rahipleri, geleneksel, tarihsî ve ilmî kaynaklarına dayanarak, bu tür olayların çokluğunu, çeşidini belirtip Atina'nın tayfundan önce de yüce bir şehir olduğunu açıklıyorlar.

Bu konuşmalarda özellikle üzerinde durmamız gereken bir nokta var: **Tayfun.**

Tayfundan söz etmeyen, mitoslarında, dinî inançlarında, eski geleneklerinde ona yer ayırmayan ırk, ülke yok denilebilir. Iskandinavlar'da, Yunanlılar'da, Yahudiler'de, Keldanlılar'da, Hintliler'de, Kızılderililer'de (İroki, Siu), eski Mayalar'da, İnkalar'da, Malezya'da, Afrika'da tayfun genel bir konudur ve bu konu 1960'larda kesinlikle saptanan bir gerçeğe dayanmaktadır. Tayfun, daha önce sanıldığı gibi, yalnız Ortadoğu'yu, Mezopotamya'yı, Mısır'ı kaplayan bir afet olmamıştır; bundan 12.000 yıl önce, bir yoruma göre bazı çok yüksek dağlık bölgeler dışında yeryüzünün çoğunu kaplamıştır.

S. Jelgersma, V. Romanojwsky ve André Cailleux gibi buz uzmanlarının vardığı sonuçlara göre:

1) Dünyayı kaplayan buzlar son olarak 12.000 yıl önce çözüldü,

2) Bu çözülme çok şiddeli olup evrensel bir nitelik taşımış, bütünüyle çözülen kutup buzları yeryüzünü kasıp kavuran bir tayfun'u meydana getirmişlerdir.

Bu görüş hem Sais rahiplerini haklı çıkartıyor hem Atlantid'in batışındaki son dönemi doğruluyor. Üstelik, daha önce örneklerini vermiş olduğumuz, Kuzey Atlas Okyanusu'nda keşfedilen ve 15.000 yıl önce battığı sanılan bir kıtaya ait olduğu düşünülen dağla yine Atlas Okyanusu dibinde bulunan ve yaşları 12.000 yıl öncesine kadar hesaplanıp su üstünde olduğu anlaşılan nesneleri hatırlarsak gelenekle gerçeği bağlayabiliriz.

İlk iki noktayı özetlemek gerekirse varılacak tarafsız sonuç şu olacaktır:

1) Atlantid kıtası Atlas Okyunasu'nda yer alır.

2) Atlantid kıtası bundan yaklaşık olarak 12.000 yıl önce meydana gelen evrensel tayfun sonucunda Atlas Okyanusu'nun sularına gömülmüştür.

Bu sonuçlara ek olarak, Atlantid olayını destekleyebilecek başka olayları, bilgileri, belge ve yorumları sıralayalım.

Atlantid'in keşfini bir bakıma eski Mısırlılar'a borçlu olduğumuza göre ilk örneklerimizi de Mısır'dan alalım.

1960 yılında bir Sovyet dergisi, Atlantid konusuna yeniden değinerek, ilginç bir görüş öne sürdü. Eski geleneklere göre Mısır uygarlığı Atlantlar tarafından kurulmuş; ilk hanedanların Kralları batan kıtadan kaçanların ırkındanmış.

İkinci Hanedana ait Firavun Sent'ten kalma bir papirüs'e göre: **"Firavun Sent batıya doğru bir keşif kolu göndermiştir. Amacı, 3350 yıl önce, anavatanlarının bütün bilgeliğini beraberlerinde taşıyan ilk Mısırlıların terkettiği Atlantid'in izlerini bulmaktı."**

Mısır geleneklerinde adı geçen Punt Diyarı, coğrafi yeri belirtilmeyen, gemicilerin sık sık ziyaret edip baharat, değerli ağaçlar ve **elektrum** (altın, gümüş alaşımı) aldıkları bir ülkedir. Kimi bu ülkeyi Rodezya'da, Zimbabwe'deki kalıntılarda, kimi Atlantid'de buluyor. Punt Diyarı Mısırlılar için insanoğlunun doğu kutsal bir yer sayılırdı.

Mikene'de Aslanlar Kapısı'ndaki bir yazıtta, Mısırlılar'ın Atlantlı bir rahip olan Tot'un oğlundan türedikleri belirtiliyor.

Mısır'ın tarihöncesi çağlarını araştıran Etienne Drioton ve Vandier, Batı'dan gelen hocaların yüzyıllar boyunca Mısır'ı yönettikten sonra Doğu'ya göç ettiklerini savunmakta.

"Ülkelerin Başlangıcı" adlı eserinde Rawlinson:

"Mısırlılar, atalarının çok eski zamanlarda Nil kıyısına yerleşen yabancılar olduğunu söylerlerdi," demektedir. Rawlinson'dan yüzyıllarca önce Herodotos da aynı görüşü savunmuştu:

"Mısırlılar, batıdan gelen ve dünyanın en eski ırkı olduklarını söyledikleri atalarıyla övünürlerdi."

Bu tür inanç ve düşünceler Sovyet görüşünü desteklemekten başka, hâlâ bir esrar sayılan Mısır uygarlığına yeni bir boyut getirmektedir.

Atlantid'le ilgili bir belge daha vardır: 1406 yılında Kanarya Adaları'na ilk ayak basan Fransızlar açık tenli, çok uzun boylu, kendilerini tayfundan kurtulan tek ırk sayan Guans **(Guanches)** yerlileriyle karşılaştılar. Guanslar'ın inançlarına göre ataları ilk Atlant Kralı Uranus idi.

Kayıp ülkenin varlığı ispatlanırken uygarlığı hakkında Eflatun'un söylediklerinden başka bilgimiz yoktur.

Eflatun'un söylediklerinden başka bilgimiz yoktur. Genellemeye kaçarak buna **uygarlık** diyoruz, çünkü Atlantid'lerin eski uygarlıkları etkilediği düşüncesi oldukça güçlenmiştir. Yorumcuların bir kısmı, geniş hayallerini işleterek, atomun keşfine varıncaya kadar Atlantlar'a birçok özellikler tanımışlardır. Atlantid'in **yaşlılığı** üzerinde durulursa, kayıp ülkenin uygarlığının sonraki uygarlıklara birçok şeyler getirmiş olabileceğini düşünebiliriz.

Bütün bunlar tahmindir. Günün birinde bu tahminler, bu görüşler doğru çıkarsa, günün birinde Atlas Okyanusu diplerinde yatan sırları açıklarsa, beklenilmeyen bir anda başka kaynaklar keşfedilirse o zaman bütün tarih bilgilerimiz yeniden gözden geçirilecek, yeni **bilinmeyen** bir tarih yazılacaktır.

Atlantid'i jeoloji, eski gelenekler kabul ediyor, bir çok bilim adamı destekliyor; tarih inkâr ediyor. Bu yüzden kuşkulu davrananları inandırabilmek için daha başka geniş bilgiler gerekmektedir.

●

"HATIRASI HAFIZALARDAN silinen zamanlarda Büyük Okyanus'da, merkezi Ekvator'un güneyinde bulunan, çok geniş bir kıta yükseliyordu. Bu kıtanın adı Mu'ydu. Bugün deniz yüzünde bulunan kalıntılardan anlayabildiğimiz kadar, bu kıtanın yüzölçümü doğudan batıya 10.000 kilometre, kuzeyden güneye de yaklaşık olarak 5000 kilometreyi buluyordu. Tek ya da takım halinde olsun, bütün Pasifik Adaları 12.000 yıl önce bir afet sonucunda kaybolan Mu kıtasının parçalarıydı. Depremler ve volkanik olaylar kocaman bir uygarlığı yok ederken Büyük Okyanus'un suları 60 milyon'a yakın nüfusu örtüverdiler. Paskalya Adası, Tahiti, Samoalar, Kuk Adaları, Tongalar, Marşal takımadaları, Jilber, Karolina, Marianne, Havai ve Markiz adaları Mu

kıtasının kalıntılarıdır. Mu'nun varlığı Hint, Çin, Birmanya, Tibet ve Kamboç'un sayısız efsanelerinde; Yukatan, Orta Amerika, Okyanus Adaları ve Kuzey Amerika'da bulunan tarihöncesi kalıntılarda, ele geçen yazıtlarda, simgelerde; eski Yunan düşünürlerinin yazılarıyla Mısır kaynaklarında açıklanır.

Bütün bu kaynaklar Mu kıtasının varolduğunu ve insanoğlunun, ikiyüzbin yıl önce, ilk defa orada göründüğünü belirtmektedir. Mu kıtası Kutsal Kitabın Cennet'inden başka bir şey değildir."

İkinci bir Atlantid olayıyla karşılaşıyoruz; ama bu defa Atlas Okyanusu'nda değil de Büyük Okyanus'ta yükselip 12.000 yıl önce kaybolan,. görkemli bir uygarlık kuran, kendinden sonraki bütün uygarlıkları doğuran ya da etkileyen, eğiten bir kıta.

Mu ile **Atlantid** arasında birçok benzer noktalar vardır: Tarihöncesi dönemlerin, kayıp kıtaların uygarlıklarına tanınan olağanüstü özelliklerin benzeşmesi, Atlantid'de olduğu gibi, **Mu**'nun da tek bir bilinen kaynaktan çıkması gibi. Bütün bunlara rağmen oldukça önemli bir fark vardır. **Atlantid** kıtasını kabul eden jeoloji **Mu** hakkında, bir iki nokta dışında, hâlâ oldukça kuşkulu davranmakta.

Büyük Okyanus'un Atlantid'i **Mu**, 19. yüzyılın sonlarına doğru Hindistan'da görevli Albay James Churcward tarafından keşfedilmiştir. Kendi anlatmasına göre elli yıl süreyle dünyayı dolaşan, her uğradığı yerde Mu'nun varlığını belirten kalıntılar, belgeler -özellikle gizli belgeler- bulan, yetmişine varınca keşfini **"Kayıp Kıta Mu"** (1926) ve **"Mu'nun Çocukları"** (1931) kitaplarıyla açıklayan Churchward, bütün direnmesine rağmen, çoğunluklya pek ciddiye alınmamıştır.

Atlantid'i kabul edip ona bir uygarlık payı tanıyan Albay Churchward, Orta Amerika'yı karış karış incelemiş

-bir defasında **kanatlı bir yılanın** saldırısına da uğramış- ve çözülemeyen Naskal **(Mayaların kendilerine ait gerçekleri açıkladıkları belgeler)** yazılarını da okumuştur. Hindistan'da, Tibet'te en uzak ve tanınmayan manastırlarda araştırmaları sürdüren Albayı bir Hint bilgini eğitmiştir. Churchward, bir yerden sonra, bilimsel yoldan iyice ayrılıp tutkusuna kapılarak gizemciliğe **(occultisme)** kaçar ve **Mu** kıtasını Lemurya ile iyice karıştırır.

Ayrıntılara girmeden önce hem Lemurya'yı hem de gizemcilerin bu hayali kayıp ülkeyle ilişkilerini açıklamaya çalışalım.

Lemurya adı jeolojide ve sosyalojide ilkin 1860-1870 yıllarında geçiyor. Lemurya kıtasını destekleyen akımın başında Avusturyalı jeolog Melchior Neumayr'ı, zooloji uzmanı Philip Scalter'ı ve Alman Ernst Haeckel'i buluyoruz. Üçlünün çalışmalarından doğan görüşe göre 60 milyon yıl önce, merkezi Madagaskar olduğu sanılan bir kıta Hindistan'la Güney Afrika'nın arasında yükseliyordu. bu görüşün çıkış noktası, çoğunlukla Madagaskar'da ve Hindistan'ın bazı bölgelerinde bulunan maymunların bir çeşit ilkel akrabası sayılan **lemurlere** bağlıdır. Lemur cinsinin denizin ayırdığı iki ayrı bölgede bulunmasını açıklamak amacıylea19. yüzyıl jeologları bağlantı görevini görebilecek bir kıta tasarlamışlardı. Lemurya görüşü ya da mitos'u 1875'te Albay Olcott'la **Teozofi Derneğini,** daha doğrusu gizemci örgütünü kuran Helena P. Blavatsky'nin eline düşünce, hem yer değiştirmiş -Bayan Blavatsky onu Hint Okyanusu'na yerleştirmişti- hem de yepyeni özelliklere kavuşmuştu.

Gizemci Blavatsky'ye göre Lemurya kıtasında yaşayanlar maymuna benzer, kimi dört kollu, kimi üç gözlü, yumurtlayan **hermafrodit** devlerdi. Bununla yetinmeyerek hayali çok geniş olan Bayan Blavatsky Atlantid'e kadar uzanıp oranın uygarlığını da kendince

bir gelişmeye uydurmuştu; öyle ki, Atlantlar toplarla, projektörlerle donatılmış savaş gemileri ve uçaklar kullanan büyücülük ve telepati konusunda uzman olan kişilerdi.

Churchward genellikle bu çeşit uç noktalara varmaktan kaçınmıştır. Amacı, evrimi çürütüp, insanoğlunun doğuştan bilgi sahibi olarak yaratıldığını; tek bir üstün ırkın sonradan ortaya çıkan bütün uygarlıkları etkilediğini açıklamaktı. Tek ve üstün ırk kuramına her ne kadar bazı Atlantid taraftarları arasında da rastlanılıyorsa da bu kuram hiçbir zaman aşırı noktalara itilmemiştir. Churchward değişik ırkları, uygarlıkları, dinleri tek bir kaynağa bağlayabilmek için hep uğraşmıştır. Şu var ki örnek olarak kullandığı belgeler ve bilgiler ya uydurulmuş ya da karıştırılmış, yanlış yorumlanmıştır. Üstelik, kaynak vermede de Albay titiz davranmıyor, **eski bir yazıttan, bir manastırda, gizli tutulan bir el yazmasından** demeyi yetereli görüyor. En önemlisi başlı başına bir **Mu** alfabesi yaratıp bununla en değişk ve çeşitli eski yazı türlerini çözmeye kalkıyor.

Churchward ve **Mu** üzerinde bu kadar durulmasının nedeni, Churchward'a kapılıp dev heykelleri **Mu** uygarlığına maletmek değil, Büyük Okyanus'ta batık bir kıtanın -varsa- izlerini aramaktır.

A.B.D Deniz Kuvvetlerine ait ilk atom denizaltısı **Nautilius** dünyayı dolaştığında Paskalya Adası'nın yakınlarında denizin dibinde yükselen bilinmeyen bir dağ keşfetmişti. 1965 yılında Kaliforniya Üniversitesi ve Deniz Kaynakları Enstitüsü adına araştırmalar yapan Prof. H.W. Menard da Paskalya Adası yakınlarında bir tortu köprüsünün yükseldiğini belirtmiştir. Washington'daki "Environmental Science Service Administration"da görevli jeolog Robert Dietz, Afrika, Güney Amerika, Antartktik,

Avustralya ve Hindistan'ın bazı kısımlarını kaplayan batık bir kıtanın haritasını çizmiştir. Dietz'in hesaplarına göre, bu kıta 150 milyon yıl önce vardı.

Bu durumda Churchward'ın 12.000 yıl önce kaybolan, 75.000 yıl önce parlak dönemini yaşayan ve geçmişi 200.000 yılı bulan **Mu** kıtasından oldukça uzağız.

Churchward, çoğu araştırmacılar gibi, eski efsanelere, geleneklere, mitoslara dayanmış, onları yorumlamıştır. Sonucun inandırıcı olmaması sistemin uygulanmasından değil de Albay'ın yorumlarından doğmaktadır.

Tahiti'de eski bir efsane var. Buna göre insanoğlu Fenua Nui kıtasında doğmuştur. Ama rüzgar tanrısı Ru soluğu ile kıtayı dağıtmış, birçok irili ufaklı adaya ayırmıştır. Efsaneye göre Paskalya Adası Fenhua Nui'nin bir parçasıymış.

Karolin adalarının sakinleri ise çok eski zamanlarda ışıl ışıl yanan gemilerle **Ponape**'ye giden, okyanusun ötesinde yaşayan, değişik dil konuşan mutlu insanlarla ve yüksek binalarla dolu bir ülkeden söz eder ve yerlileri eğiten bir ırkın varlığına inanırlar.

Havai, Yeni Zelanda ve Yeni Ebrid efsaneleri beyaz tenli, uzun saçlı atalarının olağanüstü başarılarıyla doludur. Madagaskar efsanelerinde ise Hint Okyanus'nda bulunduğu sanılan **Serne Kıtası**'nın adı sık sık geçmektedir.

Her ne kadar Churchward'ın ve arkeolog William Niven'in desteklediği **Mu** kıtası görüşü inandırıcı olmaktan uzaksa da Albay'ın hayalî keşfinin arkasında birtakım esrarlı gerçeklerin bulunduğu açıktır.

Churchward'ın öne sürdüğü ilk ırk ve kayıp uygarlık görüşünün oldukça geniş bir kısmı, Mu'nun ço-

cuklarından saydığı **Uygurlarla** ilgilidir. Albay'a göre **Uygur İmparatorluğu, Mu**'dan sonra, dünyanın tanıdığı en yüce **İmparatorluk** olmuştur:

"Doğu'da Pasifik Okyanusu'na, Batı'da bugün Moskovanın bulunduğu yere kadar uzanırdı; bir ara Orta Avrupa ve Atlas Okyanusu kıyılarına kadar genişlemişti... Uygur İmparatorluğu'nun en parlak döneminde dağlar alçacık, Gobi Çölü'de bol suların aktığı büyük bir yaylaymış. Uygurlar burada, Baykal gölünün güneyinde, başkentlerini kurmuşlar... Çok eski kaynaklara göre daha birçok büyük şehirler kurmuşlardı. Bunlar ya bütünüyle yok edildi ya da bugün Göbi çölünün kumları altında yatıyor. M.Ö. 500 tarihini taşıyan bazı Çin kaynakları Uygurları bize şöyle anlatırlar: Saçları sarı, gözeri maviydi, tenleri açık ve beyazdı; güney bölgelerinde yaşıyanların saçları ve gözleri koyuydu... Bir manastırda bulunan eski bir yazıta göre, Uygurların başkenti ve halkı İmparatorluğun bütün doğu bölgelerini kaplayan bir tayfun tarafından yok edilmişti."

Churchward'ın sözünü ettiği kaynaklar hiç bilinmiyorsa da Gobi çölünde, Kara Kota kalıntılarında bulunan 18.000 yıllık bir mezarla, Fransa'da Glozel'de 1925'te keşfedilen ve **Uygur** yazısıyla benzerlikler taşıyan tarihöncesi toprak çanaklar, Albay'ın birtakım gerçeklere de değinmiş olabileceği görüşünü desteklemektedir.

Atlantid konusunda gerçek hayali destekliyorsa **Mu**'nun keşfinde bunun tersiyle karşılaşıyoruz. Dolayısıyla uygarlığın ve insanoğlunun beşiğinden ayrılıp üçüncü ve son kayıp kıta örneğimize geçelim.

Atlantid kadar ünlü ve eski bir kayıp kıta olan **hiperbore** hâlâ hiç kimse tarafından resmen keşfedilmemiştir. Hiperbore mitosu çoğunlukla eski geleneklere ve efsanelere bağlı kalmaktadır.

Hiperbore nedir, yeri nerededir, hangi kaynaklarda görülür?

Eski geleneklere göre insanoğlunun yaşadığı ilk katı Kuzey Kutbu'nun bulunduğu bölgede yükselen Hiperbore olmuştur. Bu kıta Üçüncü Zaman'ın başlangıcında suların altına gömülmüştür; ama, Hiperbore'nin bazı kısımları bugün Sibirya, Alaska, Grönland, Spitzberg, İslanda, Jan Mayen adası adları altında yatmaktadır. Hiperbore tezi, antik çağlarda, Herodotos, Diyodorus, Romalı ansiklopedici Gaius Plinius Secundus ve Virgilius tarafından savunulmuştur. Hatta Pythagoras'ı eğiten Phereside'nin Hiperbore'li bir aileden gelme olduğu sanılmaktadır.

Hiperbore hakkında efsaneler az değildir. Eski inanışlara göre buzlarla çevrili, yüksek dağlarla kaplı bu ada da **şeffaf** insanlar yaşarmış. Adayla diğer kıtalar arasında bir bağ yokmuş ama, bir yoruma göre, gizli bir geçit Güney Almanya'ya kadar uzanıyormuş. Hiperbore kadınları çok güzel olup her ailenin beşinci kızı olağanüstü yeteneklere sahipmiş. Ada ya da kıta kutuplardaki buzların çözülmesiyle yaşanılmaz hale gelince Hiperborelilerin bir kısmı Avrupa'ya bir kısmı da Amerika'ya göç etmiş.

Buzlar arasında bir uygarlık düşünülebilir mi? Hiperbore'nin varlığı üzerinde durmadan bu noktayı açıklayalım.

Çok uzak bir çağda ekvatorla kutupların yer değiştiği, kutup ikliminin tropik iklimine benzediği jeoloji tarafından kabul edilmiştir. Spitzberg ve Grönland'da bulunan manolya, incir, hurma ağaçları, sıcak bölgelerde yaşayan hayvan fosillleri bunu ispatlar. Buz akınından söz edildiğinde bu çeşit jeolojik olayların birkaç defa yer aldığını da hatırlatmak gerekir. Buzların son çözülüşü **(Wurms III dönemi)** yaklaşık olarak 10-12.000 yıl önce

Avrupa'yı ve Güney Amerika'yı etkilemiştir. Olay büyük bir hızla yayıldığından, peşi sıra geniş kara parçalarını sürüklediği de kabul edilir. Bu durum Atlantid olayında da görülür. Ancak bu durum Hiperbore'nin varlığını destekleyebilecek nitelikte değil; olsa olsa kıtaların batma nedenini ortaya koymaktadır.

Hiperbore görüşünü en çok destekleyenler eski Yunanlılardır. Buzların son çözülüşünden sonra bile Yunanlılar Arktik bölgelerde yaşayan, üstün bilgilere sahip, beyaz tenli bir ırkla ilişkide bulunduklarını çeşitli eserlerde belirtmişlerdir. Yunanlıların ve Romalıların Arktik denizlerinde seferler yaptığı kutuplara yakın bölgelerde, belki İslanda'da yaşayan bir ırkla ilişki kurdukları düşünülebilir.

Hiperboreliler hakkında birçok hayalî görüşler yürütüldü; kimi onları Atlantlar'a bağladı, kimi de bir çeşit **uzay yaratıkları** saydı. Hiperbore'ye ait hiçbir kalıntı bulunamadı. Rahip Spanuth'un Heligoland açıklarında keşfettiği denizaltı kalıntılar, duvarlar bilinmeyen batık bir şehrin, bir adanın izleri olabilir.

Bugün jeoloji kutupların ve Antarktika bölgesinin tarihöncesi çağlarda yaşamaya uygun olduğu düşüncesini desteklemektedir. 1938-1939 yıllarında Yüzbaşı Richter'in yönettiği Alman Schwabenland araştırma kolu 70. paralelin batısında ve doğusunda uzanan buz duvarının birkaç yüz metre ilerisinde yeşilliklerle kaplı dağlık bir bölgeyi keşfetmişlerdir. O yıllarda kuşkuyla karşılan bu keşif daha sonra, 1947'de Amiral Byrd'ın arkadaşları tarafından doğrulanmıştır. Göllerle kaplı, tepeleri ufak ağaçlarla, yeşillikle donatılmış, buzlar arasında sıkışmış kalmış bu bölgeye **Kraliçe Mary Toprağının Bahçeleri** adı verilmiştir.

1956'da aynı bölgede araştırmalar yapan William Bennett'e göre bu yeşil bölge buzların altında kalmış **gizli** bir ülkenin kalıntılarından başka bir şey değildir.

Bu görüşler ve keşiflerin karşısında iki ihtimal üzerinde durabiliriz: Antarktika buzları arasında barınan sıcak ya da ılık bir bölge, volkanik ya da radyoaktif olayların sonucu olabilir; belki de gerçekten tarihöncesi çağlarda varolan ve insanları barındıran bir bölgenin kalıntılarıdır.

Atlantid, Mu, Hiperbore mitoslara karışmış üç kayıp kıta, belki üç kayıp uygarlıktır. Birincisi jeoloji tarafından kabul edilmiştir, ikincisi birtakım esrarların kapılarını zorlar, üçüncüsü ise çoğunlukla eski geleneklere, düşlere ve jeolojinin hâlâ çözemediği bazı sorunlara dayanıyor. Hayal ya da gerçek! Üç ayrı kayıp ülke ve **bilinmeyen tarihin** üç ayrı kaynağı.

BEŞİNCİ BÖLÜM
DEVLERİN
ARDINDAN

Devler üzerine
- Devlerden söz eden kaynaklar
- Horbiger'in devleri
- Devlerin izleri
- Devlerle ilgili bilmediklerimiz

DEVLERİ KİM BİLMEZ, kim tanımaz! Kocaman boyları, korkunç güçleri, çoğunlukla kötü huyları, serüvenleriyle dünya mitolojisini, masal dünyasını, eski destanları doldurmaşlardır. Devleri bilmeyen, tanımayan, anlatmayan ırk yoktur denebilir; devlerden yararlanmayan, onları çarpıcı, korkutucu bir unsur olarak kullanmayan masal, efsane, mitos olmadığı gibi.

Acaba devler neden böylesine yaygın bir unsur olup bütün sınırları aşmış, ilkel toplulukları, eski toplumları, büyük uygarlıkları etkilemişlerdir? Acaba çok eski, âdeta unutulan çağlarda devler var mıydı? Acaba mitosların arkasında artık insanoğlunun belleğinden silinip yalnız efsanelere, masallara sığınan bir gerçek mi yatıyor? Ya da, Jung'un tanımlamasıyla, devler düşlerimize giren atalardan kalma hatıralar, ilk örnekler, büyük görüntüler midir?

Devlerin varlığını destekleyen görüşlere geçmeden, devlerin izlerinden, fosillerden hatta son yıllarda **görülen** devlerden söz açmadan, masalları, efsaneleri, mitosları karıştırarak bu yaratıkları tanımaya çalışalım.

Türk mitolojisiyle ilgili bir kitapta şu bilgileri buluyoruz:

"Türk mitolojisinde olduğu gibi, hemen bütün ulusların mitolojilerinde görülen devler, görünüş bakımından çok defa insan uzuvlarından alınarak büyütülmüş, biçimlendirilmiş korkunç yaratıklardır.

Gövdeleri çok büyüktür. Olağanüstü güçlüdürler. Tanrılarla savaşır, kahramanlarla uğraşır, ama sonunda öldürülürler.

Bunlar bir dağı yerinden kaldırıp öbür dağın üstüne koyar, tanrılarla savaşmak üzere göklere doğru tırmanırlar.

Devlerin birden yüze kadar gözleri, ikiden çok elleri, ayakları, başları vardır.

Devler en çok doğuda Hint mitolojisinde, Batıda Kuzey Avrupa mitolojisinde görülür. Bunların yanı sıra başka uluslarda, hatta perilerle, aşk hikâyeleriyle süslü Yunan mitolojisinde de epeyce yer alırlar.

Türklerde dev olaylarının en bilinenlerinden biri Sümer Mitolojisinde görülür:

Sümerler'in Asakhu, Enmeşarru ve Zu adında üç büyük devi vardır. Bunlardan Asakhu hastalıkları verir, karanlıkları temsil eder, bir tanrı ayarındadır. Enmeşarru ise bir dev ve ölüm tanrısıdır. Bu devler ünlü tanrı Enlil'i öldürmüşler ama, sonradan bu tanrı canlanmıştır. "Enuma Elis" destanında bu üç devin adı vardır.

Kâinatın yaratılışı sırasında "Kingo" adında korkunç ve kudretli bir dev türemiştir.

Kumarbi efsanesinde geçen "Uuelluri" adındaki dev ise gökle yeri sırtında tutardı. Bu dev, Kumarbi'nin Diyorit taşından yapılmış oğlunu sağ omzu üzerinde büyüttü, az zamanda suların içinde uzanarak boyu göklere kadar ulaştı.

"Alatkak" adındaki dev de Kırgız efsanelerinde yer almaktadır.

İran efsanelerinde Hükümdar ve kahramanlarla savaşan korkunç devlerin maceraları, yakındoğu Türkleri arasında da yayılmıştır.

"Div-i Sefit" yani "Ak Dev" ile "Erjenk" bunların ön planda gelenleridir. Ak Dev'in bulunduğu yerde büyü ve sihir yapmakta çok usta devler vardır. Bu dev İran kahramanı Rüstem ile savaşmış sonunda öldürülmüştür. Ak Dev boncuk gözlü, arslan tüylüdür. Eni ve boyu yeryüzünü kaplayacak kadar büyüktür.

Erjenk ise devlerin kumandanıdır. Rüstem bununla da savaşmış sonra öldürülmüştür.

Halk ağzında bir de "Dev Anası" dolaşır: Bunun iki uzun, büyük memesi vardır. Biri sağ omuzunda, öbürü de sol omuzunun üzerinde asılıdır. Eğer yolda bir kimse rastlarsa da ona iltifat etmez, memelerini emmezse dev anası onu yok eder. İltifat ederse, onu alır, iyi davranır, korur.

Bir korkunç dev daha vardır ki ona da "Rüzgâr Devi" denir. Bu dev gözlere pek görünmez, görünse de ona silâh işlemez, rüzgârdan daha çabuk havalara uçar.

Cadılarla Ejderhalar nasıl tılsımları bozulunca ölürlerse, devler de tılsımları bozulursa ölürler.

Rüzgâr devi denilen bu devi öldürebilmek için, tılsımını bozmak gerekir. Bunun tılsımı da çok uzaklarda bulunan bir adadır. Bu adayı bulmak çok güçtür. Orada bir öküzün yanında, içinde üç güvercin bulunan bir kafes vardır. Önce ada, sonra öküz ve kafes bulunur da içindeki üç güvercin öldürülebilirse, tılsım bozulduğu için, Rüzgâr Devi de ölür."

Mitoslarda yücelen, gerçekten olağanüstü bir tanrı ya da yarı-tanrı özellikleri olan, kahramanlarla savaşan, evrenle ilgili işlere karışan devler halk masallarına girince yüceliklerini kaybederler. Masaldaki dev büyücü sınıfına girer, tılsımlara bağlı kalır. Başka bir deyimle masaldaki dev devliğini kaybeder. Dolayısıyla devlerin altın çağını, tanrılarla, insanlarla **epik** kavgalarını mitoslarda aramak

gerekir. Yunan mitolojisinde tanrılaşmış devleri sonradan masallara karışan devlerden ayırmak biraz güçtür. Buradaki devler, tanrılar arasındaki ilişkilerin ürünüdür; yine de tanrı derecesine pek ulaşamazlar. Devler sürekli olarak tanrılara, tanrıların getirmiş olduğu düzene karşı çıkan, ilkel gücü belirleyen yaratıklardır.

Toprak Ana Gea'nın oğulları olan, Uranus'un parçalanmış vücudundan doğan devler **(Titanlar, Briareus ve kardeşleri, Kikloplar v.b.)** Olimpos dağını bile yağma etmeye kalkarlar ve Zeus'un şimşekleriyle bozguna uğratılırlar. Bir ara Zeus Herkül'ü yardıma çağırır, Yalnız başına bu görevi başaramayan Herkül, devlerin dikkatini dağıtmak için, Afrodit'le Hera'nın güzelliklerini kullanmak zorunda kalır.

Aslında Yunan mitolojisinde devler konusunda zıtlıklar vardır. Devler bazen tanrılara karşı çıkar. onları tehdit eder, ölümsüzlüklerinden yararlanmaya kalkarlar. Bazen, Atlas ya da çocuklarını yiyen Satürn gibi tanrılaşırlar.

İskandinav ülkelerinde devler, tanrılarla savaşırlar ama, kimi denizde, kimi dağlarda, kimi rüzgârın içinde yaşarlar. Dünyanın ortasında yükselen Yggdrasil ağacının üç kökünden biri Dondurulmuş Devlerin ülkesinden geçer. Evren'in başlangıç noktası da bir devdir: **Ymir.** Bu dev ilk erkeği ve kadını yarattığı gibi dondurulmuş devleri de yaratmıştır. Ymir'in yaratıkları olan insanlarla devlerin dünyalarını **Midgard** duvarı ayırır.

İskandinav mitolojisinde de tanrılaşan devler olur. Genel bir kural olsa gerek, çünkü burada da devlerle tanrılar karışır, kaynaşır ve devlerle insanlar düşman olurlar. Cenneti dondurulmuş devlerdren koruyan, dokuz bakirenin oğlu Beyaz dev **Heimdall** ya da dev oğlu kötü **Loki** bu çeşit tanrılaşmış devlerdir. Bütün bu aile bağlarına

rağmen bazen tanrılar devlerle çarpışmak zorunda kalırlar; o zaman Yüce Tanrı Thor bütün ağırlığını ortaya koyarak işe karışır ve devleri bozguna uğratır.

Eski Yunanlılar, İskandinavlar gibi Mayalar ve İnkalar da devlere, tayfundan önce yaratılan ilk ırkın devler ırkı olduğuna inanırlardı. Meksika Toltekleri'nin kozmogonik inançlarında bir deprem dizisinden sonra yeryüzünden silinen Kinametzin devlerinden söz edilir. İkinci dönemde yer alan bu olaydan sonra insanlar dünyaya egemen olur, kalan devleri yok ederler.Yeni Gine yerlilerinin bir mitosunda iyi kalpli ve **Tagaro** ile kötü ruhlu dev **Suke**'nin kavgası anlatılır. Devlerin yaşadığı çağda geçen bu olayda Tagaro, Suke'yi bir uçuruma atıp dünyayı son kötü devden kurtarır.

Hitit mitologyasında Tanrılara yardım etmek için devlerle savaşan ve onları bozguna uğratan bir kahramanın hikâyesine rastlanır. Yunan tarihçisi Herodotos'a göre eski Mısırlılar'ın ilk kralı dev Herkül olmuştur. Bu dev Kral Yunanlıların Herkül'ünden ayrı bir tanrı sayılır.

Devlere geniş yer veren, hatta onlardan gerçek yaratıklar gibi söz eden ilginç bir kaynak Tevrat'tır

"Ve çaşıtlamış oldukları memleket hakkında İsrael oğullarına fena haber getirip dediler: Çaşıtlamak için içinden memleket, ahalisini yiyen bir memlekettir; ve içinde gördüğümüz bütün halk uzun boylu adamlardır. Ve orada Nefilimden (iri adamlar) olan Anak oğullarını, Nefilimi gördük; ve kendi gözümüzde biz çekirgeler gibi idik ve onların gözünde de öyle idik." (Sayılar, Bap 13, 32-33).

"Çünkü Fefalardan artakalan ancak Başan kralı Og vardır; işte onun yatağı demir yaraktı; o Ammon oğullarının Rabba şehrinde değil midir? İnsan arşınına göre

uzunluğu dokuz arşın ve eni dört arşın idi." (Tesniye Bap, 3, 11).

Dev Golyad'ı öldüren genç Davut'un hikâyesi Toltekler'in efsanesine benzer biçimde, insanoğlunun son devi nasıl ortadan kaldırdığını anlatır.

"Ve bundan sonra vaki oldu ki, Gezerde Filistinlilerle cenk çıktı; o zaman Huşalı Dev Sibbekay Rafa oğullarından Sippayı vurdu ve onlar baş eğdiler. Ve yine Filistinlilerle cenk oldu; ve Yairin oğlu Elhanan Gatlı Golyat'ın kardeşi Lahmiyi vurdu, onun mızrağının sapı çulha sapı gibi idi." (1. Tarihler, Bap 20, 4-5).

Koca yataklarda yatan, insanlar tarafından savaşlarda yokedilen bu yamyam devlerin kimin tarafından yaratıldığını Tevrat şöyle açıklar:

Tanrı oğulları insan kızlarına vardıkları ve bu kızlar onlara çocuk doğurdukları zaman, o günlerde, hem de ondan sonra, yeryüzünde Nefilim vardı; bunlar eski zamanda zorbalar, şöhretli adamlardı." (Tekvin, Bap 6, 4).

Başka bir deyişle, devler, Tanrıların ve insan kızlarının oğulları, eski, unutulan çağların dehşet saçan kahramanlarıdır.

Bütün bu mitoslar, efsaneler, dinî inançlar sınır tanımayan bir zamanı canlandırıyor. Çok eski çağlarda tanrısal bir ırktan kalma (Tevrat'taki "Tanrının oğulları") ya da tanrısal ırkla insan oğullarının karışımından doğan devler yeryüzünde yaşıyordu. Bir süre sonra Kral ve Tanrı durumuna gelen bu devler ilkin Tanrılarla mücadele ettiler, sonra birbirlerine saldırdılar, sonunda insanların başına belâ kesildiler. İnsanlarla devlerin karşı karşıya gelmesi devlerin son çağına rastlar. Devler artık, belki Tanrılar tarafından red edildikleri için, ünlerini kay-

betmişlerdir ve insanoğlu bu son perişan devlerin hakkından gelir.

Devlerin düşüşü mitoslardan, efsanelerden çok daha açık bir şekilde masallarda anlatılıyor.

Bir derginin özel sayısında şöyle yazar:

"Dev, Türk masallarının önemli kahramanlarından biridir. Bazı yerde hem biçim, hem ruh yapısıyle insana benzer, Çokluk çok büyük gövdelidir. Tozu dumana katarak yıldırım hızıyla gider. Bir aylık yolu bir saniyede aşmak onun için işten bile değildir. İnsan eti yemesini sevdiği için, bir yerde insan bulunup bulunmadığını kokusundan anlar. Çoğu zaman, çevresi yüksek ve kalın duvarlarla, dikenli bahçelerle çevrili büyük köşklerde, kendine özgü saraylarda yaşar. En değerli eşyalar, hiç kimsenin ele geçiremeyeceği, ama herkesin, hatta padişahların bile özledikleri dünya güzelleri, hiçbir yerde bulunmayan meyve bahçeleri, sihirli güvençinler, her telinden binbir ses çıkan çalgılar, sihirli kılıçlar, başınıza geçirdiğiniz zaman sizi hiç kimseye göstermeyen külâhlar, sihirli sarayların kapılarını açan anahtarlar bu devlerin buyruğu altında, onların köşklerinde, saraylarındadır. Bunların bir memeleri arkalarında, öteki memeleri önlerindedir. Yanlarına size bir dervişin öğrettiği usulle ve iyi sözlerle yaklaşır, arkalarındaki memelerini (anacığım) diyerek emerseniz size bir evlât gibi davranırlar, bir yerinize dokunmazlar. İstediğiniz şeyi verirler. Ne güçlüğünüz varsa giderirler. Devler kendilerine kötülük yapmak isteyenleri ele geçirirlerse, kızartarak yerler. Fakat en sonunda, her zaman, insanoğlu tarafından, bazen de bir rastlantıyla çeşitli yollar ve kurnazlıklarla canları cehenneme gönderilir. Devlerin her zaman yardımcıları vardır. Arap Bacılar , çokluk insan ruhunda ve karakterinde görünen dev oğlanlar ya da kızlar, bu yardımcıların arasındadır."

Türk masallarında olsun batı ya da doğu masallarında olsun, dev eski kişiliğinden, yüceliğinden çok şeyler kaybetmiştir. Korkunç olmasına korkunçtur, olağanüstü bir yaratıktır ama çokluk gülünçtür. Eski mitoslara renk katan devlerin bir çeşit karikatürüdür. Hem insanlardan ayrı yaşar, onlara düşman olur, hem de onlara özenir. İnsanın güçlükle erişebileceği yerlerde oturur ya da gizlenir; yardımcılar kullanır, büyü ile uğraşır; artık gücüne güvenmediği için lüks içinde boğulur. Masallar daha önce çizdiğimiz zamanın son dönemini anlatıyor. Devler çöküyor ve sonunda insan tarafından öldürülüyor. Masallardaki devler artık yalnız çocukları korkutabilir ve birçok masallarda, çocuk hikâyelerinde çoklukla küçük çocuklarla uğraşırlar.

Kutsal kitaplardaki devler; çeşitli mitoslarda yer alan devler; Homeros'un tek gözlü **Kiklopları;** gemici Sinbad'ın arkadaşlarını çiğ çiğ yiyen dev ve bunlara benzer yüzlerce örnek nereye varır, bütün bunların çıkış noktası nedir? Yoksa bütün bunlar, sürekli olarak öne sürülen çok eski zamanlarda dev bir ırkın, garip bir değişiminin varlığını mı açıklıyor?

Devlerin varlığını destekleyen, klasik bilimin kabul etmediği, Nazilerin çok tuttuğu bir kuram vardır: Hand Horbiger'in **Welteilehre**'si **(Ebedî Buz Doktrini).**

Kopernik'e meydan okurcasına bütün bilimsel kurallara karşı çıkıp yeni devrimci bir kavramı öne süren Horbiger'in adı, 1925'te yaptığı açıklamayla, dünyanın, özellikle Almanya ve Avusturya'nın dikkatini çekti.

Yeni bir siyaset anlayışı kurmakta olan Hitler gibi Horbiger de, altmışbeş yaşına bastıktan sonra, Alman halkını kurtaracak, yükseltecek yeni bir bilimsel anlayışı savunuyordu. Bu savunma ilk başta Nazilerin yöntemlerine uygun biçimde geniş bir örgütle, büyük imkânlarla, binlerce taraftar ve özellikle genç Naziler arasından seçilmiş

zorbalarla yapılıyordu. Doktrini açıklayan kitaplar, dergiler, broşürler yayınlamaktan başka Horbiger, halkı galeyana getirebilecek, ulusal ve ırkî coşkuları kamçılayabilecek **sloganlar** da yaratıyordu:

"Kuzeyli atalarımız karların ve buzların arasında yaşadıkları için güçlüdürler... Ebedî Buz Doktrini Yahudi politikacıları kovdu; İkinci bir Avusturyalı, Horbiger, Yahudi bilim adamllarını kovacaktır."

Horbiger'e başından beri inanan, destekleyen Hitler, yepyeni bilimsel doktrinin havasına kapılarak buna benzer konuşmalar yapıyordu: **"Yahudi ve liberal bilime karşı çıkan kuzeyli ve ulusal-sosyalist bir bilim var!"**

Aslında Horbiger, Hitler'in klasik anlamda bir politikacı olmadığı gibi klasik anlamda bir bilim adamı da değildi. Viyana Teknoloji Okulunda öğrenimini tamamlamış sonradan kompresör uzmanlığı yapmış ve 1894'te icat ettiği yeni bir musluk sistemiyle servete kavuşmuş amatör bir astronom ve astrofizikçiydi. Tanrı tarafından kutsanan deha mucit Horbiger'in başlıca tutkusu suyun çeşitli durumlarıydı; doktrinini de buz konusunda çalışmalarını yürütürken kurmuştu.

Horbiger'in **Ebedî Buz Doktrini,** tarihten antropolojiye, astronomiden jeolojiye kadar bütün bilim kavramlarını yok edip, yeni, orijinal, çarpıcı bir görüş getirmek amacındaydı. Bu görüş şöyle özetlenebilir:

Horbiger'in kozmogoni kuramına göre Ay dünyamızın ilk uydusu değildir; birçok Ay'lar olmuştur ve her jeolojik çağda değişik bir uydu dünyamızın çevresinde dönmüş, her çağ bu Ay'ın dünyaya düşmesiyle kapanmıştır. Ay dünyamızın çevresinde kapalı bir elips çizerek dönmüyor, tersine dünyaya yaklaşan bir spiral yaratıyor ve bu spiral daralınca Ay dünyanın üzerine düşüyor. Her çağda, yüzbinlerce yıl boyunca, Ay dünyanın

çevresinde dönmüş, yaklaşmış yaklaşmasıyla yerçekimi kurallarını bozup **ayçekimi** olayına neden olmuştur. Bu dönemlerede, organizmalar olağanüstü büyümüştür. Birinci Zamanın sonundaki dev bitkileri, İkinci Zamanın sonundaki dev yaratıkları bu irileşmeye örnek verebiliriz. Üçüncü Zamanda, Ay'ın uzaklarda olduğu bir dönemde, insanlar türüyor ve bu ilk insanlar, İkinci Zamandan kalma devlerin yönetimi altında, uygarlıklar kuruyor. Üçüncü Zamanın sonunda Ay düşünce devlerin çağı da sona eriyor, arta kalan, bozulan, yamyamlaşan devler insanlar tarafından öldürülüyor.

Horbiger'in **Efsanevî Tarihi** ırkçı kuramdan başka bir şey değilse de dünya mitologyasına bütünüyle bağlı bir sisteme dayanıyor.

Horbiger'in doktrini, bunu hâlâ sürdürenler karanlık kalmış birçok tarihî esrarları bu kuramlara dayanarak açıklıyorlar. Bizim amacımız Horbiger'in görüşünü savunmak değil, oldukça karmaşık bir şekilde ortaya attığı kuramla eski mitos, gelenek ve inançlar arasında görülen bağlantıyı belirtmektir.

Daha önce de sözünü ettiğimiz Toltek kozmogonisi dünya tarihini dört ayrı çağa ayırıyor:

- Birinci çağ ve dünyanın yaradılışı. Bu çağ büyük bir tayfunla sona eriyor;

- İkinci çağ ve devler. bu çağ düyayı kasıp kavuran yer sarsıntılarıyla bitiyor;

- Üçüncü çağ ve devleri öldüren insanlar.

- Çağımız olan ve genel bir patlama ile bitecek olan Dördüncü çağ.

Yeni Gine yerlililerinde de benzer motiflere rastlanılmaktadır:

Çok eski zamanlarda insanlara yardım eden devler vardı. Sonradan bu devlerin huyu değişti; insanlar kötüleşen bu devlere kurban kesmek zorunda kaldılar. Ardından da bu baskıya dayanamayarak isyan edip devleri öldürdüler.

Bu örneği daha önce sıralamış olduğumuz çeşitli mitolojik olaylara ve inançlara eklersek Horbiger doktrininin genel bir çizgiden yararlanmış olduğunu görürüz. Şu var ki Horbiger'in kuramı bilimle sürekli çatışmaktadır; Alman kompresör uzmanına göre çok eskiden uzayda, güneşten milyonlarca defa büyük bir nesne vardı. Bu nesne, kozmik buzlardan bileşik dev bir gezegenle çarpıştı, dev gezegen olağanüstü büyüklükteki güneşin içine saplandı. Aradan yüzbinlerce yıl geçti, dev güneş içinde meydana gelen buharın baskısı altında, patladı ve uzayı dolduran yıldızları, gezegenleri yarattı.

Çağdaş bilim evrenin üç ya da dört milyar yıl önce yer alan bir patlamanın sonucunda yaratıldığını kabul eder. Bir yoruma göre evrenin bütünü patlayan bir atomun içindeydi, gezegenler ise güneşin kısmî bir patlamasından ortaya çıkmışlardır.

Horbiger 1930'larda öldü, ama yaklaşık olarak bir milyon kişi hâlâ doktrini izlemekte. Kimi, İngiliz Bellamy gibi, yeni bir antropoloji kurmaya çalışıyor, kimi, Fransız Denis Seurat gibi, devlerin uygarlığını araştırıyor, kimi de, Alman yazarı Elmar Brugg gibi, Horbiger'i kabul etmeyen geleneksel bilime karşı savaşını sürdürüyor.

Ebedî buz Doktrininin yaratacısını bir bilim adamı kabul etmek imkânsızdır; Hitler'in ulusal-sosyalizmini ve Nazi örgütünü besleyen kuruluşları etkileyen Horbiger'in kuramı bir çeşit gizemciliği aşamamıştır. Ancak çok sonradan Horbiger'in doktrini gereğiyle araştırıldı, derinleştirildi; devlerin, kayıp ülkelerin esrarengiz uy-

garlıkların sırrını açıklayabilecek nitelikte bir anahtar olarak kullanıldı.

Devlerden söz eden mitoslardan, efsanelerden, masallardan birkaç örnek verdik, devlerin varlığını bilimsel biçimde açıklamaya yeltenen bir kuramın başlıca noktalarını özetledik; yine de sorun bir açıklığa kavuşamamıştır. Ayrıca da çok önemli bir soru ortaya çıkar:

Devlerin gerçek izleri bulunmuş mudur, dünyanın herhangi bir yerinde dev bir insan ırkına rastlanılmış mıdır?

Dev bir yaratıkla ilgil ilk keşiflerinden biri, 14. yüzyılın ortalarında **Dekameron**'un ünlü yazarı Boccacio tarafından açıklanıyor. Boccacio, **"Geneologia Deorum" (Tanrıların Şeceresi)** adlı eserinde, Sicilyada Trapani şehrinin dolaylarındaki bir mağarada keşfolunan tek gözlü dev Polifemo'nun iskeletinden söz ediyor. Kemiklerin, en azından 9-10 metre boyundaki bir dev'e ait olduğunu belirten Boccacio, böylece Agrirento'lu Empedokles'in savını destekliyordu. Agrirenyto'lu Empedokles, M.Ö. 440 yılında, Homeros'a dayanarak çok eski zamanlarda Sicilya'da devlerin yaşadığını öne sürmüştü.

Boccacio'dan üçyüz yıl sonra Cizvit bilim adamı Athanasius Kircher de bu kemiklere değiniyor. Aradan yıllar geçince, ünlü kemikler kayboluyor, çağdaş bilim bunlara **fil kemikleri** etiketini koyup olayı kapatıyor.

Benzer bir olay 1577'de İsviçre'de Willisau'da görülüyor: Bir kazı sırasında kocaman bir iskelet bulunuyor. Zamanın ünlü anatomi uzmanı Doktor Felix Plater uzun incelemelerden sonra kemiklerin 5.80 m. boyunda tarihöncesi bir adama ait olduklarını açıklıyor. Olayı duyan Göttngen Üniversitesi anatomi profesörü J.F Blumenbach, kemikleri inceledikten sonra bunların aslında tarihöncesi bir file ait olduğunu kesinlikle açıklıyor.

Aynı dönemde benzer iskeletler, kemikler İngiltere'de Gloucester'de ve özellikle Güney Amerika'da keşfediliyor.

Güney ve Orta Amerika'da meydana gelen olaylar oldukça ilginçtir; Guatemala'da yaşayan Kişe yerlilerinin kutsal kitabı sayılan **Popol Vuh**'un aktardığı olayların yanı sıra Meksika fatihi (1519-1522) İspanyol Hernan Cortés'e yerliler tarafından gösterilen, bazıları Cortés tarafından İspanya Kralına gönderilen dev insan kemikleri bu örneklerdendir.

Yazar Bernal Diaz del Castillo'ya göre:

"Eskiden bu topraklarda gayet uzun boylu erkekler ve kadınlar yaşardı; kötü ruhlu olduklarından büyük çoğunluğu yerliler tarafından öldürüldü."

Amerika devleriyle karşılaşanlardan biri de ünlü Portekiz gemicisi Macellan'dır. Macellan'ı izleyen Antonia Pigafetta'nın yazdıklarına göre 1520 yılının Haziran ayında San Julian'da gemiciler bir devle karşı karşıya gelmişlerdi:

"Öylesine uzun boyluydu ki başımız beline kadar varamıyordu; sesi de bir boğanınkine benziyordu."

Macellan bu dev yaratıkların ikisini ele geçirip gemisine aldı; Avrupa'ya götürecekti. Ancak gemi Ekvator'a varmadan ikisi de öldüler.

Devlerle karşılaşan yalnız Macellan değildir. Sir Francis Drake, 1578'de San Julian'da ikibuçuk metre boyunda yerliler gördüğünü hatıralarında belirtmişti. Drake'ten sonra Pedro Sarmiento, Tomé Hernandez, Anthony Knyvet ve Sebald de Weer gibi gemiciler Büyük Okyanus kıyılarında kimi 3 kimi 3,60 boyunda yaratıklarla karşı karşıya gelmişlerdi.

Bu arada özellikle Patagonya'da sık sık devlerin izlerine rastlanılıyor. 1712'de Şili'de Valdivia bölgesini yö-

neten İspanyol hükümeti Patagonya'nın içlerinde üç metre boyunda bir yerli kabilesinin yaşamakta olduğunu resmen açıklamıştı. 1764 yılında Cabo Virgines'ın yakınlarında bu dev yerlilerle karşılaşan, ünlü ingiliz ozanı Byron'un dedesi Commore Byron izlenimlerini şöyle anlatıyordu:

"Biri bana doğru geldi. Kocaman bir şeydi; masallarda sözü geçen insan yüzlü canavarlara tıpatıp uyuyordu. Ölçüsünü alma imkânını bulamadım. Ama en azından 2.10 metre boyundaydı..."

Java Adası'nda, Güney Çin'de, Transvaal'da ve Doğu Cezayir'de ele geçen dev taş baltalar, kesinlikle saptanamayan tarihöncesi bir çağda, yaklaşık olarak 4 metre boyunda yaratıkların yaşadığını açıklamışlardır.

Filipinler'de, Gargayan'da, dişleri 7,5 cm. uzunluğunda ve 5 cm. genişliğinde olan 5,18 m. boyunda bir dev yaratığın iskeleti bulundu; Çin'de ki kazılarda elde edilen ve 3 m. boyundaki ilkel insanlara ait olduğu sanılan kemiklerin yaşını, dünyaca tanınmış antropoloji uzmanı Doktor Pei Wen Chung 300.000 yıl olarak hesapladı; Agadir'de keşfedilen ve en azından 3000 yıl öncesine ait olduğu hesaplanan taş baltaların ağırlığı 8 kiloyu aşıyordu.

Yukarıda sözü geçen baltalara benzer aletler, çeşitli tarihlerde, İskoçya'da, A.B.D'de (Ohio ve Wisconsin) ele geçirildi; kimi 50-70 cm. boyunda, kimi de 30-40 cm. genişliğindeydi. Yine A.B.D.'de nevada'da 50-60 cm. boyunda ayak izleri, Tunus'ta, Cheninin'in güneyinde, altı metrelik mezarlık ortaya çıkarıldı.

1833'te Kaliforniya'da bir dehliz açan bazı askerler 3,65 boyunda bir iskeletle karşılaştılar. 1887 yılında Nevada'da 99 cm. lik bir bacak iskeleti, 1891 yılında Arizona'da 3 m. boyunda bir insan mezarı bulundu.

Şimdi yaşayan ve hareket eden dev yaratıklarla ilgili örnekler görelim:

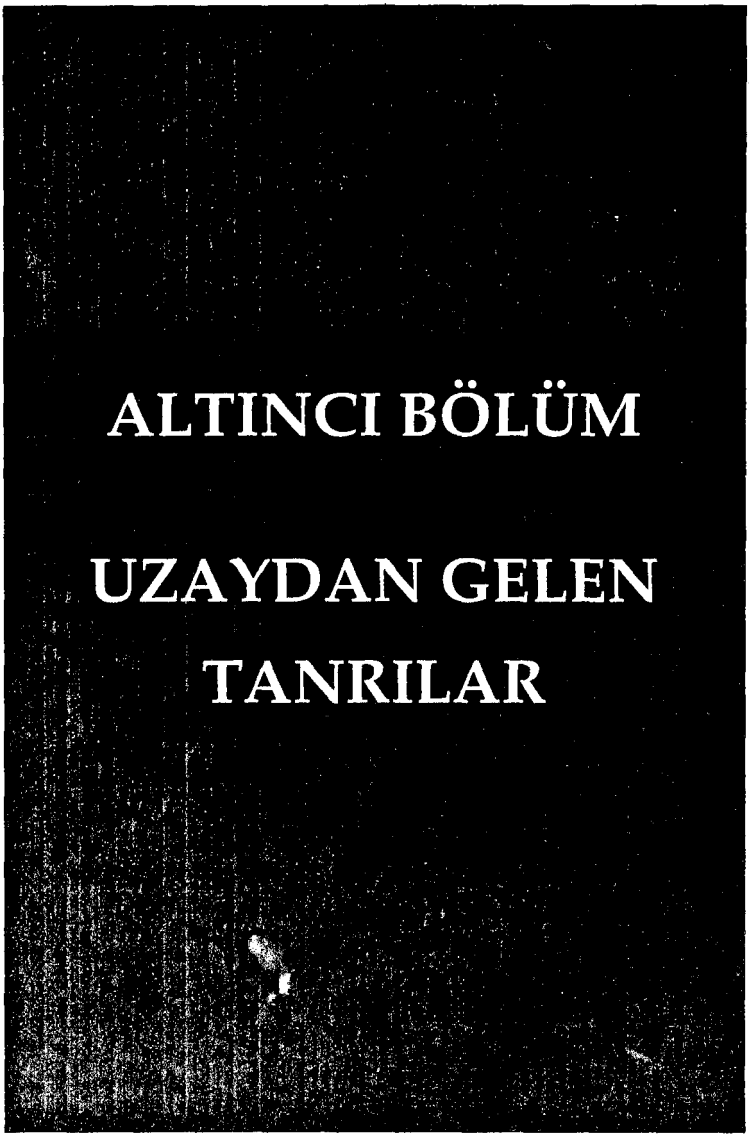
23 Temmuz 1963 günü Oregon'da Satus Phass ile Toppenish arasındaki ana yolda arabayla giden üç kişi 4 metre boyunda bir yaratığın ilerki yoldan geçtiğini gördüler. Yine Oregon'da Lewis nehrinde balık avlayan iki kişi kocaman bir devle karşılaştılar. Aynı yıl, "Oregon Journal" gazetesi için röportaj yapan bir gazeteci 40 cm. uzunluğundaki ve 15 cm. genişliğindeki ayak izlerinin resmini çekip yayınladı.

Mitoslardaki, efsanelerdeki, masallardaki devlere karşılık Horbiger'in varsayımı ve Meksika, Patagonya, Amerika devleri ve bütün bunlara ek olarak dünyamızın çeşitli köşelerinde rastlanılan dev izler, devlere uygun aletler ele geçmiştir.

Devler gerçekten yaşadı mı? Yoksa yeryüzünün bazı uzak bölgelerindeki çok eski çağların bir kalıntısı olan ayrı bir ırk, bir çeşit değişime uğrayarak hâlâ yaşıyor mu?

Yirmi yıl önce **Beyrut Müzesi Dergisi**'nde yayınladığı bir araştırma yazısında, Doktor Louis Burkhalter şu sonuca varıyordu.

"350.000 yıl önce dev bir insan ırkının yaşadığını ve bunun şimdiden bilimsel açıdan ispat edildiğini kesinlikle göstereceğiz."

ALTINCI BÖLÜM

UZAYDAN GELEN TANRILAR

Tanrıların görevi
– Uzay ziyaretçileri
– Eski kaynaklar
– Tevrat'ın Hiroşima'sı
– Uçan nesneler savaşıyor
– ... Ve Tanrılar

İnsanları tanımak için Tanrılarını
bilmeli; fakat insanlar gerçek
Tanrılarını gizlerler.

PAUL VALERY

YER ALTINDA, deniz altında, yüce dağların tepelerinde konaklıyanlar bir yana, çoğu Tanrılar uzayda oturur; uzaydan, insanların erişemeyeceği bir yerden gelirler. Dünyanın bütün mitoslarında, mitolojik inançlarında, her toplumun, her uygarlığın tarihinde bu böyledir. İster Yaratıcı Tanrı olsun, ister ikinci derece Tanrılar olsun, hepsi uzayda, belirli bir gezegende **(Venüs, Siriüs)** ya da bir takımyıldızında **(Ülker)**, bazen belirsiz bir yerde oturur. Avustralya ve Afrika yerlileri, Çinliler, Yunanlılar, Romalılar, İskandinavlar, Hintliler, Sümerler, Altaylar, Göktürkler bunu böyle bilmiş, her din ve inanç bunu örnekleriyle göztermiştir.

Uzayda konaklayan Tanrılar, emirlerini insanlara iletir, bazen geçici bir süre için yeryüzüne iner, kendilerine tapanlara karışır, görevleri bitince de geldikleri yere dönerler.

Tanrı olduklarından çeşitli olağanüstü araçlar kullanırlar ya da Tanrısal güçler yardımıyla araç kul-

lanmadan da uzayın bilinmeyen derinliklerinden yeryüzüne inerler. Tanrıların kullandığı bu olağanüstü araçlar ateş saçar, korkunç gürültüler çıkarır; yılan, koç, yıldız ya da canavar biçiminde olurlar. İzlerini Hintlilerin Vedalarında, İranlıların Avesta'sında, eski Mısır ve Tibat el yazmalarında, Tevrat'ta, Guatemala yerlilerinin Popol-Vuh Kitabında, kısaca bütün dinî ve kutsal kitaplarda, efsanelerde bulmak mümkündür.

Uzaydan gelip insanlara karışan, insanları yaratan Tanrıların çevresinde toplanan bu inanç, sınır tanımıyor. Mağarasına sığınmış, duvarlarına esrarengiz yaratıkların şekillerini çizen Taş Devri insanından, eski uygarlıkların gökyüzünü inceleyen bilginine kadar herkes bu Tanrılara tapmış, mitolojisinde bir yer vermiştir. Her dinî inancın eski kaynaklarında, efsanelerinde uzaydan gelen Tanrıların araçları uzun uzun anlatılır.

Zeus, oğlu Apollon'a kuğulardan çektiği, ateş saçan bir araba armağan eder; Tanrıça Demeter yeryüzüyle Olimpos Dağı arasında uçan bir arabayla gider gelir.

Dünyanın çeşitli, değişik toplumlarında, bölgelerinde, kıtalarında herkesin kendine özgü inançları vardır. Tanrı kavramı ilkel toplum için başka, evrim geçirmiş ya da geçirmeye yüz tutan toplum için başkadır. Yine de topluluklar arasında birleşmelere yer veren inhanç benzerlikleri, eşlikleri vardır. Çağdaş psikoloji bunları **derinlikler psikolojisine** bağlamaktadır; gerek Freud'ün gerek Jung'un öğretileri bu tür inançların, hayallerin bir gerçekten, evrensel bir hafızadan doğduğunu açıklıyor.

Birbirinden uzak, bütünüyle ayrı topluluklarda benzer mitoslara, destanlara, inanç ve ayrıntılara rastlıyoruz. Psikolojinin getirdiği açıklamaya rağmen bu benzerlikler insanı düşündürüyor. Sanki bunları yaratan başka, bilmediğimiz, belki sezinlediğimiz bir neden, bir olaylar zin-

ciri olagelmiştir. Çok eski, unutulan bir çağda bu olaylar zinciri çeşitli toplumları etkilemiş, inançlarında, mitoslarında, kutsal kitaplarında geçmiştir.

Bu bölümdeki amacımız ne dinlerin tarihini çizmek ne de değişik inançların arasındaki ortak noktaları aramak, bulmak ve eleştirmektir. Bizi burada özellikle ilgilendiren, uçan nesneler kullanarak uzaydan inen, yeryüzünde bir topluluğun evrimine, bir uygarlığın doğuşuna hizmet ettikten sonra kaybolan, uzaya dönen, yine de arkalarında bir iz bırakan Tanrıların çok yönlü hikâyesidir.

Smithsonian Enstitüsüne göre Eskimolar 10.000 yıl önce Moğolistan'dan Grönland'a göç etmişlerdir. Göçün 10.000 ya da daha fazla yıl önce oluşu tartışılabilir ve tartışılmaktadır. Önemli olan hangi nedenle Orta Asya'dan kopup buzlar diyarına yerleştikleridir. Göçü tanıklayan bir nokta Eksimolar'ın folklorlarında da vardır:

İlk kabileler Tanrılar tarafından kuzeye taşınmışlardır.

Eskimolar ilk kabileleri taşıyan Tanrılara Çelik Kanatlı Tanrılar ya da, bazı yorumculara göre, **dev uçaklar** derler.

Buna benzer bir inancı, kimine göre 38.000 kimine göre 12.000 yıl önce Orta Asya'dan göçen başka bir toplulukta da buluyoruz: Kuzey Amerika Kızılderililerinde.

Piat Kabilesi Reisi Yarımay:

"Eski gelenekleremize göre," diyor. **"Kızılderililer yüce ruh Gitchie Manitu tarafından uzayda yaratıldılar. Yüce Ruh, çocuklarını barındırabilecek bir yer bulabilmesi için Gökgürültüsü Kuşu'nu (Thunderbird) yeryüzüne gönderdi. Gökgürültüsü Kuşu bu toprakları keşfedip Kızılderilileri buraya taşıdı."**

Delaware'de yaşayan Leni-Lenape kabilesinin yer-

lileri, kendilerine tarımı, avcılığı öğreten uzun sakallı, beyaz tenli, görevi bitince uçup bulutlarda kaybolan bir Tanrıya inanmaktalar.

Kanada Kızılderililerinin folklorunda sık sık tekrarlanan bir inançları vardır:

"Yeryüzünde yaşayan insanlar önceden başka gezegenlerde yaşardı: Bütün insanlar uzak dünyalardan gelen halkın torunlarıdır."

Kraliçe Charlotte Adası sakinleri, **Ateş saçan dairelerle yıldızlardan inen Yüce Bilgeler**'den, Navajoslar da uzaydan gelen, uzun süre yeryüzünde kalan sonradan uzak dünyalarına dönen yaratıklardan söz ederler.

Uçan Tanrılar yalnız taşıyıcı görevi yapıp nimet getirmezler; bazen yeni bir ırk doğurur, varolan bir ırkı yetiştirir: Tanrıça Orjana ya da Tanrı Virakoka gibi.

Eski İnka geleneklerine göre Orjana, Venüs gezegeninden gelmedir. Bu dört parmaklı, upuzun kafalı, güneşten daha parlak uçan bir arabası olan Tanrıça, And dağlarına geliyor, 70 çocuk doğurup yeni bir ırk yaratıyor, sonra geldiği gezegene dönüyor. Yaratıcı Tanrı Virakoka da uzaydan gelmedir; ilkin devleri yaratıyor sonra onlardan hoşnut kalmadığı için bir tufanda boğuyor; Titikaka gölünün üstüne ayı ve güneşi yerleştiriyor, yeni bir insan kuşağı yaratıyor. Bir ara, insanların nankörlüğüne kızarak, dağları ateşe veriyor, sakinleşiyor. Günün birinde, ilk İnka Kralı sayılan Manko Kapak ve kızkardeşi Mama Oklos'u insanlara yönetici olarak seçtikten sonra, ufukta kayboluyor.

Bugün bile her ağustos ayında bu olayı kutlamak için binlerce yerli Kopakabana'da toplanırlar.

Destan Virakoka'nın nereden geldiğini kesinlikle açıklamıyor, ama İnka öncesi efsanelerinin çoğunda Tanrıların Ülker takımyıldızından gelme olduğu belirtilir.

Bu uzak çağlarda gökyüzü ile yeryüzü arasında sürekli bir gidiş-geliş sürdürülüyor: Tanrılar geliyor, gidiyor; yaratıcı görevlerini yürütüyor; yaratmış oldukları insanları yeni bilgilerle besliyor. Meksika kaynakları 2000 yıl önce Alban dağında yerleşen, dev heykeller, kalıntılar bırakan, geçmişleri bilinmeyen Olmekler'den söz eder. Destanlara göre gökyüzünden gelen bu uygarlık yaratıcıları, işlerini tamamladıktan sonra iz bırakmadan ortadan kaybolmuşlardır.

Guatemala'da Atitlan gölünün kıyılarında yaşamış olan Kişe yerlilerinin kutsal kitabı **Popol-Vuh** insanları yaratan ve uzaya dönen Tanrılardan söz etmektedir:

"İlk ırktan olanlar her şeyi bilirlerdi: Ufuğun dört köşesini, gökyüzünün dört noktasını ve yeryüzünün yuvarlak yüzünü incelerlerdi."

İlk insanların yeryüzünün yuvarlak olduğunu nasıl ve nereden bildikleri ayrı bir sorundur. Olsa olsa Yaratıcı Tanrılardan öğrenmişlerdir. Bu Tanrılar kimlerdir?

Popol-Vuh'ta yer alan Kişeler'in kozmogonilerine göre, ilk insanları yaratan Tanrılar, **Dabavil**'den yani gökyüzünün merkezinden gelmeydiler.

15 Haziran 1952 günü Yukatan'da, **Palent** kalıntılarında araştırmalar yapan arkeolog Alberto Ruz Lhuillier ve arkadaşları gizli bir mezar buldular. 1.70 boyunda bir iskeleti saklayan bu mezar 3.80 m. uzunluğunda, 2.20 m. genişliğinde ve 25 cm. kalınlığında oymalı bir taşla örtülmüştü. Taşta, esrarengiz bir aracın içinde Tanrı olduğu sanılan bir yaratık görülüyordu. Yaratık erkek mi, kadın mı belli olmuyor. Uzun saçlı, kısa etekli ya da kısa pantolonlu. Tanrının bindiği aracın üst kısmı bir pervaneyi andırıyor, alt kısmından da ateş fışkırıyor. Aracın içi bir sürü **aletlerle** doludur.

Bu Tanrının kimliği hâlâ bilinmiyor. Acaba uçan gemileriyle uzaydan inen, insanları yaratan, eğiten Tanrılar'dan biri mi?

Bir yoruma göre bu, gökyüzünden inen ve dünyadan ayrılınca geri döneceğini söyleyen Maya Tanrısı Uçan Yılan Kukulkan-Kukumatz'dır, oldukça değişik bir yoruma göre de bir **uzay adamıdır.**

Palenk Taşı konusunda ayrıntılı bir araştırma yapan, **"Centre d'Etude et de Recherche d'Eléments inconnus de Civilisation"** (Bilinmeyen Uygarlık Unsurlarını Araştırma ve İnceleme Merkezi)'a bağlı Guy Tarade-André Millou ikilisi mezar taşındaki oymayı şöyle açıklarlar:

"Taşın ortasında görülen, "pilot" adını verdiğimiz kişi bir miğfer giymiş ve aracın ön kısmına doğru bakmaktadır. İki eli kaldıraçların üstünde. Sağ eliyle 2 CV Citroen arabalarına benzer bir vites şanjmanını tutmakta.

Başı bir desteğe dayanmakta ve burun deliklerine bir soluk alma aygıtı yerleştirilmiş.

Füzeleri andıran araç güneş enerjisi kullanan bir uzay gemisi duygusunu vermektedir.

Aracın ön kısmında, Mayalar'ın simgesel işaretlerinde Uçan Tanrı'yı simgeleyen bir papağan görülmektedir.

Füze'nin arka kısmına on akümülatör yerleştirilmiş. Bunlardan başka, enerjiyi çekmeye yarayan düzenlemeler de görülmekte. Önde, dört bölümlü bir motor, arka kısmında da ateş fışkıran bir boruya bağlanmış hücreler, karmaşık uzuvlar var."

Palenk Taşı bütün inceleme ve yorumlara rağmen sırrını gizlemektedir.

Peru'da yaşayan Çimu yerlilerinin mitosları insanların dört ayrı yıldızdan gelme Tanrılar tarafından ya-

ratıldığını anlatır; Tanrıların bir kısmı soyluları, bir kısmı da halkı yaratmıştır.

Kızılderililer gibi Paskalya Adası'nın yerlileri de, **Uzayın Efendileri** dedikleri Tanrılara inanırlardı. Bunların arasında **Uzay Halkının Tanrısı** Makemake özel bir önem taşırdı.

Amerika yerlileri gibi daha sonra sözünü edeceğimiz Hintliler de Tanrıların çoğunlukla Venüs, Sirius gibi gezegenlerden geldiğine inanırlardı.

Derine inilince Venüs ayrı bir sorun yaratır. **Popol-Vuh** sürekli Venüs'ten söz eder; Orjana Venüs'ten gelmedir, Kukulkan Venüs'ün simgesidir!

İskandinav destanları ve efsaneleri de havalarda uçan Tanrılarla kaynar. Değil Tanrılar, Tanrıların uşakları bile uzay yolculuğuna çıkar: Tanrıça Frigg hizmetçisi Gna'yı bir uçan at'a bindirip yıldızlara gönderir.

Uçan Tanrı rekoru sanırız eski Mısırlılar'dadır; Mısırlılar **uçan at** gibi az çok **doğal** sayılabilecek konuları kat kat aşarak, Memfis'te Firavun'u ziyaret eden Tanrı Ptah gibi, **uçan gemiler** bile kullanırlardı.

"Yıldızlarla Ay arasında dolaşırsın; yılmadan hareket eden, Kuzey Kutbunda hiç kaybolmayan yıldızlar gibi gökyüzü ile yeryüzünün arasında Aton'un gemisini yönetirsin," der eski bir yazıt Güneş Tanrısı **Ra** için. **Ölüler Kitabı**'nda Horus'un **"Gökyüzünde yolculuk eden, yeryüzünde yaşayan ve yıldızlara kadar uzanan"** şeytanları nasıl yok edeceğini anlatır.

Ortadoğu'nun eski uygarlıkları araştırıldığında benzer unsurlarla karşılaşılır: Ur'da **(Babil)** bulunan altın tabaklara kazılmış metinlere göre bunlar gökten inen ve insanlara benzeyen Tanrılar tarafından verilmiştir.

Sümer Tanrıları'nın bazı yıldızların simgesi haline geldiklerini daha önce gördük. Bunların arasında en yü-

celeri olan Marduk **(Merih)** ile Ninurta'yı **(Siriüs)** saymak gerek. Merih'e, Siriüs'e ve ÜLker takımyıldızına edilen duaların metinleri de vardır.

Sümer Tanrıları ilginç silahlar kullanırlar: İnarma havada yükselip düşmanlarının evlerini göz kamaştırıcı bir ışınla kasıp kavurur, Marduk ateş, ışın yağdırırdı.

Ateş saçan araçlarla gökyüzünde hareket eden bu Sümer Tanrıları insan oğullarının dişileriyle de ilişkiler kurarak yarı-insan, yarı-Tanrı ölümsüz, kusursuz bir ırk da yaratmışlardır. Sümer kaynakları ilk insanları yaratan, bunlara tarımı, madenleri tanıtan Tanrılar konusunda geniş bilgiler vermektedir.

Tanrıların davranışları, Tanrı-insan ilişkileri konusunda geniş malzeme getiren başka bir kaynak **Gılgameş Destanı ve Türk mitolojisidir:**

Göklerin hangi yöresinden geldikleri, nasıl türedikleri açıklanamayan, yere inmiş insanlar ve yaratıklar vardır. Eski Türk Hanlarından da bazıları gökten yere inmiş, öldükten sora yine geldikleri yere dönmüşlerdir. Bunların içinde güneşten gelenler de vardır. Sienpiler'de ilk hükümeti kuran "Tan-Şe-Hu-vang" da yarı tanrıdır. Babası olduğu halde, annesi bir gün gök gürlerken göğe bakmış, bu sırada gökten ağzına bir dolu tanesi düşmüş, kadın bundan gebe kalmıştı. Böylece bu hükümdarın da ilk hayat maddesi gökten inmiş oluyordu.

İnsanın yaratılışı hakkındaki bir **Budist** efsanesine göre: **Tanrı güzel bir kız olan "Rin ta Riod gar"ı gökten yere indirmiş ve insanlar bundan türemiştir.**

Gökten nur ve ışık içinde inenler de vardır:

Oğuz'un karısı gökten nur içinde indiği gibi, bir sabah Oğuz'un çadırına yine nurlu bir ışık içinde giren kurt da gökten inmiştir. Hulin Dağı'nın üstündeki ağaca nur inerek ağaç gebe kalmış, beş çocuk doğurmuştur.

Buğu Tekin'in odasına gökten nur içinde bir tanrıça inmiş ve tanrısal öğütler vermiştir.

Kutsal Yeşim Taşı da gökten inen bir nurdan meydana gelmiştir.

Türk kahramanı **Alp Er Tonga'nın,** İranlılar'ın düşmanı olan **Zini Gâv'ı** öldürmesi üzerine, gökten **Altun Yaruk** denilen ışık Türk kahramanının üzerine inmiştir.

Gökten inmiş yaratıklar içinde ön safta at gelir. At, Şamanist Türkler ve Moğollarca gökten inmiş, Yakut'larca güneş âleminden gelmiştir.

Mazdaist Türklerin tapınaklarındaki **Bakırdan At** da gökten inmiştir.

Kahraman **Gılgımeş,** Tanrıça **İştar'ın** sevgisine karşılık vermeyince, tanrıça öfkelenmiş ve **Gılgameş'i** öldürmek için babası Anu'dan yere bir boğa göndermesini istemiş. O da kızını kırmayarak gökten bir boğa yollamış da Gılgameş ile arkadaşı Enkidu bu boğayı öldürmüştür.

Kayın ağacı dahi, **Ülgen** tarafından Tanrıça **Umay'a** gökten gönderilmiştir.

Gökten inen Tanrı motifi bir yana, bu destanlarda ve mitik olaylarda Tanrı-insan ilişkilerinin çeşitlemeleri, gökten inen ışığın önemi, uzaydan gelme hayvanların (at, boğa) yeri açıkça belirtilmektedir. Bu konuda, Altay Türk kozmogonisinde Kara Han'ın yaratmış olduğu ilk insanın da suların üstünde uçtuğunu hatırlatmak yerinde olur.

Yakutların cenazelerinde okunan bir duada **ışıldayan arabalarıyla yıldızlardan inen ruhlardan söz edilmekte;** Moğol ve Sibirya şamanları ise ölülerin ruhlarını almaya gelen, **uçan kabuklar** kullanan esrarengiz yaratıklara inanmaktalar.

Heyecanlı olaylarla dolu Yunan mitolojisine de bu gözle bakıldığında uçan Tanrı, nesne ve hayvan mo-

tiflerine sık sık rastlanılır. Argonotların aradıkları **Altın Post** aslında uçan bir koç'un postudur; Medea, çocuklarını öldürdükten sonra, canavarların çektiği uçan bir araba ile kaçar; Lemnos'ta Delos'ta tapınakları olan Kabirler geleneklere göre uçan gemileriyle gökyüzünden inen insanlara esrarlı ve çoğunlukla gizli tutulan bilgiler veren yaratıklardır.

Uçan araçların -ya da çağdaş bir terimle Kimliği Bilinemeyen Uçan Nesnelerin- bol olduğu bir başka kaynak Tevrat'tır. Kuşkusuz Tevrat'ta tek bir Tanrı söz konusudur. Ancak bu tek Tanrının görevlileri, melekleri vardır. Eski Tanrılar gibi uzayda bulunan, uçan araçlar kullanan bu Tanrı'nın yarattığı olaylar da çok tanrılı düzenin öne sürdüğü olaylarla benzerlikler taşımaktadır.

Bu konuda bir örnek Hezekiel'de bulunur:

"BAP 1-Ve otuzuncu yılda, dördüncü ayda, ayın beşinci gününde, ben Kebar ırmağı yanında sürgünler arasında iken, vaki oldu ki, gökler açıldı ve Allahın rüyetlerini gördüm... Ve baktım ve işte, kuzeyden buran yeli, durmadan ateş saçan büyük bir bulut geliyordu, çevresinde parıltı ve ortasında, sanki ateş ortasında ışıldayan maden. Ve onun ortasından dört canlı mahlûk çıktı. Ve onların görünüşü şöyle idi: Onlarda insan benzeyişi vardı; ve her birinin dört yüzü vardı, ve onlardan her birinin dört kanadı vardı. Ve ayakları doğru ayaklardı; ve ayaklarının tabanı buzağı ayağının tabanı gibi idi, ve cilâlı tunç gibi pırıldamakta idiler. Ve dört yanlarında, kanatları altında insan elleri vardı; dördünün de yüzleri ve kanatları şöyle idi: Kanatları birbirine bitişmişti; yürüdükleri zaman dönmüyorlardı; her biri dosdoğru ileri yürüyorlardı... Ben canlı mahlûklara bakarken, işte, canlı mahlûkların yanında, onların her dört yüzü için yerde bir tekerlek vardı. Tekerlekleri ve yapılarının görünüşü gök zümrüt gibi idi; ve dördünün benzeyişi birdi; ve görünüşleri ve yapıları, sanki te-

kerlek içinde tekerlek. Yürüdükleri zaman dört yanlarına da gidiyorlardı; dönmeyerek yürüyorlardı. Tekerlek çemberleri çepçevre gözlerle dolu idi. Ve canlı mahlûklar yürüdükçe tekerlekler onların yanında yürüyorlardı; ve canlı mahlûklar yerden yükseldikçe tekerlekler yükseliyorlardı."

Hezekiel'in anlattıkları, çağdaş bir açıdan yorumlanırsa, korkunç gürültü çıkaran, kanatlı, uçan, yükselen, dört yüzlü, miğferli yaratıklar tarafından yönetilen, her yana rahatça gidebilen, yüksek tekerlekli bir uçan nesneyi resimlemektedir.

Gökten inen, çoğunlukla insanlara benzeyen ve insanları şaşırtan korkutan, esrarengiz uçan araçlar kullanan Tanrı görüntüsü Güney ve Kuzey Amerika yerlilerinden Yahudilere kadar uzanır. Öfkelenince, insanlara kızınca bu Tanrılar Virakoka gibi ateş, Marduk gibi kasıp kavurucu ışınlar kullanırlardı.

"Ve Lût Tsoara geldiği zaman, güneş yeryüzünde doğmuştu. Ve RAB Sodom üzerine ve Gomorra üzerine RAB tarafından göklerden kükürt ve ateş yağdırdı; ve o şehirleri ve bütün Havzayı ve şehirlerde oturanların hepsini, ve toprağın nebatını altüst etti. Fakat karısı onun arkasından geriye baktı ve bir tuz direği oldu. Ve İbrahim sabahleyin erken kalkıp RABBİN önünde durduğu yere gitti; ve Sodom ve Gomorra'ya doğru ve bütün Havza memleketine doğru baktı ve gördü, ve işte, yerin dumanı ocak dumanı gibi çıkıyordu. (Tekvin, Bap 19)

Sodom ve Gomorra'nın sonu biz atom çağı insanları için Hiroşima'nın, Nagasaki'nin sonu ile gerçekten şaşırtıcı benzerlikler taşımaktadır. Bu benzerlikleri yorumlayan bazı çağdaş araştırmacı ve bilim adamları bu konuda ilginç bir hipotez kurmuşlardır.

10 Şubat 1960 sayısında **Birmingham Post** gazetesi aşağıdaki haberle okurlarını iyice şaşırtmıştı:

BİR SOVYET GÖRÜŞÜ SODOM DÜNYA DIŞI YARATIKLAR TARAFINDAN YOK EDİLMİŞTİ

Bir Sovyet bilim adamı başka gezegenlerden gelme uzay yolcularının dünyamızı ziyaret ettiklerini, beki de Sodom ve Gomorra'nın sonundan sorumlu olduklarını ileri sürüyor.

Tass Ajansına yaptığı açıklamada, fizikçi ve matematikçi Prof. Agrest bir uzay gemisinin, ışık hızını aşan bir hızla, dünyamıza geldiğini ileri sürmüştür. Tevrat'taki Sodom ve Gomorra olayını çağdaş bilimsel verilerin ışığı altında yorumlayan Prof. Agrest görüşünü şöyle açıklıyor: Çağdaş bir dile çevrildiğinde efsanede halk topluluğuna denilenler şunlardır: Patlama sahasının dışına çıkın, arkanıza bakmayın ve vadide kalmayın! Dönüp geriye bakanlar bu yüzden ölmüşlerdir.

Prof. Agrest'e göre ateş ve kükürt yağmuru, uzay adamlarının kasıtlı olarak havaya uçurdukları bir nükleer yakıt deposundan ileri gelmiştir.

Sovyet bilim adamı, Libya çölünde bulunan, cama benzeyen ve tektit adını alan, alüminyum ve berilyumun radyoaktif izotoplarından bileşik maddenin bir uzay gemisinin kalıntıları olduğu düşüncesini savunmaktadır.

Agrest, esrarları hâlâ çözülemeyen tektitlerin, en azından bir milyon yıl önce yüksek ısı ve radyasyon şartları sonunda meydana geldiklerini eklemektedir."

Uçan gemiler, atom patlamaları, nükleer yakıt depoları, uzay gemilerinin bir milyonluk kalıntıları!

Eskimolar'dan Yahudilere, **Popol-Vuh**'tan Tevrat'a kadar eski kaynaklar, tarihöncesi çağları dile getiren kitaplar durmadan aynı olayları aktarıyor, aynı çeşit Tanrılardan söz ediyor, aynı noktalarda ve ayrıntılarda birleşiyor. Bunlar birer rastlantı olabilirler; yine de bu benzerliklerin düşündürücü, yer yer rahatsız edici olduğu kabul edilmelidir.

Hint kaynakları bu konuda ayrı bir sorun ortaya atıyor. Bu kaynaklar yalnız Tanrılardan değil uçan nesneler kullanan insanlardan da söz eder. Sanki zamanla Tanrıların özelliği bazı insanlara geçmiştir.

Hindistan'ın ulusal destanı **Mahabarata** bir yoruma göre M.Ö. 1500, başka ve oldukça tutulan bir yoruma göre de M.Ö. 7016 ya da 2604 yıllarına aittir. Destanın kimin tarafından yazıldığı, derlendiği kesinlikle bilinmiyor; bir destan kahramanı sayılan **Vyasa** ya da **Sauti** olduğu öne sürülüyor. 80.000 mışradan oluşan **Mahabarata,** Tanrıların **(Yüce İndra, eşi Şaşı)**, tanrılaşan insanların (Judiistria), Tanrı çocuklarının **(destanın kahramanı Arjuna)**, insarların (Adirata) bir araya geldikleri bir destandır. Özellikle Tanrıların savaşlarını anlatır; bunlar konumuza uygun düşen Tanrılardır ve uçan nesneler **(vimanalar)** kullanır, korkunç dehşet verici silahlarla savaşırlar.

Zırhlı savaşçıları öldüren, çeliği delen, saçların, tırnakların düşmesine, dökülmesine sebep olan esrarengiz bir hastalık, büyük yorgunluk doğuran bir silahtan söz edilir. Yine aynı destanda **Vimanalar** kullanan Tanrılar gökten patlayıcı maddeler atar, öldürücü ışınlar saçarlar. Bunlar beyaz bir duman sütunu meydana getiren, güneşten onbin kat parlak, koca bir şehri kül yığınına çeviren patlayıcı maddeler, ışınlardır.

Mahabarata'nın bir bölümü sayılan **Ramayana**'da, ışıklı kürelere, yumurta biçiminde bulutlara benzetilen bu **Vimanalar**'ın dünyanın çevresinde birkaç kez döndükleri,

onları hareket ettiren gücün görünmez bir kaynaktan doğan bir titreşim olduğu anlatılır. Aynı destan bu uçan nesnelerin açık kırmızı ve beyaz madenlerin bileşiminden yapıldığını açıklar.

Ramayana der ki:

"Güneşe benzeyen ve kardeşime ait olan Puspaku arabası yüce Ravan tarafından getirilmiştir; çok iyi olan bu uçan araç seni istediğin yere kadar götürmeye her an hazırdır. Gökte parlayan bir buluta benzeyen bu araç Lanka şehrinde bulunmaktadır."

Eski el yazmalarının bir antolojisi sayılan **Samarangana Sutradara** kıtalar arasında gidip gelen, yıldızlara kadar uzanan ub **Vimanalar**'ın yapılışına 230 sahife ayırmış, çeşitlerini sıralamıştır. Yeryüzünden kalkıp güneşe kadar gidenler **Suryamandalalar,** güneşi aşanlar **Nahasatramandalalar**'dır.

Vimanalar'ın özellikleri sayınakla bitmiyor: Tarihi bilinmeyen, efsanelere karışmış Maharashi Braradwaja'nın yazdığı sanılan bir destandan **Vimanalar**'ın havada, karada ve denizde hareket edebildiklerini, ateşe karşı dayanıklı olduklarını, düşmanın uçan araçlarını durdurabildiklerini, gerektiğinde görünmez olduklarını öğreniyoruz.

Bharadwaja'nın destanı garip bir destandır. Uçan araçlardan söz ederken sanki çağdaş bir manzara canlandırır. **Vimanalar'ın esrarlarını** sıralarken şu noktalara da değinir:

- Düşman uçan gemilerinin içinde geçen konuşmaları dinlemeye yarayan esrar.

- Düşman uçan gemilerinin içini gösteren resimleri elde etmeye yarayan esrar.

- Düşman uçan gemilerinin içindeki insanları zararsız hale getirmeye yarayan esrar.

Bir başka destan olan **Drona Parva, Vimanalar** hakkında şu ek bilgileri de veriyor:

"Uçan araçlar, Vimanalar, daire biçimindedirler ve havada büyük bir itici güç yaratan civa yardımıyla hareket ederler.

Böylece, Vimanalar'ın içinde bulunan insanlar, çok kısa bir süre içinde çok uzun yol alabilirlerdi.

Vimanalar, pilotun isteğine uyarak, motorun yerine, eğilimine göre, aşağıdan yukarıya, yukardan aşağıya, öne ya da arkaya doğru uçabilirlerdi."

M.Ö. 500 yılına ait sanılan el yazmalarında uçan nesnelerle efsanevî kişilere değiniliyor:

"Şafakta Rama, Pushpaka'nın kendisine Vivpishand'la gönderdiği uzay arabasıyle yola çıkmaya hazırlandı. Bu araba tek başına hareket ederdi; büyüktü, zevkli boyanmıştı. İki katlıydı, birçok odaları ve pencereleri vardı. Bayraklarla süslüydü. Havalarda uçarken kulağa hoş gelen bir ses çıkarırdı."

"Seylan Kralı Rawan düşman ordusunun üzerinden uçan, birçok kişiyi öldüren bombalar attı. Sonunda Rawan esir düşüp öldürüldü ve uçan arabası Hintli reis Ram Chandra'nın eline geçti. Chandra, Hindistan'ın kuzeyindeki başkenti Adjudhia'ya kadar bu arabayla uçtu."

. **Vimanalar**'dan yalnız Hint kaynakları söz etmez; Tibet'in kutsal kitapları sayılan **Kandshur** ve **Tantshur**'da da bu uçan araçlara geniş yer verilir. 108 ciltlik **Kandshur**'la 225 ciltlik **Tantshur**'dan Tanrıların içi görünen kürelerde oturdukları, bazı uçan gemilerin 1000 kadar yolcu aldıkları öğrenilir. Başka bir Hint destanı **Samsap Takabadha,** uçan ve uçmayan araçlar arasında kesin bir ayırım yapar.

Onbinlerce yıl önce Tanrılardan **Vimanalar**'ı nasıl yapacağını öğrenen insanoğlu bu bilgiyi sonradan nasıl unutabilmiştir? **Mahabarata**'ya göre o uzak çağın bilim adamları **Vimanalar**'la ilgili bütün bilgileri, sonraki kuşakların eline geçip daha da kötüye kullanılmasın diye, gizli tutmuşlardır. Buna rağmen, M.S. 4. yüzyılda, Seylan'dan Java adasına **Vimanalar**'a benzer bir araçla uçan Buda rahibi Gunarvarman'ın hikâyesine rastlanır.

Bu konuda Mysore'daki Sanskrit Araştırmaları Uluslararası Akademisi'nin görüşü şöyledir:

"Sanskritçeden çevirdiğimiz el yazmaları, karada, denizde, havada, gezegenden gezegene yolculuk edebilecek nitelikte otomatik gemilerin çeşitlerini açıklıyor. Yazılanlara göre bunlar havada hareketsiz durabiliyor, hatta görünmez hale geliyor ve çok uzaktaki düşman araçlarını bile sezebilecek güçte araçlara sahip bulunuyorlardı."

Çin kaynakları da Hint kaynakları kadar ilginç ve olağanüstü olaylarla doludur.

Feng-shen-yen-i destanında bir araya getirilen efsanelerde bir çeşit mucizeler çağında yer alan savaşlardan, bu savaşlara katılan uzay yaratıklarının serüvenlerinden, kullanılan esrarengiz silâhlardan söz edilmektedir.

Bu mitolojik savaşlara katılanlar arasında No-cha ışınlar saçan bir bilezik kullanmakta, Feng-lin bir duman perdesinin arkasına sığınmakta, Weng-chang büyülü bir kırbaçla düşmanlarını bozguna uğratmaktadır. Yingyang aynaları yansımalarıyla insanları öldürüyor, savaşanlar birbirlerine karşı gözkamaştırıcı ışınlar, öldürücü gazlar, ateş saçan küreler kullanılıyorlardı.

Profesör Tchi Pen-lao'nun açıklamalarına göre: **"... bir deprem sonucunda Kun-Ming gölünde yükselen pi-**

ramitlerde görülen silindir biçimli uçan gemiler yaklaşık olarak 45.000 yıl öncesine kadar bilinmeyen, yüksek uygarlığa sahip bir ırkın o çevrelerde yaşadığı görüşünü desteklemektedir."

Uzaydan gelen Tanrılara Japonya'da da rastlanır. Hokkaido adasında yaşayan Aynus kabilesi kendini bu çeşit Tanrıların torunu sayar. Japonlar gibi Mali Adası'nın Dogon yerlileri de ilk insanların Siriüs'ten gelme Tanrılar tarafından yaratıldığına inanırlar. Afrika'da Fildişi kıyılarında anlatılan Zema efsanesi gökten bakır tepsilerin içinde inen ilk yedi kabileden söz etmektedir.

İnsanoğlu açıklayamadığı olayları hayal gücüyle çözmeye çalışıyor, kendisinden üstün bildiği yaratıklara bağlıyor. Dünyanın her çağında, her yerinde benzer noktaları olan bir olay tekrarlanıyor. Uzaydan Tanrılar iniyor, insanları yaratıyor, eğitiyor, gerekirse cezalandırıyor ve yeniden uzak yıldızlara dönüyor.

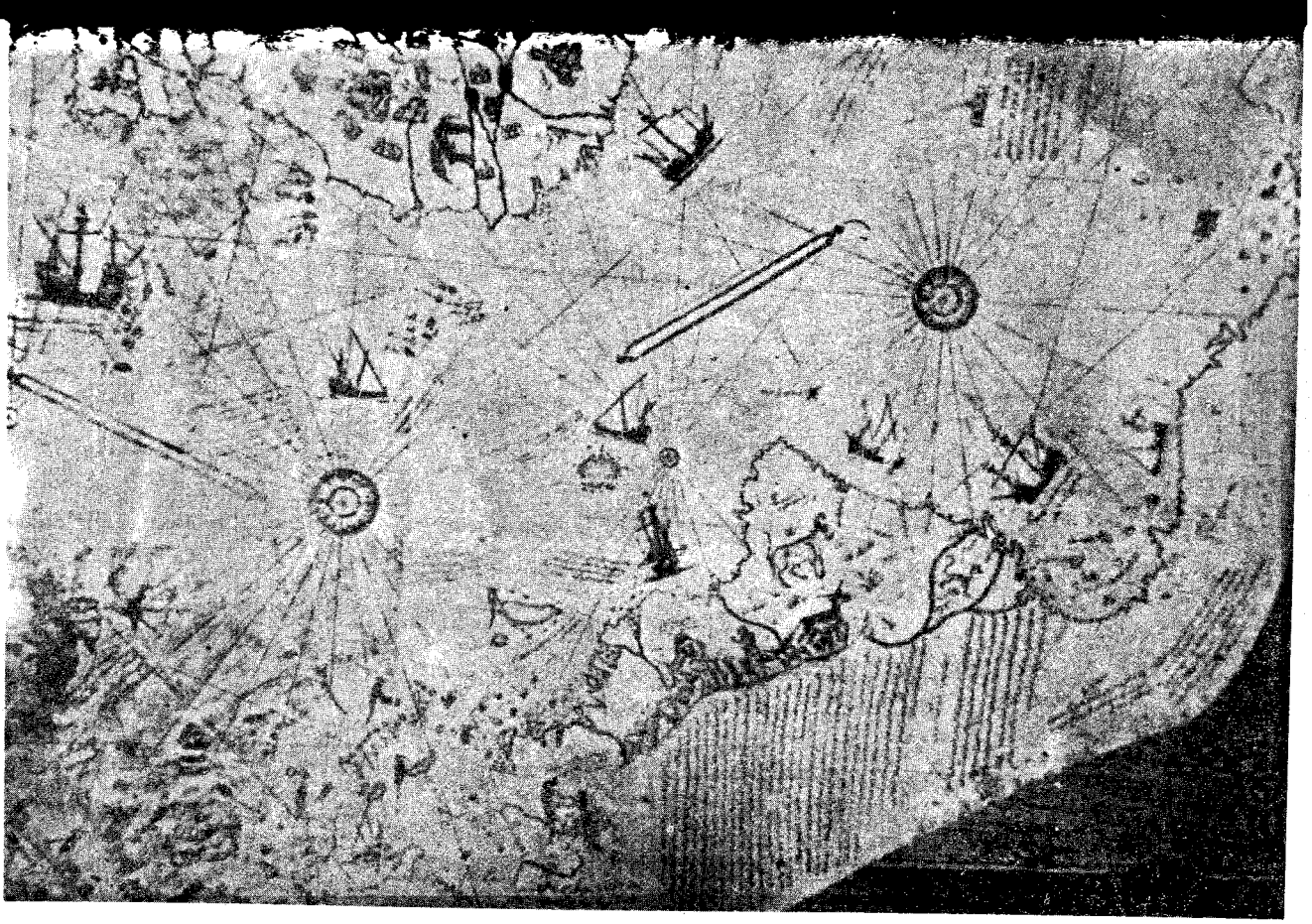
Tanrıların, bu olağanüstü, doğaüstü yaratıkların gelişi ve uğraşıları zamanla destanlara, efsanelere giriyor, inançları besliyor. Ancak gerçek nedir?

Görüşler öne sürülüyor, eski kaynaklar günümüze uygun yorumlanıyor, hatta destanlar ve kişileri gerçek gibi kabul edilip bir düzeltilmeden geçiriliyor.

Uçan araçlarla gökyüzünden inen Tanrılar, uçan araçlarla uzaya açılan insanlar ve bu ikisinin arasında yıllardan beri çeşitli çevreleri uğraştıran başka bir olay dizisi ortaya çıkıyor: **Uçan Daireler, Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler!**

YEDİNCİ BÖLÜM

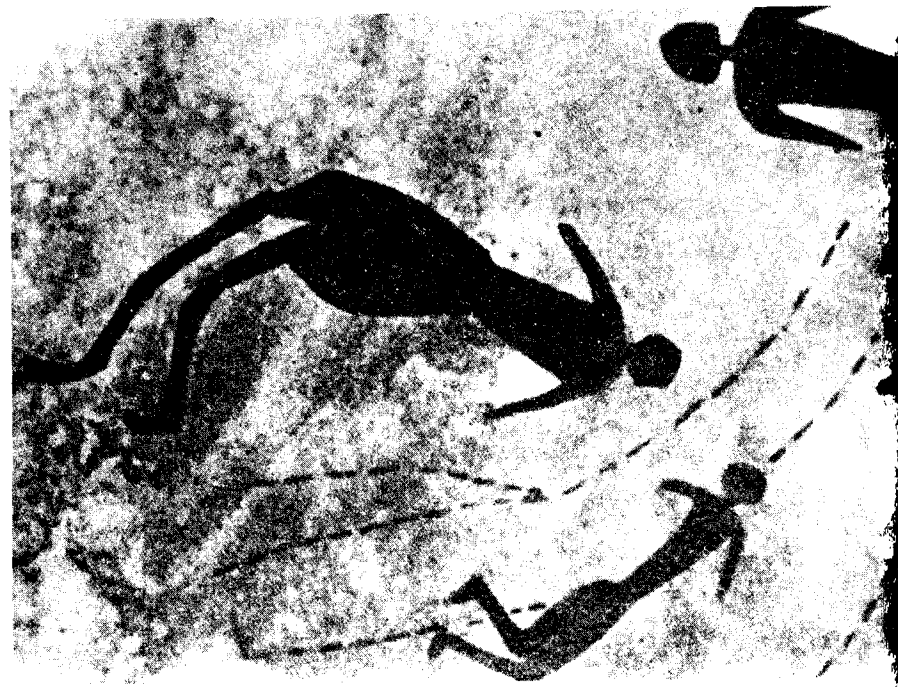
UÇAN DAİRELER VE ÖTESİ

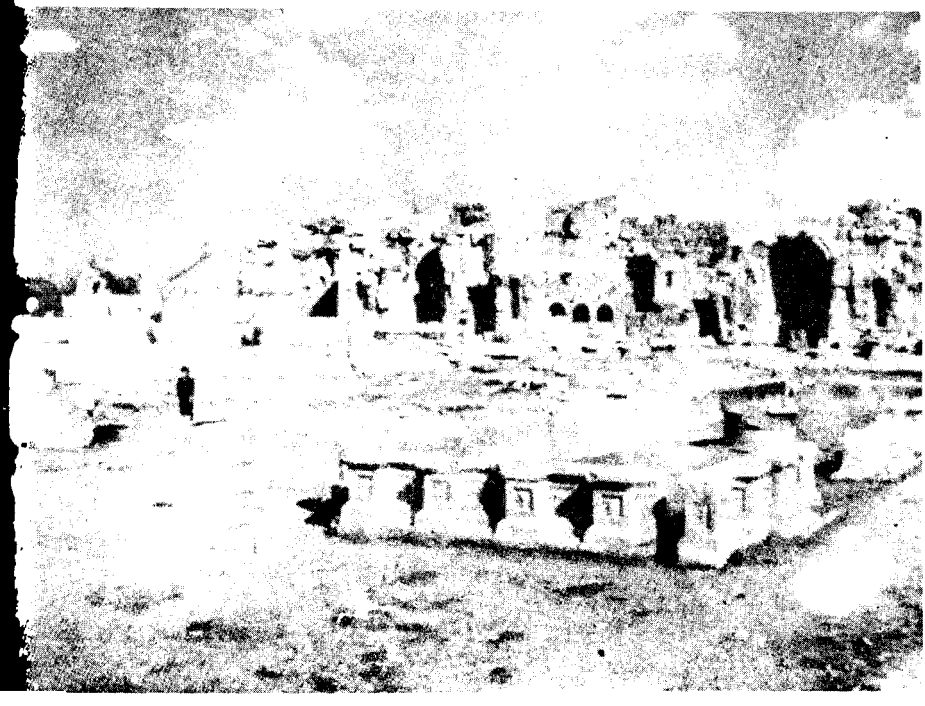
Güneş kapısının orta motifi

222

Libya mağara resmi : Uçan adamlar veya tanrılar

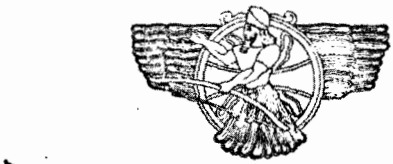
Baalbek Tapınağı

Lussac-Les-Chateaux'deki şapkalı, bluzlu, çizmeli
mağara kadınının resmi

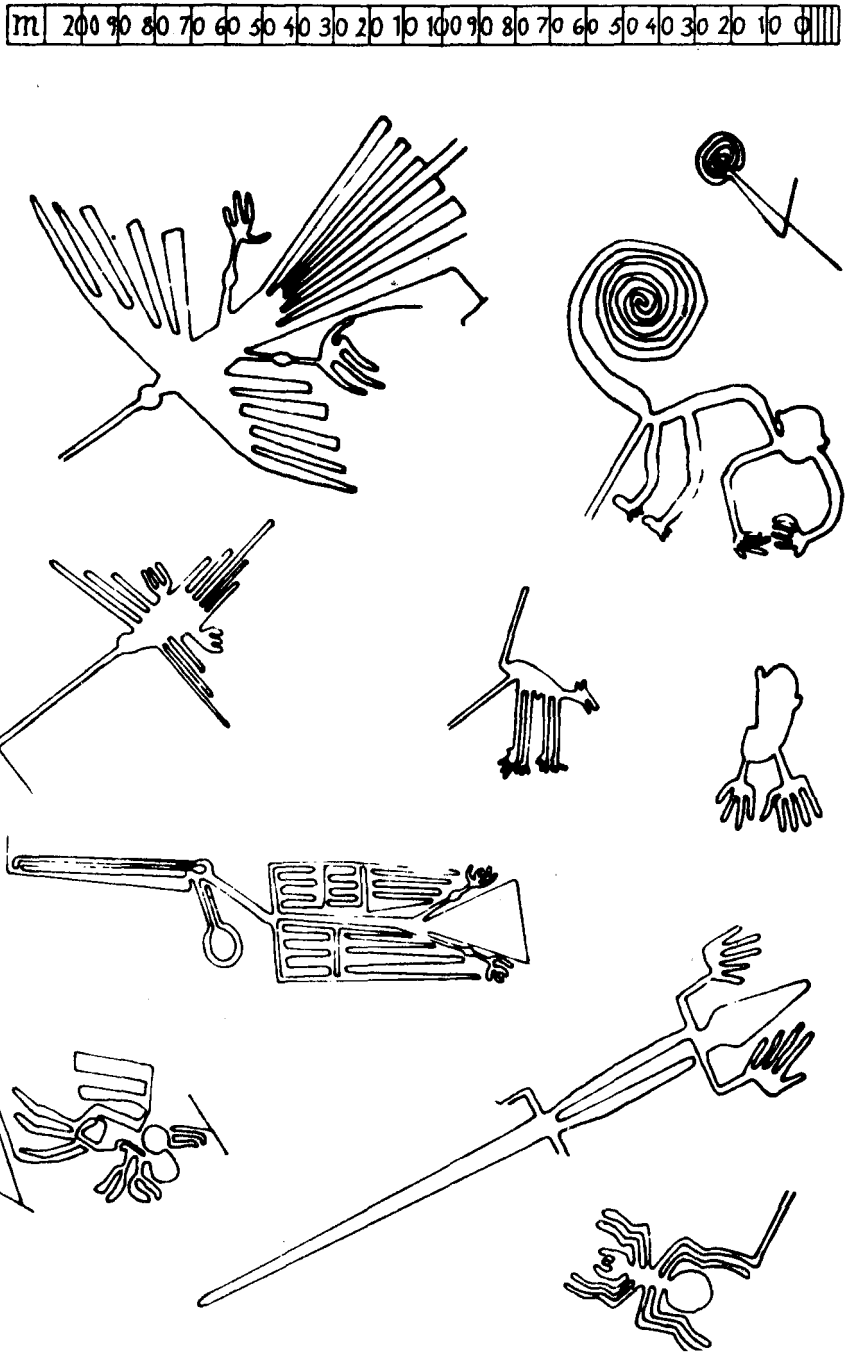
Glozel taşı

Kanatlı tanrılar

m 200 90 80 70 60 50 40 30 20 10 100 90 80 70 60 50 40 30 20 10 0

Hondo heykelleri

Güneş kapısı

Firavunlar zamanında bir "uçan daire"

– Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler

– Karşıt görüşler

– Uçan Dairelerin tarihi

– On yıllık bilanço

– Dünyanın taranması

"22 YILINDA, KIŞIN üçüncü ayında, günün altıncı saatında, Hayat Evinin yazıcıları gökyüzünde bir ateş çemberi gördüler. Başı yoktu, ağzından tiksindirici bir koku çıkıyordu. Gövdesi bir değnek kadar uzun, bir değnek kadar genişti. Sesi çıkmıyordu. Bu manzaranın karşısında yazıcıların kalbi sarsıldı, yüzüstü yere uzandılar... Firavunun huzuruna çıkıp olayı anlattılar. Firavun olay hakkında düşündü. Günler geçti, o nesneler gökyüzünde çoğaldı. Güneşten fazla parlıyor, gökyüzünün dört ucuna kadar uzanıyordu. Ateş çemberlerinin durumu güçlüydü. Firavun'un ordusu onlara bakıyordu ve Firavun ortadaydı. Gece vaktiydi ve ateş çemberleri güneye doğru daha da yükseldiler."

Bu satırlar, Vatikan Müzesi'nde saklanan bir Müze'nin Mısır bölümünün eski yönetıneni Profesör Alberto Tulli tarafından keşfedilip Prens Boris de Rachewiltz'in çevirdiği, Firavun 3. Tutmasis (M.Ö. 1504-1450) çağına ait bir el yazmasından alınmıştır. Eski Mısırlıları dehşete düşüren bu olay 20. yüzyıl insanı için bir Uçan Daire -el yazmasının deyimiyle **ateş çemberi**- olayından başka bir şey değildir.

Uçan Daireler ya da Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler yüzyıllardır insanları uğraştıran bir sorun, bir esrar, çağdaş bir mitostur.

Son yıllarda Uçan Daireler unutuldu, eski çekiciliklerinden çok şeyler kaybetti. Günlük basın 1940'larda, 1950'lerde, 1960'larda olduğu gibi onlarla artık pek uğraşmıyor; belki de Uçan Daireler kayboldular, çağlarını yitirdiler.

Aslında Uçan Daireler ortadan kaybolmuş değildir ve gerek resmî gerek özel kurumlar bu konudaki araştırmalarını sürdürmekteler. Ancak çoğu zaman resmî kurumların raporları gizli tutuluyor, özel kurumların vardığı sonuçlar da ciddiye alınmıyor.

A.B.D. Hava Kuvvetleri tarafından 1952-1955 yılları arasında **Project Blue Book** (Mavi Kitap Tasarısı) adıyla yürütülen incelemenin raporlarını inceleyen Arizona Üniversitesi fizik öğretmeni James MacDonald'ın açıklamasına göre: **"A.B.D. Hava Kuvvetleri Araştırma Komisyonu gerçeği, elle tutulur veriler isteyen bilimden ve vatandaşlardan 1952'den beri gizlemektedir."**

Yine A.B.D. Hava Kuvvetleri tarafından bir milyon dolara yakın bir bütçe ile kurulan Colorado Üniversitesinin Condon ve Hynek komisyonu iki yıllık bir çalışmadan sonra yayınladığı 3 cilt ve 1485 sayfalık raporunda, Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelerin başka bir gezegenden gelme oldukları konusunda herhangi bir sonuca varılmadığını belirtmiştir. Son yıllarda A.B.D. ve Kanada'da yer alan sayısız olayları kapsayan rapora göre: **"Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelerin yüzde 90'ı uçak; uydu, balon, far ışıkları, bulut ya da benzer doğal olaylardan başka bir şey değildir."**

Ya arta kalan yüzde 10? Buna bir karşılık verilmiyor!

1965 yılında Washington'da yayınlanan resmî bir rapor tam 663 olay hakkında kesin bir sonuca varılamadığını, olay tanıklarının güvenilir kimseler olduğunu ve bunlar tarafından görülen uçan nesnelerin

ney balonu, yıldız, uçak v.s. ya da doğal olaylar olmadığını kabul etmiştir.

Kuşku yaratan bir sorunu aydınlatabilmek amacıyla yaklaşık olarak bir milyon dolar harcanır ve sorunu inceleyecek resmî komisyonun başına bu olayı kesin bir önyargıyla inkâr yoluna giden bir kişi konulur. Üstelik komisyon raporları, tutuculuğuyla tanınan, Ulusal Bilim Akademisi tarafından eleştirilir ve bir söylentiye göre araştırma fonu **C.I.A.**'nin kasalarından çıkar.

Resmî komisyonların raporları ve vardığı sonuçlar bir yana, A.B.D.'de Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler hakkında gizli bilgileri açıklayan kimselerin 10 yıl hapis ve 10.000 dolar para cezasına çarptırılmalarını öngören iki hükümet bildirisi (AF 200-2 ve JANAP 146) hâlâ yürürlüktedir.

Bir yerden sonra davanın inkârı gereksiz, saçma oluyor. Gerçek nedenler bilinmiyorsa da durum bütün açıklığıyla ortadadır. Profesör André Bouguenec'in yazdığı gibi:

"Uçan Dairelerin varolup olmamaları önemli değil. Önemli olan hükümet bütçelerini etkileyen olayın kendisindedir. İnsanlığın başlangıcı konusunda yeni düşünceler doğurduğu, tarih hakkında yeni tezler getirdiği için Uçan Daireler olayı bir mucize sayılabilir."

Uçan Daireler sorununu yıllar yılı batıya özgü kollektif bir isteri olarak tanımlayan Sovyet Hükümeti de 1967 yılında Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneleri araştırmak için bir komisyon kurmuştur. Ama, batıya uygun bir tutuculukla, Moskova Bilim Akademisi komisyonunun çalışmalarını **bilime karşı** saymakla yetinmeyip **bu olayları destekleyebilecek hiçbir mantıkî zemin yoktur. Gece gündüz dikkatle gökyüzünü inceleyen astronomlar esrarengiz hiçbir olayla karşılaşmadılar,** sonucuna varmıştır.

Gerçek bir durumdan -giderek bir tehlikeden- söz edilecekse bu Uçan Daireler, bu Uçan Nesneler nereden, nasıl, niçin geliyorlar? Geliş diye bir şey varsa bu gelişin, bu taramanın nedeni ne olabilir?

Bütün bu sorulara değinmeden Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelerin varoluşunu savunan birkaç ciddî uzmanın görüşlerini sıralamak gerekir.

"Uçan Daireler, binlerce yıl önce dünyadan göç eden bir ulus tarafından yönetiliyor. Bu ulus kaynaklara dönüyor." (Albert Einstein, ölümünden kısa bir süre önce yaptığı bir konuşmasından.)

"Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler kuşkusuz başka dünyalardan gelen uzay gemileridir. Onları yöneten yaratıklar bizden daha bilgilidir. Akıllı davrandığımız takdirde bizlere çok şey öğretebilirler." (Prof. Hermann Oberth - 1967'de toplanan Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesne Uzmanlarının 7. Uluslararası Kongresinde.)

"Uçan Daireler başka bir dünyadan geliyor." (Prof. Hidoo İtokawa, Japon bilim adamı.)

"Bu araçların varoluşu kesindir, onları bütünüyle kabul ediyorum." (Lord Dowding, İngiliz Hava Kuvvetleri Mareşali.)

"Uçan Daireler vardır. Bunlar başka gezegenlerden geliyorlar. Oysa bütün ülkelerin yöneticileri, saptanan olayların önemini küçümseyerek, gerçeği saklıyorlar." (Prof. James Mac Donald, Minnesota Üniversitesi öğretim üyesi).

"Esrarengiz nesneler dünyanın çevresinde döndüğü ve bunlarla ilgili tanıklıkların hayal ürünü olmadığı bizce kesindir. Kuşkusuz bu olay bilim açısından açıklanmamıştır, ama uzayda yalnız olmadığımız bir gerçektir." (Prof. Gabrial Alvial, Şili Kozmik Radyoaktivite Merkezi Yönetmeni - Prof. Claudio Anguita, Cerra Calan

Gözlemevinin yönetmeni - Prof. Mitroyan Zuerev, gözlemevi görevlisi.)

"Uçan Daireler tanımadığımız bir güçle hareket ediyor. Geçerli başka bir açıklama düşünülemez. Uçan Daireler başka bir dünyadan gelmedir." (Louis Bréguet, uçak yapımcısı.)

Kuşkusuz hiç kimse bu kesin görüşlere katılmak zorunda değil. Uçan Daireleri bir gerçek kabul etmeyenlerin öne sürdükleri görüşler arasında Carl Güstav Jung'un görüşü ayrı bir önem kazanmaktadır.

Jung, **Eine Moderner Mythus** (Modern Bir Mitos) adlı eserinde, 1947'den sonra yapmış olduğu araştırmalara dayanarak şöyle bir sonuca varıyor:

"Gökyüzünde görülen parlak ve yuvarlak nesneler bilinç dışının otomatik projeksiyonları gibi düşünülebilir." Ortaçağdan kalma resimleri çağdaş soyut tablolarla karşılaştıran Freud'ün ünlü öğrencisine göre: **"... yuvarlak biçim Tanrı'nın simgesidir. Eskilere göre Tanrı bir dairedir, merkezi her yerdedir, çapı hiçbir yerde."**

Uçan Daireler sorununu yüzde 99 oranında psikolojik olaylara bağlayan Jung Uçan Nesnelerin uzaydan gelme ihtimali üzerinde de durmuştur. **"Böyle bir görüş doğru çıkarsa da savunduğum tez değişmez. Bakışlarını gökyüzüne çeviren insanlar oradan gelecek bir yardım bekliyorlardır. Uçan Daireler varsa, atom çağından önce de olmaları gerekir. Şu var ki insanlar bu nesneleri görmüyordu; çünkü bilinçdışları, bir yardım işaretini bulabilmek için, onları gökyüzünü incelemeye zorlamıyordu."**

Jung, Uçan Daire olaylarının büyük bir kısmını kollektif bir psikoza, çağdaş sosyal bir ruh hastalığına bağlamakta haklıdır. Ancak bu tür bir psikozun oynadığı rol, olayı bütünüyle açıklamadığı gibi, varolan gerçekleri de

örtemez. Kaldı ki, ilerde göreceğimiz gibi, Uçan Nesneler atom çağından önce, hatta çok önce de görülüyordu. Üstelik her çağ için geçerli sayılabilecek psikolojik ya da dinî bir neden öne sürülse bile bu neden yalnız bir kısım görmeleri açıklayabilir.

Psikoz bir neden yaratıyorsa, başka bir neden de görme yanılmalarından doğabilir. Geceleyin uzun süre gökyüzüne, yıldızlara bakanlar bir yerden sonra yanıltıcı görmelerle karşılaşırlar; gözler yorulur, garip biçimler, ışıklar görülür, bilinçaltının etkisiyle bu görmeler daha da şekillenir, hareket eder, durur, renklenir.

Bu konuda istatistikler de açıklayıcı olabilir. **Project Blue Book**'un sayılarına göre Uçan Daire olaylarına tanık olanların yüzde 70'i pilot, yüzde 18'i de radar operatörüydü. Fransa'da Michel Carrouge'un çıkarmış olduğu 86 olay listesinde 22 köylü, 32 işçi ve 32 serbest meslek sahibi yer alıyor. Her iki örnekte kadınların sayısı yüzde 10'u aşmıyor.

Aeskhilos'tan Ksenof'e, Plütarkhos'tan Seneka'ya kadar eski tarihçiler, yazarlar sık sık Uçan Nesnelerden ya da Romalıların deyimiyle **Yanan Kalkanlar (Clipeus Ardentes)**'dan söz etmişlerdir. Gaius Plinius Secundus'un **Doğanın Tarihi** adlı eserinden, Konsül Valeryüs ve Konsül Markus'un zamanında, daire, yumurta biçimindeki uçan nesnelerin gökyüzünde, binlerce kişinin bakışları önünde hareket ettiklerini öğreniyoruz. Başka bir Romalı yazar, Julius Obsequiens, **Prodiges (Harikalar)** adlı kitabında, M.Ö. 216 yılında **Canneks** savaşının yapıldığı 2. Ağustos günü, kimi yuvarlak, kimi gemi biçiminde uçan nesnelerin savaş alanının üzerinden geçtiklerini, hatta yere yakın olduklarından, içlerinde bulunan beyazımsı yaratıkların da görüldüğünü yazıyor. Aynı kitabın başka bir yerinde Obsequiens, M.Ö. 90 yılında **Spoleta** şehrinde meydana gelen bir olayı anlatıyor:

"Şafakta gökyüzünde korkunç bir gürültü yapan bir ateş topu görüldü. Altın yaldızlı bu top ilkin yeryüzüne doğru düşer gibi oldu, sonra anî bir kalkışla batıya doğru uzaklaştı, güneşin önünden geçerken onu âdeta örttü."

Nis şehrinin arşivlerinde bulunan eski bir el yazması 957 yılında şehir halkını deşhete düşüren iki **güneş**'ten söz ediyor. Aynı şehir, çeşitli tarihlerde, benzer olaylara tanık olmuştur: 1139'da **güneşler** yeniden görülüyor; 1147'de Ay'da bir **haç** beliriyor, 1217'de **haçlar** çoğalıp gökyüzünde dolaşıyorlar, 1433'te ise ışık saçan bir daire görülüyor.

Uçan nesnelerin ilgisini yalnız Nis şehri çekmiyor: 1290 yılında başka bir ışıklı, yıldızlı daire İngiltere'de Bylant **(Yorkshire)** manastırının bahçesinde çalışan rahiplerin başına dikiliyor; 14 Nisan 1561 günü **kırmızı, mavi, siyah toplar ve daireler** Nürünberg'te görülüyor; **Bâle Gazetesi** 7 Ağustos 1566 tarihli sayısında ilginç bir haber yayınlıyor:

"İlkin güneşe doğru hızla yol alan sonra savaşır gibi birbirlerine çarpan birçok siyah top gökyüzünde görülmüştür."; 1569'da Yukatan'da yıldız biçiminde bir uçan nesne, Konkistador Juan de Grijalva'nın gemisini aşıp bir yerli köyünün tepesine üç saat süreyle dikiliyor, ışıklar saçıyor ve kayboluyor.

Yıllar geçiyor ama, esrarengiz olayların ardı kesilmiyor:

1608, 27 Ağustos; Fransa, Martiniques adası - İki uçan daire ada halkını 48 saat süreyle dehşete düşürüyor; kaybolduktan sonra arkalarından gökyüzünü kaplayan siyah bir bulut yükseliyor.

1743, Ağustos ve Eylül ayları; Fransa, Nis şehri - Geceleri kızıl bir ışıkla parlayan bir **göktaşı** uzun süre şehrin kuzeybatısında görülüyor.

1838, Hindistan - Ay kadar büyük, ucu kancalı, göz kamaştırıcı ışık saçan uçan bir ne sne görülüyor.

1870, 1 Ağustos; Fransa, Riviera - Büyük boyda yuvarlak bir nesne gökyüzünde görülüyor; aynı ya da benzer bir uçan nesne 26 Eylül günü de görülüyor.

1871, 1 Ağustos; Fransa, Marsilya - Gümüş renginde yuvarlak bir uçan nesne limanın üzerinden geçiyor.

1873, A.B.D., Teksas, Boham kasabası - Uçan bir nesne üç kez şehrin çevresinde dönüyor; aynı olay bir gün sonra Kansas'ta Fort-Scott'ta tekrarlanıyor.

1877, 23 Mart; Fransa, Vence şehri - 9 Ocak 1866 gününde görülen iki yanan daire şehirde panik yaratıyor.

1833, 5 Kasım; Şili - Işık saçan, ay gibi yuvarlak bir nesne Şili göklerinde birbuçuk saat kadar dolaşıp kayboluyor.

1833, 12 Ağustos; Meksika - Zacatacas gözlemevinin görevlileri, denizin üstünde uçan, güneşin önünden geçen bir dizi ışıklı nesneyi tespit edip ilk defa olarak resimlerini çekiyorlar.

1885, Bermuda Adaları - Günlük bir gazete adaların üzerinden geçen kimliği bilinemeyen bir nesneye ait haber yayınlıyor.

1885, Türkiye, Edirne - Aydan daha büyük gibi görünen yuvarlak bir nesne şehrin üzerinden geçiyor.

1888, Yeni Zelanda - Gökte büyük bir hızla ilerleyen yuvarlak bir nesne görülüyor.

1894, İngiltere, Kuzey Galles - Amiral Ommanney uzun ve yassı bir balığa benzeyen, turuncu bir çıkıntısı olan uçan daire gördüğünü bildiriyor.

1895, İskoçya - Üçgen biçimli uçan bir nesne çeşitli yerlerde görülüyor.

1897, Nisan; A.B.D. - Middle-West'in birçok şehrinde teleskopla gökyüzünde dolaşan **puro** şeklinde, kanatlı bir nesne izleniyor. Uçan nesnenin bir özelliği rengârenk ışıklar saçmasıdır.

1907, 2 Temmuz; Vermont, Burlington kasabası - Yaklaşık olarak 2 metre boyunda, koyu renkte bir uçan nesne kasabanın üzerinde bir süre hareketsiz kaldıktan sonra alevler saçarak gözden kayboluyor. Uçan nesne kaybolduktan sonra patlamalar duyuluyor.

1910, Ocak; A.B.D., Alabama - Gümüş renginde uçan bir **puro** görülüyor.

1916, 19 Temmuz; A.B.D., Virginia, Huntington - Gece 11'de upuzun, ışık saçan bir nesne dolaşıyor...

Bu çeşit örnekleri çoğaltmak, bunlarla sayfalar doldurmak çok kolaydır. Çoğu unutulmuş eski gazetelerin, artık hiç kimsenin karıştırmadığı dergeierin sararmış sayfaları arasında kalmış olaylardır bunlar. Yeniden denetlenmesi, araştırılması çok güç olan bu olayların bir kısmı yanlış yorumlanmış olabilir; kimi **daire**, kimi **puro**, kimi **gemi** biçimindeki bu esrarengiz ve dehşet verici uçan nesneler doğal ya da atmosferik olaylar olabilir; görmedeki yanılmalar, hatta bütünüyle uydurulmuş, abartılmış olaylar da olabilir. Şu varki yıllar geçtikçe bu tür olayların çoğalması. İlk örneklerin, çağımızda herkesi düşündüren bir sorunun ilk tohumları olduğunu gösterir.

1916-1947 yılları arasında **Uçan Daireler**, Kimliği Bilinmeyen **Uçan Nesneler** ortada pek görülmezler. Birinci Dünya Savaşı sıralarında bir ara ortaya çıkarlar, sonra sayıları azalır; sanki uzay ziyaretçileri dünyayı kaderine terketmeyi daha uygun bulmuşlardır.

Uçan Dairelere duyulan ilgi, azalmakla birlikte, bütünüyle ortadan kalkmamıştır; 1913'te tespit edilen toplu bir ziyareti belirtmek bu konuda yararlı olabilir.

9 Şubat 1913 günü birçok tanığın izlemiş olduğu olay, dış görünüşüyle iyi örgütlenmiş bir keşif kolunun hareketlerini andırıyordu. Tanıklardan biri olan Toronto Üniversitesi öğretim üyelerinden Profesör C. A. Chant, uçan nesnelerin grup halinde dolaştıklarını söylemiştir. İlkin dörtlü bir grup, sonradan üçlü ve ikili iki grup daha görülür. Kanada Kraliyet Astronomi Derneğinin dergisinde yayınlanan yazısında profesyonel astronom W.F. Denning, uçan nesne filosunu ışık saçan bir tren katarına benzetmiş, 48 yılı aşan astronomiyle ilgili araştırmalarında bu çeşit bir olayla ilk defa karşılaştığını belirtmiştir. Atmosfere Kanada'dan girdiği sanılan filo aynı gün Bermuda Adaları, Brezilya ve Afrika'nın üzerinde de görülmüştü.

5 Ağustos 1926 günü Moğolistan'da, Karakurum dağlarında bulunan araştırmacı Nicolas Roerich, bir yıl sonra yayınlanan **Altay Himalaya** adlı kitabında açıkladığı gibi, dağların tepesinde dolaşan bir uçan daire görmüştü.

Bütün dünyanın ilgisini uyandıran Uçan Daire sorununu ortaya atan **salgın** 1946'da İskandinavya'da başlıyor ve çok kısa bir süre içinde, özellikle Amerika'da yayılıyor. Savaştan yeni çıkan dünyalılar bu esrarengiz uçan nesneleri yeni bir Sovyet buluşu ya da **A. B. D.**'nin denemekte olduğu yeni bir tip **V-1, V-2** sandı. Bir yıl sonra sorun, bütün ağırlığı ve esrarıyla kendini gösterdi. Genel yoruma göre Uçan Daireler ne bir bilinçaltı görüntüsü ne de görmedeki bir yanılma salgınıydı.

30 Aralık 1947 günü A.B.D. Savunma Bakanı James Forrestall ilk araştırma komisyonunu kuruyor; 1952'de, Amerika'da, Avrupa'da yüzlerce Uçan Daire saptandıktan sonra, **Air Tecnical Intelligence Center** 3000 olaya ait dosyaları incelemeye koyuluyor. Uçan Daireleri inkâr etmek artık öylesine kolay değildir.

Yeni kuşak için hikâye 24 Haziran 1947'de başlıyor. 24 Haziran günü, özel uçağıyla 37 yaşında, tecrübeli pilot ve başarılı bir iş adamı olan Kenneth Arnold Washington'da bir müşterisini ziyarete gidiyor. Dönüşte, hava güzel olduğundan, Rainier dağına kadar uzanıyor. Dağın yakınlarında birden garip bir görüntüyle karşılaşıyor: Yirmi mil ötesinde dizi halinde dokuz uçan daire ilerliyor!

Gördüklerini anlatan Arnold ilkin ciddiye alınmadı. Oysa aynı gün Şelale Dağlarında bulunan Oregon'lu Fred Johnson 6 uçan daireden bileşik bir filo görmüş, dürbünüyle izlemişti. Temmuz'da başka olaylar tespit edildi; özellikle Boise şehri yakınlarında yeniden Uçan Daireler görüldü; Phoenix'te yayınlanan bir gazete şehirde oturan Dr. W. A. Rhodes'ın çektiği bir Uçan Daire resmini bastı. Olay adım adım büyüyordu. **New York Times**'in bilim yazarı Waldemar Kampfert ise bunu **kollektif hayal** olarak nitelendirdi. Ne yazık ki uzmanın görüşü yanlış çıktı: 4 Temmuz 1947 günü Boise'den havalanan bir yolcu uçağının mürettebatı on dakika kadar dokuz Uçan Dairenin katıldığı bir gösteriyi büyük bir hayret içinde izlediler. Dört gün sonra Murec Havaalanının bütün personeli oniki Uçan Daireden bileşik bir filoyu tespit etti. Bütün bunlara rağmen resmî kurumlar kurtuluşu susmakta buldular. Derken 7 Ocak 1948 günü ilk kurban verildi: Yüzbaşı George Mantell.

Olay o gün Madisonville'de dev bir Uçan Dairenin görünmesiyle saat 13.45'te başladı. 45 dakika polisler dürbünle Uçan Daireyi izlediler. Sonra Kimliği Bilinmeyen Nesne rotasını değiştirip Fort-Knox'a doğru yol alınca genel alarm verildi. Onbeş dakika geçmemişti ki Uçan Daire, 150 kilometre uzaklıktaki Godman Askerî Hava üssünde görüldü. Hemen, Fort-Knox üzerinde uçmakta olan Yüzbaşı Mantell yönetimindeki üç F-51'e izleme emri verildi. Saat 14.45'te Mantell Uçan Dairenin tam altına

vardığını radyoyla bildirdi. Üç uçak 5500 metreye kadar yükseldikten sonra Mantell işine yalnız başına devam etti. Saat 15.15'te Yüzbaşı son mesajını verdi. Uçağında oksijen maskesi olmadığından, 6000 metreye kadar çıkıp geri dönecekti. Birkaç saat sonra uçağın parçalanmış enkazı bulundu: Uçak havada patlamıştı!

Aynı gün Lockbourne **(Columbus)** denetleme kulesi saatta 1000 **km.** hızla ilerleyen bir Uçan Daireyi tespit etti.

Sonraki aylarda Uçan Daireler sürekli bir şekilde dünyayı incelemeye devam ettiler: 8 Nisan 1948 günü dört uçağın başında giden Teğmen R. W. Meyers Manila'da gümüş renkli bir Uçan Nesneyle karşılaştı; 23 Temmuz 1948 günü saat 8.30'da Houston'dan **(Teksas)** kalkan bir yolcu uçağı gece 2.45'te 1500 metre yüksekliğinde bir **uçan puro**'nun saldırısına uğradı: Uçağa doğru hızla ilerleyen esrarengiz nesne son anda sert bir dönüş kaydederek gözden kayboldu; 1 Ekimde Fargo **(Dakota)** şehrinin üzerinde Teğmen George Gorman'ın kullandığı bir F-51 uçağının peşine bir **Uçan Daire** takıldı, yirmi dakika süren kovalamadan sonra Uçan Daire saldırıya girişti. Pilot dik bir inişle kendini güçlükle kurtardı. Aynı Uçan Daire havaalanına inmekte olan başka iki uçak tarafından da görüldü.

Yıl 1943: Dört **Mustang** uçağından kurulu keşif kolu bir **Uçan puro**'yu izlemeye koyuluyor. Uçan Nesne klasik bir şekilde saldırıya geçiyor ve uçaklar kurtuluşu dağılmakta buluyorlar. Daha sonra aynı esrarengiz Uçan Nesne bir DC 3'ün peşine takılıyor.

Gökyüzünde yeni bir çeşit gerilla savaşı başlıyor. Her geçen gün, her geçen ay dosyaya olaylar ekleniyor, dosya gitgide kabarıyor. **Kollektif hayal** taraftarları, **atmosferik olay** savunucuları gerçekten kaçıyorlar.

1940'ların sonlarında önce İskandinavya'da sonra A.B.D.'nin üzerinde kümelenen Kimliği Bilinmeyen Uçan

Nesneler 1950'lerde büyük bir rahatlıkla her yere dağılıyorlar.

22 Mart 1950 günü Kaliforniya'nın Idylwild kasabasında iki jet uçağı gösteri yaparken uçakların üzerinde, yaklaşık olarak 13.000 m. yükseklikte, dışı ve kenarları gümüş renginde, ortası hafif pembemsi kocaman bir Uçan Daire görüldü. Uçan Daire saatlerce havada dolaştı, teleskopla izlendi ve yüzlerce kişiyi şaşkına çevirdikten sonra kayboldu. İki ay sonra, 22 Mayıs 1950'de, saat 12.15'te Harvard Gözlem evinin astronomu Dr. Seymour L. Hess bir Uçan Daireyi tespit ediyor. Aynı gün Arkansas'ta bir uçuş yapan iki yüzbaşı, saat tam 9.29'da başka bir Uçan Daireyle karşılaşıyorlar. Uçan Daire çevrelerinde dönüp uzaklaşıyor. Uçan Dairelere inanmayan Adams o **nesneleri** kendi gözüyle görüyor.

Benzer bir olaydan sonra inanan başka biri de T.W.A. pilotlarından Yüzbaşı Robet Adickes'dir. 28 Nisan 1950 gecesi, mürettebatından başka 19 yolcu taşıyan uçağı beş dakika kadar bir **Uçan Nesne** ile yan yana yoluna gittikten sonra Adickes, **Uçan Nesne**'ye yaklaşmak istediğinde, esrarengiz araç hızla yükselip gözden kayboluyor.

Bundan sonraki olay 15 Haziran 1951 günü Fransa'da Rhone vadisinde görülüyor: İki savaş uçağı yuvarlak bir **Uçan Nesne**'nin peşine takılıyorlar. Yedi dakikalık bir takipten sonra **Uçan Nesne** dikey bir hareketle ve inanılmaz bir hızla uzaklaşıyor.

A.B.D. Hava Kuvvetlerini çılgına çeviren bir olay da dünyanın en iyi denetlenen bölgelerinden biri olan Washington'da geçer. 20 Temmuz 1952 günü sabah 01.00'de sivil havacılık merkezinin denetleme dairesinde nöbetçi bir görevli radarın başında bekliyor. Birden, radar ekranında, başkentin güneybatı yönünde ışıklı noktalar görülüyor, kayboluyor, yeniden görülüyor; derken ters yön-

de, başkentin kuzeybatısında ortaya çıkıyor. Ekranda, saatta yaklaşık olarak 7000 mil hızla hareket eden, altı noktanın çılgınca hareketi başlıyor!

Radar görevlisinin çağrısı üzerine -ne yazık ki iki saatlik bir gecikmeyle- radarlı uçaklar bütün bölgeyi tarıyor, hiçbir şey bulamıyorlar. Uçuş süresince de radar ekranında olağanüstü bir işaret görülmüyor.

Denetlemelerini tamamlayan uçaklar üslerine döner dönmez, ışıklı noktalar yeniden radar ekranını kaplıyorlar. Bu sefer uçuştaki bir uçağa haber veriliyor; en sonunda uçağın pilotu esrarengiz uçan nesneleri görüyor. Beş gün sonra aynı oyun tekrarlanıyor. Bu defa uçaklarla Uçan Daireler arasında bir kovalamaca başlıyor ve sonunda Kimliği Bilinmeyen **Uçan Nesneler** kendilerine özgü hızla ortadan kayboluyorlar.

Olaya geniş yer veren **"Life"** dergisi, Hava Kuvvetlerinin bu konuda herhangi bir açıklamada bulunmaktan kaçındığını açıkça yazdı. Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler sorunu ayrı bir ağırlık kazandı. Uçan Daireleri Hava Kuvvetlerinin gizli bir silâhı sayanlar bambaşka şeylerin dönmekte olduğunu kabul etmek zorunda kaldılar.

19 Eylül 1952'de meydana gelen başka bir olay askerî sözcüleri iyice sarstı: **NATO**'ya bağlı ülkelerin katıldığı **Büyük Yelken** harekâtı sırasında, bir **Uçan Daire** uzun süre gemilerin üzerinde dolaştı, hatta Home Fleet'e ait bir **Globster Meteor** uçağını kovaladı.

Her ne kadar 1952 yılında yer alan taranma çoğunlukla Amerika, Kanada'yı hedef tuttuysa da Uçan Daireler o yıl içinde başka ülkelerde de tespit edildi.

Yeni kurulan **İsrail,** 1952'nin Ağustosunda, yeşil renkte bir **Uçan Nesne**'nin ilgisini çekti; Bogota'da duman saçan, göz kamaştırıcı bir **Uçan Daire** göründü; benzer bir

nesne 20 saniye Roma'nın üstünde kaldı; üç Uçan Daire Madrit'te tespit edildi; Baltık'ta bulunan bir Danimarka gemisi, Ruslar'a ait bir uydu üssünün 50 mil ötesinde, Uçan bir Nesne ile karşılaştı; Kore'deki savaş hatlarında, Japonya'da Uçan Nesneler görüldü, radarla tespit edildi ve jet uçaklarıyla izlendi.

1953 yılı Uçan Nesneler konusunda hızlı bir yıl oluyor: Kore'de 29 ve 30 Ocak günleri iki ayrı uçak filosu 1 m. çapında, portakal renginde Uçan Dairelere rastlanıldığını bildiriyor. Aynı gün Washington'un kuzeyinde bulunan bir uçağın pilotu, çok parlak bir uçan nesnenin yanından geçtiğini açıklıyor. 13 Martta **Boston Traveller** dergisi A.H. Baller adında bir doktorun 20 Şubat günü Greenfield'de trende giderken üç uçan daire gördüğünü yazdı.

Uçan Daireler gitgide çoğalıyordu. 18 Nisanda Las Vegas'ta bir, Nellis Hava Kuvvetleri üssünde 18 Uçan Daire tespit edildi. 29 Nisan 1953 günü Hava Kuvvetleri resmî bir açıklama yaptı: Kimliği Bilinmeyen bir Uçan Nesne otuz dakika kadar Los Alamos'un üzerinde görülmüştü. Mayısta başka bir hükümet görevlisi, Deniz Kuvvetleri Sekreteri Dan Kimball, Guam Adası'nın üzerinde uçarken bir Uçan Daireyle karşılaştığını açıkladı.

Aynı ay içinde Sidney'de 13 kişi bir **uçan puro** gördüler; Temmuzda Uçan Nesneler Chicago'yu, Berlin'i, iki defa Washington'u ziyaret ettiler. Ağustosta St. Louis'de yedi, Santa Monica'da üç **Uçan Daire** görüldü.

1953 yılında iki kaza oldu. 2 Mayısta Kalküta'nın üzerinde uçan bir Comet uçağı Kimliği Bilinmeyen bir Nesneyle çarpıştı ve 43 kişi öldü; Fransa'da Pau şehrinin üzerinde dolaşan bir Uçan Daireye yaklaşmak isteyen iki askerî uçağın ön kısmı tutuştu, pilotlar güçlükle canlarını kurtarabildi.

Buna benzer iki olay 1954'te oldu:

1 Nisan: Sabah 6.30'da Washington'da Tacoma askerî havaalanından kalkan bir C 118 kargo uçağı SOS mesajı verdikten sonra **Summer** ile **Orting** arasındaki dağın eteklerinde parçalandı. Olay tanıklarına göre uçağın peşine iki Uçan Daire takılmıştı.

2 Nisan: New York'un üzerinde bir uçan nesne görüldü. Radarla yönetilen bir **Starfire** uçağı peşine takıldı. Uçan nesneye yaklaşınca uçağın içindeki ısı dayanılmayacak derecede yükseliyordu. Pilot ve radar görevlisi paraşütle atladıktan sonra uçak tutuştu.

Yıllar geçtikçe durumda bir değişiklik olmadı. Uçan Daireler dünyanın çeşitli bölgelerinde, ülkelerinde görüldü, izlenildi. Bu arada komisyonlar toplandı, araştırmalar yapıldı, bilgilere ve belgelere yenileri eklendi. 1957, 1958, 1959 yıllarında **Uçan Daireler**, Kimliği Bilinmeyen Nesneler taktiklerinden şaşmadılar; **şehirleri, başkentleri, askerî merkezleri, savunma örgütlerini gözlediler;** bazen gözlemcilikle yetinmeyip saldırıya geçtiler, ya da insanlarla oyun oynadılar.

4 Kasım 1957'de Brezilya'dan hareket eden Varig şirketine ait kargo uçağına yaklaşan kırmızı bir Uçan Daire radyoyu, sağ motorun jeneratörünü ve radyogonometreyi kullanılmaz hale soktu.

Uçan Nesnelerin motorları durdurma yetenekleri 2 Kasım 1957'de New Mexico'da, Alamogordo'nun yakınlarında bulunan Füze Merkezinde çalışan elektrikçi James Stokes'in tanık olduğu olayda da belli oluyor. Füze Merkezini **White Sands** Deney Merkezine birleştiren 5 No.lu ana yolun üzerinde görülen yuvarlık bir nesne yolda bulunan on kadar arabanın motorlarını durdurmuştu. Stokes:

"Gökyüzünde kuzeydoğudan gelen yumurta biçiminde açık renk bir nesne gördüm," diye anlatmıştı. **"Uçan nesne yön değiştirip ana yola doğru indi, üç kilometre ötemizden geçti ve White Sands'e doğru uzaklaştı. Yaklaştığında bir çeşit sıcak dalgası saçtığını farkettim."**

1957'nin 4 Eylül gecesinde meydana gelen başka bir ilginç olayın ayrıntılı raporunu vermek yerinde olacaktır:

"4 Eylül 1957 gecesi dört F-84 bombardıman uçağı Portekiz'deki Ota üssünden havalandı. Uçakların gayesi, 7000 ile 8000 m. yükseklikte, Ota'dan hareket edip gece uçuşu ile Granada, Portalegre, Coruche'dan geri dönmekti."

Ota üssünde **Uçan Daireler Dergisi**'nin **Lizbon** muhabiri Marciano Alves'le görüşen Yüzbaşı Ferreira serüvenlerini şöyle anlatmıştı:

"Saat 20.06'da Granada'nın üzerinden geçtikten sonra Portalegre'ye doğru yol almaya hazırlanırken solumda garip bir ışık kaynağı fark ettim. Üç dört dakikalık bir incelemeden sonra olayı diğer pilotlara da bildirmeye karar verdim. Mesajımı alan sağımdaki uçağın pilotu ışığı daha önce de gördüğünü söyledi. Solumda bulunan öbür iki uçağın pilotları hâlâ hiçbir şey görmemişlerdi. Olay hakkındaki düşüncelerimizi radyo ile birbirimize bildirdik, nedenini araştırdık, ama mantıkî bir sonuca varamadık. Gördüğümüz nesne çok büyük, çok parlak bir yıldıza benziyordu. Ortası sürekli olarak renk değiştiriyor, koyu yeşilden maviye, sarıdan kırmızıya geçiyordu. İlk önce Venüs gezegeni olabileceğini düşündük, ama uçuş sırasında Venüs'ü daha önce gördüğümüzden bu düşünceden vazgeçtik. Balon, uçak, göktaşı v.s. dedik. Sonra tam konuyu değiştirmeye, olayı unutmaya hazırlanırken nesne ola-

ğanüstü bir hızla büyümeye, boyunun beş altı katına yaklaşmaya başladı. Unutulmayacak bir görüntüydü! Şaşkınlığımız daha geçmemişti ki nesne bu defa küçülmeye başladı, ufukta güçlükle seçilen sarımsı ufak bir nokta oldu. Bu büyümeler ve küçülmeler dengesiz bir şekilde birkaç defa tekrarlandı. Nesnenin yeri değişmiyordu; yaklaşık olarak sol tarafımızda 40o'de duruyordu. Bu yüzden şekil değişmelerinin nesnenin yaklaşıp uzaklaşmasından mı ileri geldiğini anlayamıyorduk. Bu durumda, nesnenin hızı bildiğimiz uçakların hızı ile kıyaslanamayacak kadar olağanüstü olmalıydı. Yedi, sekiz dakika sonra nesne alçalmaya başladı. Saat 20.38'de Portalegre'ye varmadan rotamızı Coruche'ye doğru yöneltmeye karar verdik. 50°'lik bir dönüş yaptığımızda nesne 90° solumuzda kalmıştı.

Bir ara nesne yeniden büyümeye başladı, bize yaklaştı: Kırmızı bir fasulyeye benziyordu. Birkaç dakika daha geçti, rotamızı bozmadan uçuşumuzu sürdürdük. Birden nesnenin sağında üç ışıklı daire gördük. Daireler inanılmaz bir hızla ikide bir yer değiştiriyorlardı. Çok yakın görünmelerine rağmen aramızdaki uzaklığı ölçemiyorduk. Büyük nesne ışıklı dairelerden on, onbeş defa daha büyük görünüyor, sanki onları yönetiyordu. Corcuhe'ye yaklaştığımızda büyük nesne bize doğru yükselmeye başladı. Pilotlarım bir an paniğe kapılıp Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesne'den kaçacak gibi oldular. Onları yatıştırabilmek için epey ter döktüm. Nesnelerin üzerinden geçtik, uzaklaştık ve nesneler gözden kayboldu. Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelerin görünmesiyle kaybolmaları arasında kırk dakika geçmişti. Bu süre içinde olayı açıklıyabilecek bir sonuca varamadık."

1957 olay bakımından oldukça zengin bir yıl olmuştu: 3 Kasımda A.B.D. Kara Kuvvetleri, New Mexico'da White Sands'te güneş kadar parlak bir nesnenin

görüldüğünü ve onyedi saatlik ara ile iki ayrı inzibat kolu tarafından tespit edildiğini resmen açıkladı 5 Kasım günü, Mexico koyunda bulunan kıyı savunma gemisi Sebago 300 kilometre ötede uçan bir beyaz nesnenin görüldüğünü, 27 dakika radarlarca izlendiğini, yaklaşık olarak saatte 1600 kilometre hızla hareket ettiğini bildirdi. Aynı ay içinde Uçan Daireler âdeta sürekli olarak Avustralya, Fransa, İngiltere ve Japonya'da görüldüler.

20 Ağustos 1958 günü esrarengiz bir Uçan Nesne, Udine **(İtalya)** şehri üzerinde saatini şaşmadan -tam 19.50'de- onikinci geçişini kaydediyor ve 450 metre yükseklikte, 16550 kilometre hızla ilerleyen nesnenin resimleri çekiliyor.

26 Şubat 1959 günü üç **Uçan Daire,** Pennsylvania'dan kalkan bir DC 6 uçağını, **Ohio**'ya kadar izleyip uçağın mürettebatına ve 35 yolcusuna heyecanlı dakikalar yaşatıyor.

Bu arada **Türkiye**'de neler oluyor? Hiç Uçan Nesne, Uçan Daire görülmüyor mu?

YURT ÜZERİNDEN GEÇEN IŞIK SAÇAN CİSİM

Doğudan Batıya doğru ilerleyen cisim İstanbul üstünden geçerken ortalık gün gibi aydınlandı.

Çok kuvvetli ışık saçan cismin geçişi halkı büyük heyecana uğrattı. "Meteor"a, sunî peyke de benzetilen bu ışıklı cismin ne olduğu anlaşılamadı.

Işıklı cisim Biga üzerinde patladı.

Dün saat 19.57'de İstanbul ufuklarında kuzeydoğu yönünden batıya doğru hareket eden ve kuvvetli yeşilmavi ışıkla çevreyi aydınlatan büyükçe bir cisim görülmüştür. Ufuktaki gidişi 10 saniye kadar devam eden bu cisim yurdun çeşitli yerlerinden de görülmüş ve ilk önce bir meteor sanılmıştır.

Saat 19.57'de kuyruklu yıldıza benzeyen çok büyük ve son derece parlak bir cisim birden İstanbul üzerinde belirmiş ve tramvay telinden çıkan ışıktan daha kuvvetli bir ışık saçarak ortalığı gündüz gibi aydınlatmıştır.

Şehrin üzerinde bir eğri çizen bu cisim batı yönünde ve çok uzaklarda yere düşer gibi gözden kaybolmuştur.

Şehrin her yanından görülen bu olay çeşitli kimseler arasında değişik yorumlara yol açmış ve kıyamet kopuyor şeklinde bir korku, heyecan uyandırmıştır.

Yeşilköy Meteoroloji İstasyonu nöbetçi uzmanları olay hakkında şunları söylemişlerdir:

"İki arkadaş gurup incelemesi yapıyorduk. Birden gökyüzünde kuzeyden batıya giden parlak mavi bir cisim görüldü. 10 saniye kadar kuvvetli ışık saçan bu cismin bir meteor olduğunu sanıyoruz. Olay Ankara, Konya, Bandırma ve İzmir'de de görülmüştür. O sırada Marmara üzerinde uçuş halinde bulunan SAS ve KLM pilotları da hadiseyi görmüşler ve telsizle Yeşilköy'e bildirmişlerdir.

Parlak cismin nereye düştüğü bilinmiyor. İstanbul hatta Trakya sınırlarının çok dışında olduğunu sanıyoruz."

Her zaman olduğu gibi dün akşam da dünyayla ilgisini kesip telefonlara cevap vermeyen kandilli Rasathanesi bu konuda bir açıklama yapmamıştır.

BU PARLAK CİSİM NE OLABİLİR?

Kendisiyle görüştüğümüz İstanbul Üniversitesi Profesörlerinden Hâmit Nafiz Pamir:

"Bu bir meteorit olay değildir. Çünkü anlatıldığına göre, meteorit Eskişehir'den Yeşilköy'e doğru yü-

rümüştür. İlmen meteoritin havada düz bir çizgi çizmesi imkânsızdır. Gökyüzünden gelme bir yıldız parçası dediğimiz meteoritin dikey düşmesi gerekirdi. Çünkü bir yıldız üzerinde meydana gelen patlama sonucu oluşan parçalardan biri olan meteoritin, yer çekimine kapılarak mutlaka dikey olarak yere inmesi gerekir. Bu yüzden olayı başka türlü açıklamalıyız.

Bu konu üzerindeki incelemelerimiz ancak yarından sonra belli olacaktır. Gökyüzüyle ilgili bir olay olmalı demiştir.

Profesör Salih Murat Uzdilek de şöyle bir açıklama yapmıştır:

"Olayı çeşitli şekillerde yorumlamayılız, Atılan füzelerden bir parçanın bu olayı meydana getirmesi, bir yerde patlayan herhangi bir şeyden böyle bir parlaklığın ortaya çıkması ve bir süre sonra eriyip kaybolması düşünülebilir. Meteorit değilse, işi bu yönden incelemek gerekir."

Dünya çevresindeki devrini tamamlayarak atmosfere giren Amerikan peyki "Discovere3"ün de böyle bir olaya neden olup olamayacağı haberleri de akla gelmektedir.

Olayı kendi gözleriyle görenlerden Beyazıt yangın kulesi bekçisi şunları anlatmıştır:

"Saat 20'ye geliyordu. Her yana dikkatle bakıyordum; birden bütün şehir bir anda aydınlanıverdi. Bayağı heyecanlandım. İstanbul gündüz gibi oldu sanki."

Yeşilköy Kılavuzluk Dairesi nöbetçi memuru Hilmi de demiştir ki:

"Kuyruklu yıldız gibi bir şey gökten uzaya uzaya indi. İskemlede oturmuş denizi gözlüyordum. bayağı

heyecanlandım. Her yan floresan ampulleriyle aydınlatılmış gibi bembeyaz yandı, çok parlak ve uzun cisim, yine tıpkı sönen bir ampul gibi kararıp kayboldu. Şimdiye kadar böyle bir şey görmemiştim..."

Biga 20 (Hususi) **-Akşam üzeri Doğudan gelen 50 metre uzunluğunda ve 5 metre çapında kuvvetli bir ışık havada patlamıştır. Patlamadan sonra bir uğultu ve hafif yer sarsıntısı duyulmuştur. Işık Batı yönünde kaybolmuştur. Patlama bütün Çanakkale yöresinde duyulmuştur.**

Mürefte, 20 (Hususi) **- Saat 20 sıralarında, Anadolu kıyısından doğru alçaktan bir ışık kümesi, Mürefte üzerinden batıya doğru geçmiştir. Aynı zamanda patlama gürültüsüyle evlerinde bulunan halk, sokaklara dökülmüştür.**

Balıkesir, 20 (Hususi) **- Bu akşam saat 19.50'de, gökyüzünde parlayan bir ışık, şehrimizde olduğu gibi, 45 kilometre ötedeki Susurluk, 30 kilometre uzaklıktaki Kepsüt ve Balıkesir'in kazalarında, köylerinde de görülmüştür.**

Şehrin en yaşlı arabacısı **Hakkı Zengin** şunları söylemiştir:

"Ben genelevlerin önündeydim. Bu ışık görününce kadınlardan bazıları başımıza taş yağıyor, bazıları da nur yağıyor diye bağrıştılar. Işıklar Kadıcamiine doğru düşünce çoğu nur yağdığını sandılar."

(Gazetelerden, 21 Nisan 1959)

GÖKTAŞI GÖNEN YAKINLARINA DÜŞTÜ

Köylüler arasında dolaşan söylentilere görey, göktaşı düştüğü yerde 100 metre çapında bir alanı alt üst etti.

Önceki akşam inişi görülen ışıklı büyük cismin Gönen'le Tahirova arasına düştüğü sanılmaktadır.

Söylentilere göre toprağı 40-50 metre kadar delen cisim 1000 metre çapında bir alanı alt üst etmiştir. Düşüşten sonra yerden sular fışkırmaya başlamış, yakınlardaki hayvanlar saatlerce acayip sesler çıkarmışlardır. Cismin düştüğü sanılan bölgedeki köpeklerin çoğu kaybolmuştur.

Köylüler düşüş sırasında cismin 20 kilometre çapındaki alanı gündüz gibi aydınlattığını, kuvvetli bir ışığın saatlerce sürdüğünü söylemişlerdir.

KANDİLLİ'YE GÖRE

Şehrimizden önceki gece güneybatı yönünden ışık saçarak hızla geçen cismin ne olduğu daha anlaşılamamıştır. Göğü aydınlatarak yol alan bu cismin bir göktaşı olduğu sanılmaktadır. Kandilli Rasathanesi Müdürü Kemal Erkman bu cismin tutuşan bir jet uçağı olabileceğini de ileri sürmüştür. Rasathane müdürü cisim hakkında şunları söylemiştir:

"Bu cismin bir meteor olabileceği düşüncesindeyiz. Fakat görünüşünün meteora benzemeyişi, yörüngenin gösterdiği durum bizi kuşkuya düşürmektedir. Bu cisim havada tutuşmuş bir jet uçağı da olabilir.

2 bin metre yüksekten uçan cismin yörüngesinden çıkıp atmosfere düşen Amerikan sunî peyki olması da düşünülebilir."

(Milliyet, 22 Nisan 1959)

Bir eğri çizen, sonradan düz bir çizgiyi izleyen göktaşı görülmediğine göre **meteorit** ihtimali ortadan kalkıyor. Söylentilere göre, düşen cisim 40-50 metre kadar toprağı deliyor, sular fışkırtıyor, 100 metre çapında bir a-

ları alt üst ediyor, yer sarsıntıları yapıyor. Göktaşı olamayacağına göre kala kala tutuşan jet ya da düşen uydu ihtimalleri geliyor. Ama kesin olarak bir şey sonuca bağlanamıyor, açıklanamıyor, gereğine uygun araştırılamıyor ve esrarengiz Uçan Nesne bir **esrar** olarak kalıyor.

Buna bir **esrar** daha ekleyelim.

MUĞLA GÖKLERİNDE MEYDANA GELEN BİR OLAY HALKI HEYECANA DÜŞÜRDÜ

İzmir, Hususi - Muğla'nın merkez ilçesine bağlı Yerkesik kazasının güneyinde önceki gece meydana gelen ilginç bir olay halkı heyecan içinde bırakmıştır. Saat 15.05'de yaklaşık olarak 2-3 bin metre yükseklikte parlak bir cisim görülmüştür. Halk, esrarengiz cismin uçuşunu heyecanla izlerken birdenbire bir patlama olmuş ve cisim üç parçaya ayrılmıştır. Üç parça bir süre ayrı yönlerde gittikten sonra birleşmiş, top gibi olmuş ve yavaş yavaş gözden kaybolmuştur. Patlama sesi yakın ilçe ve köylerden de duyulmuştur. Resmî makamlar hemen olay yerine gelerek incelemelere girişmişlerse de cismin yere düştüğüne ait hiçbir ip ucu ele geçirilememiş ve olayın esrarı çözülememiştir."

(Milliyet, 15 Mayıs 1959)

Gökyüzünde bir Uçan Nesne patlıyor, üçe ayrılıyor, üç ayrı parça bir süre değişik yönlerde dolaşıyor, sonra yeniden top gibi oluyor ve Uçan Nesne uzaklaşıyor.

Kuşkusuz bütün bunlar ne bir göktaşının, ne bir uydunun ne de bir jet uçağının yapacağı işlerdir.

●

1960'LARDA TEKRARLANAN ve çoğalan Uçan Daire olaylarından sonra büyük ülkelerin halkı basın yoluyla, resmî ya da yarı resmî açıklamalarla şart-

landırılmaya başlandı. Kimliği Bilinmeyen **Uçan Nesneler** nedeni çözülemeyen, bütünüyle yalanlanamayan bir sorun gibi kabul edildi.

1966'da A.B.D.'de bu konuda ciddî bir araştırmanın zorunluluğu duyuldu ve daha önce sözünü ettiğimiz **Codndon-Hyneck** komisyonu kuruldu. Kısa bir süre sonra iki yönetici arasında anlaşmazlık doğdu: Condon resmî bildirilere fazlasıyla bağlı kalırken Hyneck yirmi yıldan beri gizli tutulan bütün hususları açıklamaya hazır olduğunu öne sürüyordu. Sonunda komisyon suya sabuna dokunmayan bir sonuca varıp çalışmalarını kapattı.

Öte yandan, Rusya'da düzenlenen bir televizyon yayını ilk defa ve ayrıntılı bir şekilde Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler sorununa eğilip, beş yıl boyunca toplanan malzemeyi halkın dikkatine sundu. Resim ve krokilerle güçlendirilen program Uçan Nesnelerin çoklukla Kafkasya'da göründüğünü açıklıyordu. Bu eğitici yayına paralel olarak General Anatoli Stoljerow'un başkanlığında yeni bir araştırma komisyonu da kurulmuştu.

1960'larda Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler dosyası irili ufaklı yeni olaylarla kabarır. Uçan Dairelerin ziyaret etmedikleri yer kalmamış gibidir; tarama gitgide genişler: A.B.D., Afrika, Avustralya, Yugoslavya, Bulgaristan, Nikaragua, Monako, Antarktik, Brezilya, Arjantin, Meksika, Asor Adaları ve Vietnam...

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ

29 Ocak 1965 - Maryland'de bir havaalanının üzerinde, saatta 7680 kilometre hızla ilerleyen iki Uçan Nesne radarla tespit edildi. İniş alanının yakınına kadar varan nesneler birden bir eğri çizerek kayboldular.

13 Eylül 1965 - Exeter **(New Hampshire)** şehrinde gece devriyesi Çavuş Eugene Bertrand, saat 01.00'e doğru

şok halinde araba kullanan bir kadını durdurdu. Kadın, kocaman ve kıpkırmızı bir **Uçan Nesne** tarafından kovalandığını söyledi. Bertrand önce kadına inanmadı, ama ardından civardaki başka bir polis arabasından benzer bir haber alınca merkeze döndü ve orada başka bir tanıkla karşılaştı. İki saat kadar bütün bölge tarandı. Derken, ormanlık bir bölgenin üzerinde, çevreye kızıl ışıklar saçan bir nesne yükselip polis arabasına doğru ilerledi ve üzerinden geçip kayboldu. İkinci bir polis arabası ve çevreden 58 kişi olaya tanık oldu.

15 Eylül 1965 - Santa Anna'da **(California)** araştırmalar yapan müfettiş Rex Hellin, gökte 2 metre çapında, 60 cm. boyunda bir Uçan Nesne görüp resmini çekti. Sonradan resim dünya basınında yayınlandı.

28 Mart 1965 - Fort Benning'teki **(Georgia)** Lawson Havaalının denetleme kulesi **puro** şeklinde, yeşil renkli bir Uçan Nesneyi tespit etti. 1500 metre yükseklikteki nesne, bir kablonun ucuna bağlıymışcasına sallanıyordu. Columbus'ta altı polis ve bölgenin üzerinde uçmakta olan sivil pilotlar olayı izlediler.

16 Nisan 1966 - Ohio'da Youngstone askerî üssüne bağlı uçkalar, bir Uçan Daire'nin peşine takıldılar. Aynı uçan daire yerden, 140 kilometre boyunca, araba ile izlenildi. Olay gerek pilotlar ve gerekse yerdeki tanıklar taarfından filim ve resimlerle tespit edildi.

27 Ağustos 1966 - Ramstein üssünde iki jet uçağı ışık saçan bir **Uçan Daire** gördüler. Uçan nesne atış sahasına girince, 2500 metre yüksekliğine fırlayıp gözden kayboldu.

15 Şubat 1967 - San Francisco havaalanına inmek üzere olan bir Lufthansa uçağı 10 metre çapında bir uçan daireyle karşılaştı. Uçan Daire kısa bir süre uçakla aynı yükseklikte kalıp sonradan uzaklaştı.

Haziran 1968 - **Guggenheim Memorial Foundation** üyelerinden Prof. Gabriel Alvial Caceres, And Dağlarının üzerinde uçan bir nesnenin resmini çektikten sonra yazılı bir demeç verdi: **"Uçan Daireler gerçek nesnelerdir, hayalin ya da ruhbilimsel durumların yarattığı şeyler değildir."**

AFRİKA

18 Temmuz 1965 - Casablanca dolaylarında bir Uçan Daire görüldü.

ANTARKTİK

3 Temmuz 1965 - Deception Adasında görevli bir Arjantin bölüğü tarafından saat 1940'ta, sarılı yeşilli Uçan Dairelerden meydana gelen bir filo tespit edildi. Kutup yoluyla atmosferimize giren ve iki saatlık bir gösteri yapan dairelerin **S** şeklinde uçmaları dikkati çekti.

ARJANTİN

16 Temmuz 1965 - Uçan Daireler yirmibeş dakika kadar Buenos Aires üzerinde görüldüler. Çekilen resimlerin bir kısmı şehrin başlıca akşam gazetelerinde yayınlandı. **(El Mundo, La Cronica, La Nacion).**

1 Aralık 1965 - San Miguel gözlemevinde görevli Cizvit papazı Rayna, ay ışığında görülen üç Uçan Dairenin resmini çekti. Resimler sonradan bir çok ciddî dergilerde yayınlandı.

21 Kasım 1965 , **Aerolinas Argentinas** şirketine ait bir Caravelle uçağının kaptanı, Domingo Longo, bir Uçan Dairenin, kullandığı uçağın yüz metre yakınına kadar gel-

diğini bildirdi. Havaalını denetleme kulesinin görevlileri de olaya tanık.

16 Ağustos 1968 - Buenos Aires hastahanesinde çalışan hastabakıcı Adela Caslaveri, pencereden bakarken gökte yuvarlak bir nesne gördü. Uçan nesne ışınlar saçmaya başlayınca yüzü yanan hastabakıcı bir süre hareket edemez hale geldi.

ASOR ADALARI

9 Temmuz 1965 - Santa Maria havaalanının üzerinden geçen ve yaklaşık olarak 8000 ile 10.000 metre yüksekliğinde bulunan bir **Uçan Daire** alanın bütün saatlarını durdurdu.

AVUSTRALYA

3 Mayıs 1965 - Canberra'da, aralarında üç meteoroloji uzmanı bulunan bir topluluk, gökte büyük ve parlak bir nesne gördüler. Yüksekliklerde dolaşan nesne, birden durup yerinde sallanmış; yaklaşmış ve bir parlayıp bir sönerek hızla güneydoğu yönüne doğru yol almış.

BREZİLYA

26 Temmuz 1961 - **Sao Paulo** havaalanına inen pilot Jose Guilhermo Saez'in basına verdiği demeçten: **"Artık Uçan Dairelere inanıyorum! Arkadaşlarım, ben ve uçağın 13 yolcusu bir Uçan Dairenin çılgınca bir hızla çevremizde uçtuğunu tanıklayabiliriz. sao Paolo'nun üzerinde gördüğümüz nesnenin şekline ve hızına dünyadaki hiçbir uçak sahip olamaz."**

GÜNEY VİETNAM

Haziran 1968 - Kuzey ve Güney Vietnam arasındaki serbest bölgenin üzerinde Uçan Daireler görülmesi Saygon ve Hanoi gizli servislerini günlerce uğraştırdı. Washington'dan gelen bir emirle, 15-16 Haziran gecesi askerî uçaklar Uçan Nesnelerin peşine düştülerse de bir sonuca varılamadı.

NİKARAGUA

Mart 1966 - Managua'nın yakınındaki **Las Mercedes** denetleme kulesinin görevlileri, açık mavi renkte, olağanüstü bir hızla hareket eden, dik virajlar alan bir Uçan Daireyi tespit ettiler.

PARAGUAY

29 Nisan 1966 - Asuncion şehri üzerinde, biri büyük biri küçük iki parlak küreden bileşik bir **Uçan Nesne** görüldü. Bu oldukça değişik Uçan Nesnenin ön kısmında açılan pencerelerden içindeki ışık seziliyordu.

Bu epey uzun, ilginç diziyi Avrupa'da yer alan birkaç olayla tamamlayalım.

ALMANYA

27 Ağustos 1966 - **Kara Orman**'ın ve **Costanza** gölünün üzerinde bir **Uçan Nesne** görüldü. Nesnenin başlıca özelliği zaman zaman yuvarlak, dört köşe, dikdörtgen oluşuydu.

BULGARİSTAN

23 Kasım 1967 - Sofya'da bir **Uçan Nesne** görüldü.

Yaklaşık olarak 30.000 metre yükseklikte bulunan nesne yuvarlakken trapez şekline giriyordu.

DANİMARKA

16 Mayıs 1966 - Kopenhang fotoğrafçıları gökte saatlerce dolaşan yuvarlak bir nesnenin yüzlerce resmini çektiler.

FRANSA

18 Eylül 1963 - Aix-en-Provence şehrinde iki lise öğrencisi, biri büyük biri küçük iki **Uçan Nesne** gördüler.

19 Ağustos 1965 - 1950 yılında uluslararası Astronomi Ödülü alan astronomi uzmanı Alexandre Ananoff, Eure-et-Loire'da bir **Uçan Daire** gördüğünü bildirdi.

25 Mayıs 1966 - **Var** bölgesinde dev bir **uçan puro** görüldü. Daha sonra Frejus-Saint-Raphael üssünün üzerinden geçen bir **uzay otobüsü**'nün resmi askerî bir uçağın pilotu tarafından çekildi.

3 Temmuz 1966 - Draguignan kasabasının dışında bir Uçan Daire yirmi dakika rüseyle yerden yüz metre yükseklikte mıhlanıp kaldı.

İNGİLTERE

Nisan 1965 - Warnsbury kasabasında, günlerce süren ve gökten geldiği sanılan garip gürültülerden sonra gökte **puro** şeklinde bir **uçan nesne** görüldü.

Nisan 1966 - **British United** şirketine ait bir uçakta yolculuk eden Bayan Olfield, Cannock şehri üzerinde ve 3000 metre yükseklikte **kanatlı** bir Uçan Dairenin filmini çekti. **Uçan Nesne** uçağın çevresinde döndükten sonra kanatlarını çekip uzaklaştı.

İTALYA

9 Temmuz 1963 Catania **(Sicilya)** ve dolaylarında görülen bir **Uçan Daire** panik yarattı. Kıyı köylerinde halk, korkusundan evlere kapandı.

9 Ocak 1966 - Capri adasının üzerinde görülen bir **"ateş küresi"**, Napoli'den Brindisi'ye kadar uzanan ve kırk dakika süren bir cereyan kesilmesine sebep oldu.

UZAY

11 Ekim 1968 - "**Apollo 7** Avustralya'nın üzerindeyken, uzay adamı Cunningham Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelerin uzay kapsülünün yanından geçtiğini bildirdi."

(Reuter Ajansından teleksle alınan bilgiye dayanarak İsviçre Telgraf Ajansının yayınladığı bir bildiriden.)

İrili ufaklı, değerli değersiz, ilginç ya da olağan, eski yeni yüzü aşan olay son yıllarda görülen binlerce, onbinlerce olayın ufak bir kısmıdır.

Sayılan örneklerin yüzde 10'u bile kabul edilse bu tür bir kabullenme davanın gerçekliliğini, ciddiyetini ortaya atar. Kaldı ki büyük devletlerin, karşıt blokların bu davaya karşı ilk baştan uyguladıkları gizlilik politikası bunun ne denli ciddi ve kuşku verici olduğunu açıklamaya yeterlidir.

Uçan Dairelerin, Uçan Nesnelerin hareketleri için birkaç defa **tarama** sözü kullanıldı. Gerçekten bir tarama yapıldıysa bu taramanın, bu denetlemenin nedeni nedir, ne olabilir daha bilinmiyor...

Bir çeşit izleme, araştırma sürdürülüyor sanki. İnsanoğlu çeşitli yerlerde, değişik şartlar altında, inceleniyor. Toplumumuz, yaşantımız, uygarlığımız araştırılıyor; bir deneyin konusunu meydana getiriyoruz.

Hatta, Charles Fort'un dediği gibi **avlanıyoruz,** bazen de saldırıya uğruyoruz.

Çeşitli tarihlerde, yerlerde insanlar, insan grupları, hatta araçlar kaybolmuştur: Kimi, kısa ya da uzun bir süreden sonra, başka bir yerde bulunuyor, kimi de bütünüyle ortadan siliniyor. Bu kaybolmaların dosyası her ne kadar pek kabarık görünmüyorsa da konumuza **avlanma** görüşüne bağlanabilen giderek ayrı bir açıklık getiren ilginç olayları yaratıyor.

Ortaçağ için kaybolan kişilerin **altın çağı** denilebilir. 779-840 yılları arasında yaşayan **Lyon** şehri başpiskoposu Agobard, kaybolup yeniden ortaya çıkan kimselerin bir kısmını sorguya çektirmiş, çoğunun **uçan bir gemi** ile **Magonya** diye adlandırdıkları çok uzak bir ülkeye götürüldükten sonra geri getirildiklerini öğrenmiş, bunları araştırma notlarına geçirmiştir. Mantıklı ve inanç sahibi bir kimse olan başpiskopos bu masaldan bir türlü vazgeçmek istemeyen dört kişiyi idam etmek zorunda kalmıştır.

Magonya efsanesine az çok benzeyen bir olay 1593 yılında er Gil Perez'in başından geçmiştir. Perez 25 Ekim günü Manilla'da **(Filipin Adaları)** Valinin Sarayı önünde nöbet tutmaktayken kendinden geçmiş ve sonradan kendini Meksiko şehrinde bulmuştur. Önce buna ne kendisi inandı ne de başkalarını inandırabildi. Sonunda İspanyol askeri bir çare buldu:

"Geçen akşam, Filipin Valisi Ekselans Don Fomez Perez das Marinas balta ile öldürüldü. Haberi alınca yalancı olmadığımı göreceksiniz," dedi onu sorguya çeken papazlara.

Papazlar için bu apaçık bir büyücülük olayıydı ve Perez zindana atıldı. Bir ay geçmemişti ki Filipinler'den gelen bir gemi askerin hikâyesini doğruladı: Vali cinayete

kurban gitmişti. Şaşkın ve çaresiz Perez serbest bırakıldı ve olay kapandı.

Bu olay için bir hikâye, bir masal, bir ruh hastasının serüveni denilebilir. Üstelik tek kişinin hikâyesi. Ya kaybolanlar bütün bir köy halkıysa.

1930 yılında, Kanada'nın kuzeyindeki Angikuni eskimo köyünün halkı ortadan kayboldu. Üsselik yalnız köy halkı değil, mezardaki cesetler de. Göç fikri kabul edilemez çünkü yola çıkan hiçbir Eskimo ne silâhını ne de köpeklerini bırakmaz, üstelik köpeklerini bağlayıp bile bile ölüme terketmez.

Avcı Joe Labelle'in keşfettiği bomboş Eskimo köyü otuz kişiyi barındırıyordu ve ünlü Kanada Atlı Polisleri tarafından yürütülen araştırmada bu otuz kişiye ait hiçbir iz bulunmadı. Yakın köylerin sakinleri için olayda bir esrar yoktu: Angikuni halkı ormanlarda gizlenen korkunç yaratık **Wendigo** tarafından kaçırılmıştı!

Bir kişi, otuz kişi derken koca bir geminin bile kaybolduğu oluyor: Danimarka okul gemisi **Kobenhaven**'in 1928 yılında kaybolduğu gibi. Bu modern, radyolu gemi 14 Aralık günü **Montevideo**'dan hareket ediyor ve ortadan kayboluyor. Kuşkusuz, böyle bir olayda esrar aramak çılgınlık olur; çünkü gemi kaybolmaz, gemi denizde batar.

Ya bir nehirde kaybolan 60 metre boyunda 10 metre genişliğinde, 55 yolcu taşıyan **Iron Mountain** gemisi için ne denebilir?

1872'de o yıllar için modern sayılan buharlı bir geminin Amerika'da bir nehirde kaybolması birazcık düşündürücüdür.

Amaç esrarengiz kaybolmaların suçunu Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelere yüklemek değildir. Denizlerde, nehirlerde gemiler kayboluyor -çok daha yakın za-

manlarda birçok denizaltının kaybolduğu da biliniyor-, bazen kazalarda kazaya uğrayanların cesetleri ortadan yok oluyor, bazen denizlerde bomboş gemilere rastlanılıyor. Acaba bütün bunlar aynı zincirin parçaları mı?

Çin-Japon savaşında, 10 Kasım 1939 günü, Nankin şehri düştükten sonra Albay Li Fu Sien kumandasındaki 3000 kişilik bir alay kayboluyor ve Japon kaynaklarında bu alayın esir düştüğüne dair hiç bir iz bulunmuyor.

Resmî kaynaklara göre 1965 yılında A.B.D.'de 5 milyon kişi iz bırakmadan kaybolmuştur! Suç yine Uçan Dairelerde mi, Fort'un görüşünde mi? Neden olmasın? Bir **tarama** yapılıyorsa -ki bunu inkâr etmek bizce biraz zordur- insanlar neden kaçırılmasın?

Ciddiyetiyle ün yapmış **Tribune de Genève** gazetesinin 6 Haziran 1968 sayısında yayınladığı bir haber var:

Ocak ayında özel arabalarıyla Buenos Aires anayolunda ilerleyen Bay ve Bayan Vidal, 48 saatlik bir aradan sonra, kendilerini, arabalarıyla birlikte, Meksiko'da buluyorlar. Uçakla Meksiko'dan Buenos Aires'e döndüklerinde başlarından geçen inanılmaz hikâyeyi anlatıyorlar: **Chascomus**'la **Maipu** arasında ilerlemekteyken birden koyu bir bulutla sarılıyorlar ve uykuya dalıyorlar. 48 saat sonra uyandıklarında kendilerini Meksiko'da buluyorlar ve arabalarının dış boyasının bütünüyle kazınmış olduğunu korkuyla görüyorlar.

Esrarengiz kaybolmalar, yer değiştirmeler, koyu bulutlar ya da sis tabakaları ve... Uçan Daireler. **Flying Saucers Review**'den **(Uçan Daireler Dergisi)** alınan iki ilginç örnek arada bağlantı kurmaya yardımcı olabilir.

"Man adasının kuzeybatısında bulunan 'Ella Hewett' kargo gemisinin mürettebatı gökte bir uçan nesne görüyor. Gemici Smith olayı şöyle anlatıyor: Keskin bir

ışık bütün gemiyi kapladı; sanki çevremizde garip, görünmeyen bir şeyler dolaşıyordu. Titreşim, patlama gibi bir şey duymadık, daha doğrusu hiçbir şey duymadık.

Daha sonra geminin kaptanı Fred Sutton bağlı olduğu şirkete radyoyla şu mesajı gönderdi: Dün gece garip bir şey oldu. Güvertenin boyası tamamen kayboldu. yatmaya gittiğimde güverte eski halindeydi, sabahleyinse bir astarı kalmıştı. Bütün gün bu olayı çözebilmek için kafa yordum. Artık sıra sizin.

Ertesi gün, geminin sahibi Hewett Balıkçılık Şirketi'ne ikinci bir radyo mesajı gönderildi: Güverte dün pembeydi, bugün eski halini buldu. Güvertenin eski beyaz boyası geri döndü!"

İkinci örnek olay 1956 yılında Norveç'te yer aldı.

"Bay Trygve Jansen, Oslo'da bir şantiyeyi ziyaret ettikten sonra özel arabasıyla Ski'deki evine dönüyordu. Yanında komşuları Bayan Buflot vardı. Jansen yıllardan beri her gün aynı yoldan geçer. Bir noktadan sonra yol Gjersjoen gölünü izlemektedir. Olayı Gjersjoen köprüsüne vardıktan sonra fark ettiler. Küçük tepeyi aşan bir nesne hızla yaklaşmaktaydı. Nesne bir ara gölün üzerinden geçti sonra yola doğru saptı. Dikkatini yola veren Jansen buna pek aldırış etmedi.

Çok kısa bir süre sonra bir ışığın arabasını izlemekte olduğunu farketti: Işık birkaç defa arabanın etrafında döner gibi oldu. Jansen ve yanındaki bayan birinin ya da bir şeyin peşlerinden geldiğini sezdiler. Gölün kıyısını izlediklerinde nesne altı yedi defa arabaya yaklaştı, içindekiler korktular.

Yolun gölden ayrıldığı yerde nesne birden arabanın önünden geçip yolun ortasında durdu; Jansen freni çekti ve araba hareketsiz hale gelince nesne, ağır ağır inerek yaklaştı.

Nesne arabanın tam önüne gelince durdu ve arabadakiler dikkatle incelendiklerini sezdiler. Nesne birden dikey olarak yükseldi ve arabayı aşarak korkunç bir hızla kayboldu.

Nesne tam karşılarındayken Jansen ve Bayan Bufloy, güneşte kalmış gibi, yüzlerinde bir sıcaklık duydular. Bu yetmiyormuş gibi Jansen'in yıllardan beri kullandığı saat aynı anda durdu. Sonradan saatini tamire verdiğinde, çok güçlü bir manyetik akımın etkisinde kaldığını saatçıdan öğrendi.

Eve dönen Jansen'i karşılayan eşi neden yeni bir araba aldığını sorunca Jansen eskiden bej olan arabanın parlak yeşil renge döndüğünü gördü.

Renk değişikliği komşuları tarafından da farkedildi. Ertesi sabah araba eski rengine kavuşmuştu.

Uçan nesneyi gören iki kişi bunun kanatlı ve yuvarlak bir daire şeklinde olduğunu, tepesinde bir çıkıntı bulunduğunu söylediler."

Uçan Dairelerin, Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelerin görüldüğü gibi oyunları çoktur. Renkleri değiştirmek, saatleri durdurmak, elektrik cereyanını kesmek, giderek insanları, araçları bir yerden bir yere alıp taşımak gibi.

Uçan Daireler ve çeşitli nesneler varsa acaba bunları kim yönetiyor, bu **dairelerin, puroların, kürelerin** içinde kimler var? Bu konuya bir sonraki bölümde değineceğimizden başka sorulara geçelim: Uçan Nesneler nereden geliyor, uzayda bizden başka, bize benzer ya da bizden çok ayrı, bir hayat, bir uygarlık var mıdır?

Yazar ve bilim adamı Willy Ley:

"Samanyolunu meydana getiren yıldızların sayısı 30 milyar tahmin ediliyor ve bunların arasında en azın-

dan 18 milyar gezegen bulunabileceğini astronomlar olağan karşılıyorlar. Bu sayıları en aza indirip bu gezegenlerden yalnız yüzde birinin kendi güneşleri çevresinde döndüğünü düşünelim. 180 milyon gezegende hayat olduğunu söyleyebiliriz. Yine yalnız bunların yüzde birinde gerçek hayat olduğunu düşünelim. Bu hesaba göre hayat taşıyabilecek 1,8 milyon gezegen kalıyor. 1,8 milyon gezegenin yalnız yüzde birinde Homo Sapiens'in akıl derecesine varan yaratıklar bulunduğunu düşünürsek samanyolunda hayat taşıyabilecek 18 bin gezegen kalıyor." diyor.

Elde edilen son sonuçlar samanyolundaki sabit yıldızların sayısını 100 milyara çıkardığından Prof. Ley'in tahminleri aslında oldukça düşük kalıyor.

Otuz yıl önce uzayda dünyadan başka bir hayatın bulunabileceğini düşünmek çılgınlık sayılabilirdi, bugün bu tartışılmaz bir gerçek kabul edilmiştir. 1961'de **Green Bank**'ta yer alan bir toplantıya katılan bilim adamları galaksimizde en azından 50 milyon uygarlık bulunabileceği sonucuna varmışlardır. Buna karşılık en son keşiflere dayanan **NASA** görevlisi Roger A. Mac Gowan bu sayıyı 130 milyona kadar yükseltmiştir. Milyarlar, milyonlar, bunlara bağlı ihtimaller insanın aklını karıştırabilirse de hayat dediğimiz sürecin dört ana temele **-adenin, uganin, oytosin, thymin-** dayandığı ve bu ana temeller bütün evren için geçerli olduğundan öne sürülen sayılar, ihtimaller hiç de olağanüstü görünmemelidir.

Bilim açısından durum böyleyken, Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelerin **Merih**'ten, **Venüs**'ten ya da başka gezegenlerden, hattâ samanyalonun ötesinde kalmış başka bir dünyadan gelmeleri pek önem taşımıyor. Başka bir deyimle nereden geldikleri önemli değil, gelmiş olmaları düşündürücüdür. Üstelik taramanın en sık ol-

duğu yılları yeniden gözden geçirirsek durumun daha da düşündürücü olduğunu anlarız.

İlk akın 1947'de oluyor; ilk iki atom bombasının patlamasından iki yıl sonra; 1957'nin sonlarına doğru taramada bir hızlanma görülüyor; ilk dünya uydusunun gökyüzüne fırlatılmasından çok kısa bir süre sonra. Son yıllarda tarama azalmış durumdadır, buna karşılık insanoğlu kendi uzay fethini yürütmektedir. Besbelli uzay ziyaretçilerimiz bir bekleyiş devrini sürdürmektedirler.

Denetlenen, tespit edilen olaylara, bilimsel verilere, gerçek sayılara, bunlara dayanan görüşlere rağmen insan hâlâ direniyor, bu çeşit bir gerçeği tartışmasız kabullenmeye yanaşmıyor.

İnsan, her ne pahasına olursa olsun, kurulu düzenini korumak zorunluluğuyla karşılaşıyor; bu yüzden karşıt blokların her biri dengeyi bozmamak için Kimliği Bilinmeyen **Uçan Nesneler** sorununu gizlemeye, önemsemeye bakıyor.

1953'ün ocak ayında A.B.D. Hava Kuvvetleri, beş bilim adamından bileşik, **Robertson Komisyonu**'nu kuruyor. Yüzbaşı Edward Ruppelt'in yönettiği komisyon dört gün **Project Blue Book**'un dosyalarını inceleyip Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelerin uzay gemisinden başka şey olamayacaklarını kesinlikle belirtiyor. Araya **C.I.A.** karışıp bir öğütte bulunuyor: Uçan Daireler konusunda, elden geldiği kadar, halkın ilgisini fazla çekmemek yerinde olacaktır.

19 Eylül 1952 günü saat 11'de, **Franklin Roosevelt** taşıt gemisinden görevli bir fotoğrafçı, **NATO** filosunun üzerinde uçan bir nesnenin üç renkli resmini çekiyor ama resimler yayınlanmıyor. Buna karşılık bir gün sonra **Reuter** Ajansı olayı bütün ayrıntılarıyla açıklıyor ve İngiliz Hava Bakanlığının emriyle bir araştırma açılıyor.

Gerçeği gizleme politikası birkaç defa gülünç durumlara da yol açmıştır; 1965'in Ağustosunda Dakota'dan Meksiko'ya kadar yüzlerce kişi bir **Uçan Daire** filosunu görüyor. Olayla ilgili bir açıklamada bulunan A.B.D. Hava Kuvvetleri, görülen nesnelerin **Orion** takım yıldızına ait dört yıldızdan başka bir şey olmadığını bildiriyor. Resmî açıklamadan kısa bir süre sonra Boston'daki **Hayden Planetarium** görevlisi **Prof. Walter Webb** ve Oklahoma Sanat ve Bilim **Planetarium** görevlisi Dr. Robert Riesser bir açıklama yapıp Uçan Dairelerin tespit edildikleri anda **Orion** takım yıldızının dünyadan görülmesinin imkânsız olduğunu kesinlikle bildiriyorlar.

Kuşkusuz bir yere kadar gizlilik zorunludur; ama ortada karşı konulamayacak bir durum var, bunu araştırmak, incelemek şarttır. Dr. J. Allen Hynek'in belirttiği gibi: **"Son zamanlara kadar fizikçi arkadaşlarım Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler konusunda benimle tartışmaktan çekiniyorlardı... Üzülerek belirtmem gerekir ki az çok bütün meslekdaşlarım Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelerle ilgili raporlarında bu konuyla alay etmişlerdir. Hiçbiri bu olayları incelemediği gibi tutumları bilim anlayışıyla bağdaşmamaktadır.**

Uçan Daireler dosyasını kapatmak için henüz çok erken. Her geçen yıl, dosyaya yeni bir malzeme, bir görüş getirmektedir. Ortada kabul edilmesi, araştırılması gereken bir durum, bir olay dizisi vardır. Önemli olan bunu bir gerçek olarak kabul etmek değil, bunu bir sorun olarak kabullenmektedir.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

UZAY ZİYARETÇİLERİ

Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelerin pilotları

– Bir saldırı örneği

– Yeni Meksika'da bir olay

– Robotların elinde

– Küçük Yaratıklar

– Villas Boas'ın macerası

– Adamski ve benzerleri

– Olaylar çoğalıyor

BİR ÖNCEKİ BÖLÜMDE, yüzyıllardan beri merak sahibi araştırmacıları uğraştıran, eski kaynaklarda izlerine rastlanılan, 1947'den sonra hızla gelişen, resmî ve özel kurumların ilgisini çeken, komisyonlar tarafından incelenen, uzmanların ve bilim adamlarının karşıt görüşlerine yol açan **Uçan Daireler** ya da Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelerle ilgili bilgileri sıraladık. Bunu yaparken çeşitli olaylar üzerinde durduk, bu çeşit olayların bütünüyle kollektif bir psikozun ürünü olamayacağı ihtimalini belirttik, başka dünyalarda, uzak ya da yakın gezegenlerde, çağdaş bilim tarafından kabul edilen bir "hayat" şeklinin giderek bir **"uzay uygarlığının"** varolma varsayımına da değindik.

Bunu yapmaktaki amacımız esrarengiz olayları dizmek değil, sorunun gerçekliğini savunmaktır. Kimliği Bilinmeyen **Uçan Nesneler** diye bir sorun kabul ediliyorsa bu sorunun ayrılmaz bir parçası, tamamlayıcı unsuru Uzay Ziyaretçileri sorunudur.

Kimliği Bilinmeyen **Uçan Nesneler** uzaydan geliyorlarsa bunları, bu çeşit çeşit, boy boy, renk renk araçları kim kullanıyor, kim yönetiyor? Kim bu Uzay Ziyaretçileri, Uzay Pilotları? Neye benziyorlar? Onları

gören oldu mu? Görenlere itimat edilebilir mi? Bu görme olayları gelişen psikozun sonuçları olabilir mi?

Bu sorulara ve bunlara eklenebileceklere verilecek karşılıklar oldukça bol ve çeşitlidir. Ancak ilerde vereceğimiz örneklerde de görüleceği gibi bu karşılıklar öylesine şaşırtıcı, inanılmaz, mantıksız, gerçeküstü ve korkutucu ki, okur zaman zaman kendisini bir hayal-bilim romanı havası içinde bulacaktır.

Vereceğimiz çoğu örnekler, üzerinde duracağımız olaylar resmî ya da özel kurumlar tarafından ayrıntılı bir şekilde incelenmiştir. Olaylara karışan, hikâyelerini anlatan tanıkların büyük bir kısmı ruh hastası diye adlandırılamayacak kişilerdir; aralarında masal uyduranlar varsa da -kuşkusuz vardır- bütün tanıkların yalancı ya da ruh hastası olduğu sonucuna varamayız.

Karşımızda yalnız iki alternatif vardır:

a) Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler uzaydan gelme araçlardır; içlerinde kimi bize benzeyen, kimi benzemeyen yaratıklar vardır.

b) Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler uzaydan gelme araçlar değildir; böylece Uzay Ziyaretçileri diye bir sorundan söz edilemez.

Alternatifleri tartışmadan, yorum yürütmeden örnekleri incelemek yerinde olur.

25 Temmuz 1968'de Buenos Aires'den 350 kilometre uzaktaki **Clavarria** havaalanında **Uçan Nesne** pilotlarına ilk defa ateş açılıyor ve uzay yaratıkları ışınlarla karşılık veriyorlar.

Havaalanın boş bir iniş pistinde garip bir ışık beliriyor. Bir jandarma çavuşuyla üç er, arabaya atlayıp, olay yerine geliyorlar ve olağanüstü bir durumla karşılaşıyorlar: Havada rengârenk ışıklar saçan, yuvarlak, yassı ayakları olan bir nesne durmaktadır.

Askerlerin şaşkın bakışları önünde Uçan Nesne ağır ağır yere iniyor, içinden boyları iki metreye yakın üç **yaratık** çıkıp jandarmaları doğru ilerlemeye başlıyorlar. Paniğe kapılan jandarmalar ateş açıyorlar. Kurşun yağmurundan hiçbir zarar görmeyen uzay ziyaretçileri ellerindeki **ışıklı küreleri** kullanarak jandarmaları hareketsiz hale getirip uçan dairelerine binerek uzaklaşıyorlar.

Bu olay ilk **karşılaşma** örneği değildir. Bilinen en eski karşılaşma 1914 yılına aittir. Ancak bu **resmî çarpışma** niteliğini taşıdığı için oldukça ilginçtir.

Uçan Nesne pilotlarıyla karşılaşan biri de New Mexico, Socorro'da görevli polis Lonnie Zamora'dır. 24 Nisan 1964 günü, saat 17.45'te, Zamora şehrin içinde hızla giden bir arabanın peşine düşüyor. Yolda ilkin patlamaya benzer bir ses duyuyor. Sonradan, ormanlık bir bölgenin üzerinde yükselen, kırmızı, turuncu, mavi karışımı bir ışık ilgisini çekiyor. Arabanın peşini bırakıp o yana yöneliyor. Issız bir yerde bir uçan nesnenin önünde duran beyaz elbiseli, başlıksız iki yaratık görüyor. Zamora'nın olay yerine varmasıyla yaratıklar uçan nesnelerine kaçıp saniye içinde gözden kayboluyorlar.

Lonnie Zamora olayı resmî makamlara şöyle anlatıyor:

"Yaklaşık olarak saat 5.45'ti. Soccorro'nun 2 No'lu polis arabasında giderken mahkeme binasının batısından gelen, ilerleyen bir arabanın peşine takıldım. Yalnızdım. Güneybatıda, bir ya da yarım mil ilerde, gökyüzünde bir alev gördüm, bir gürültü duydum. O bölgede bir dinamit sandığının patlamış olduğunu düşünerek önümdeki arabayı izlemekten vazgeçtim...

Gördüğüm alev, alt ve üst kısmında aynı genişlikteydi. Yüksekliği yaklaşık olarak genişliğinin dört

katıydı. Alev bir tepenin arkasında yükseldiğinden alt tarafını iyice seçemiyordum. Duman yoktu. Alevin alt kısmında bir çeşit hareket gördüm. Belki tozdu, rüzgârdan olabilirdi. Sert bir rüzgâr esiyordu çünkü. Gökyüzü açıktı...

Duymuş olduğum gürültü bir patlama değildi. Gürültüyü duyduktan, alevi gördükten sonra tepeye doğru yol alırken başka bir şey farketmedim. Tepeye varınca batıya yönelen yoldan ağır ağır ilerledim. Bir süre ilgimi çekebilecek bir şey görmedim... birden, güneyde, 150 ile 200 m. ötede parlak bir nesne farkettim. Hemen durdum. İlk bakışta devrilmiş bir arabaya benziyordu. Çocuklar devirmiş olacak diye düşündüm. Nesnenin hemen yakınında beyaz eşofmanlı iki kişi gördüm. Bunlardan biri şaşırdı, yerinde zıplar gibi oldu...

Bu iki kişiyi, iki saniye kadar durakladığımda, gördüm. Fazla bir şey hatırlayamıyorum. İkisi de bana olağan göründü belki kısa boylu insanlar ya da iri yarı çocuklardı. Onlara doğru yaklaşırken dikkatimi yola çevirdim, radyoyla Şerif'in ofisine tepede devrilen bir arabayı incelemekte olduğumu bildirdim.

Arabamı durdurdum, indim... birden bir gürültü, büyük bir gürültü duydum. Bu gürültü, bu ses alçaktan başlayıp çabucak büyüdü. Gürültüyü duyduğum anda alevi de gördüm. Alev nesnenin altından çıkıyordu. Nesne ağır ağır yükseliyordu...

Nesnede pencere ya da kapı yoktu. Üzerinde kırmızı bir yazı, bir çeşit işaret vardı."

Uçan nesnenin kayboluşundan birkaç saniye sonra olay yerine, Zamora'nın radyo mesajını duyan, Polis Chavez yetişiyor ve şok halindeki meslektaşıyla karşılaşıyor. Zamora kendine gelince iki arkadaş çevreyi araştırıyorlar; yakın çalılıkların tepelerinin yanmış olduğunu far-

kediyorlar, yerde üçgen biçimli dört iz, daire şeklinde iki geniş işaret buluyorlar. Sonraki günlerde Socorro'nun kuzeyinde tespit edilen iki uçan nesnenin iniş yerlerine benzer izler bulunuyor. Aynı bölgede uçuşta bulunan bir B-57'nin pilotu: **"Socorro'da görülen uçan nesneye benzeyen, aynı işareti taşıyan"** bir **Uçan Daire** gördüğünü bildirdi.

Olaydan bir ay sonra **Pentagon**'un yayınladığı raporda şu satırlar yer alıyordu:

"Araştırma sırasında elde edilen bilgiler olayın gerçek olduğunu, bu konuda yanılma diye bir husus olmadığını belirtiyor."

Araştırmayı değerlendiren Dr. Hynek ise Zamora hakkında görüşünü şu cümlelerle açıklıyordu:

"Fazla akıllı olmamakla birlikte Zamora dürüst, güvenilir bir insandır. Böyle bir hikâyeyi uyduramaz; karakteri buna uygun değildir. Gerçekten korkmuş, olağanüstü bir şeylerle karşılaştığını sezmiştir. Konuşmadan önce bir papazla görüşmek istemesi bunu açıklamaktadır. İçki kullanmayan, sağlam yapılı, sıhhatli bir kimsedir."

Jandarmalar, polisler ve... askerler. Olay bu sefer Fransa'da yer alıyor: 1954 yılının Aralık ayında Frejus'te iki er, Christophhe de Devi ve Zopina, saat 6 sularında kışlalarının ilerisindeki düzlükte bir **Uçan Daire** görüyorlar. Beyaz ve portakal renkli şeritle süslenmiş, kuyruklu nesneye on metre kadar yaklaşan iki er, kıvırcık saçlı, buğday tenli, pilot elbisesi giymiş bir insanla karşılaşıyorlar. Aynı anda nesnede bir kapak ya da bir kapı açılıyor; birincisine tıpatıp benzeyen başka biri inip erlere, bilmedikleri, anlamadıkları bir dilde bir şeyler söylüyor. Ürken iki arkadaş dönüp kaçıyorlar. Kışlanın yakınlarına döndüklerinde, mutfaktan çıkan er Roch ve

hastabakıcı İssojon'la birlikte gökte uzaklaşan Uçan Nesneyi görüyorlar.

Arjantinli kamyon şoförü Ernosto Douglas'ın başından geçen olaysa hem daha heyecanlı hem de daha tehlikeli. 17/18 Ekim 1963 gecesi Monte Maiz'le Cordoba arasındaki ana yolda ilerlerken kavurucu bir sıcak dalgası kamyonu sarıyor. Yüzünün yandığını duyan Douglas firene sarılıyor; ıslak yolda kayan kamyon bir hendeğe giriyor. Arabasından inen şoför, bir Uçan Dairenin yanında duran, robotlara benzeyen üç yaratıkla karşılaşıyor. Silâhını çeken Douglas dört el ateş ediyor. Uzay ziyaretçileri karşılık vermeden, kurşunlara aldırmadan sırtlarını dönüp Uçan Nesnelerine biniyorlar, nesne havalanıp gökyüzünde kayboluyor.

Kamyonunu güçlükle hendekten çıkartan Douglas bir süre yol aldıktan sonra yeniden Uçan Nesnenin saldırısına uğruyor, nesnenin saçtığı ışınlarla yüzü, elleri, vücudu yanıyor.

Karakolda yapılan klinik incelemenin sonunda düzenlenen raporda Douglas'ın aklının başında olduğu, ancak korkudan şok geçirdiği ve **esrarengiz yaralar** taşıdığı belirtiliyor.

Uzay ziyaretçilerinin saldırısına uğrayan bir başkası da, adı açıklanmayan, ama hikâyesini gerek resmî gerek özel arıştırma kurumlarına ayrıntılı bir şekilde anlatan Bay S.'dir.

4 Eylül 1964 günü iki arkadaşıyla birlikte Kalifornia, Cisco Grove yakınlarında okla ava çıkan S., akşam vakti, kurdukları kampın yolunu şaşırdığını fark ediyor. Dolaşırken ilerde bir ışık görüp yaklaşıyor. Yaklaşmasıyla ışık ilkin kayboluyor sonra, 400-500 m. ilerisine bir nesne iniyor. Nesneden gümüş renginde elbiseler giymiş, başları miğferli iki **insanla** gözleri ışıldayan, koca ağızlı, robota

benzer bir yaratık iniyor. Uzay ziyaretçilerinden biri S.'yi görünce hepsi ona doğru yaklaşıyorlar. Paniğe kapılan S. yakın bir ağacın tepesine sığınıyor ve **oyun** bundan sonra başlıyor: Robot ağacın altına geçip kocaman ağzını açıyor, S.'in bulunduğu yere doğru bir çeşit duman savuruyor. S. daha yükseklere tırmanıp avda kullandığı oklardan birkaçını yaratığa atıyor. Oklar, robotun gövdesine çarpıp etki yapmadan yere düşüyorlar. Bir iki defa S., robotun saçtığı dumandan ya da gazdan, bayılıp ayılıyor, elinde ne var ne yoksa saldıranlara doğru atıyor. Bir ara elbiselerini ateşleyip yaratıklara fırlatıyor. Şafak sökerken ikinci bir robot uçan nesneden çıkıp üçlüye katılıyor, S.'nin sığındığı ağaç iyice sarılıyor. Robotların saçtığı gazın etkisiyle S. fenalaşıyor, bayılıyor, uzun süre baygın kalıyor. Kendine geldiğinde ortalarda ne yaratıkları ne de uçan daireyi görebiliyor. Bitkin, soğuktan yarı donmuş bir durumda ağaçtan inen S. güçlükle kampa doğru sürünürken kendisini arayan arkadaşları tarafından bulunuyor.

S. başından geçen olayı önce arkadaşlarına sonra akrabası olan bir kolej öğretmenine anlatıyor; daha sonra da Hava Kuvvetlerine başvuruyor. Olayı inceleyen Hava Kuvvetleri araştırmacısı S.'nin bir **şakanın** kurbanı olduğu sonucuna varıyor. Ancak şakanın kurbanı bununla yetinmeyip Kalifornia Üniversitesi öğretim üyelerinden Doktor James Harder'le bağlantı kuruyor. Harder, S.'i uzun uzun sorguya çekiyor, çeşitli psikolojik testler uyguluyor ve adamın yalan söylemediği sonucuna varıyor. Buna karşılık resmî araştırma sürdürülmüyor; olay **şaka** diye nitelendiriliyor. Bir hayli karmaşık, bol süslü bir şaka! Ya da hayali geniş bir kişinin yalanı.

Saldırgan olmayıp **temas** kurmak isteyen Uzay Ziyaretçileri de olmuştur: Buna örnek olarak 65 yaşındaki John F. Reeves'in başından geçen olay gösterilebilir.

Florida'da Brooksville kasabasında oturan Mr. Reeves 1 Mart 1965'te Brooksville ile Weeki-Wachi arasındaki yolda gezinirken yolun 400 metre ötesinde, 10 metre çapında, 2 metre boyunda, mavi-yeşil renkte, dört ayak üzerinde duran bir **Uçan Daire** görüyor.

Reeves nesneye doğru bir otuz metre kadar yaklaşınca **Uçan Daire**'den 1.50 boyunda, yeşil elbiseli, yeşil miğferli bir yaratık çıkıp onu karşılıyor. İnsana benzeyen yaratık ilkin ışık saçan siyah bir kutuyu Reeves'e doğru tutuyor; Reeves kaçmaya yeltenince de, eline, üstü garip işaretler taşıyan, iki parça ince kâğıt sıkıştırıyor.

Olaydan sonra yerde ayak izleri bulunuyor. Reeves de uzay ziyaretçisinin mesajını Mac Dill üssüne bağlı araştırma komisyonuna teslim ediyor.

Kodla yazılan **mesaj**da şunlar okunuyordu:

MERİH GEZEGENİ - YAKINDA EVE GELECEK MİSİNİZ - SİZİ ÇOK ÖZLEDİK NEDEN O KADAR GEÇ KALDINIZ.

Uzay ziyaretçileri bazen bulundukları yerin diliyle de direkt görüşmelere yanaşırlarmış. Bu çeşit görüşmeyle ilgili bir haber **Journal do Brazil**'in 12 Ağustos 1965 tarihli sayısında çıkmıştı.

Gazetenin birinci sayfasında yer alan haberde, **Rio Paraiba** nehrinin kıyılarında 70 santim boyunda, bir Uçan Nesne pilotuyla görüşen Joao Do Rio'nun hikâyesi anlatılıyordu.

Joao, nehir kıyısında balık avlarken, Portekizceyi çok iyi konuşan, parlak gözlü bir yaratıkla tanışıyor. Yaratık ayrılmadan önce, kendisine madenî bir kart bırakıyor. Kart bırakma garipsenmemelidir, çünkü 14 Ağustos 1965'te 70/80 santim boyunda iki yaratık benzer bir kart Mexico Politeknik Enstitüsünde okuyan iki öğrenciye vermişlerdi.

Uçan Nesne pilotlarının çoğunlukla kısa boylu olduğu söylenilir. Bu konu değişik yerlerde çeşitli tanıklar tarafından onaylanmıştır.

Fransa'da 19 Temmuz 1967'de Arc-sous-Cicon kasabasının dışında gezinen üç çocuk bir Uçan Dairenin yanında duran simsiyah, koca göbekli, patates yüzlü, 1 metre boyunda üç yaratıkla karşılaşıyorlar. Çocukları gören yaratıklar **müziğe benzer** sesler çıkartarak, koşa koşa uçan araçlarına binip hareket ediyorlar. Olaydan kısa bir süre sonra, Besançon gözlemevinde, iki astronom gökyüzünde güneye doğru uzaklaşan yuvarlak bir nesneyi tespit ediyorlar.

Küçük Yaratıklarla bilinen ilk karşılaşma 1914 yılının Ağustos ayında Kanada'da, Ontario gölünün kıyılarında oluyor. O gün üç genç Amerikalıyla Kanadalı bir aile göl yüzeyinde duran ufak bir Uçan Daireyle, daireden sarkan yeşil bir hortumla uğraşan iki küçük yaratık görüyorlar. Benzer bir olay yine Kanada'da, **Steep Rock** gölünde, 2 Temmuz 1950 günü bir maden şirketinin yöneticisiyle eşi tarafından izleniyor.

Küçük Yaratıklar bazen insana benziyor, bazen de, çok kıllı olduklarından maymunu andırıyorlar. Bu ikinci tip çoğunlukla saldırgan olup insan kaçırma olaylarının başlıca kahramanlarıdır.

16 Aralık 1954 günü Başkan Eisenhower bir basın toplantısında Uçan Dairelerin gerçek olmayıp bazı kişilerin hayallerinden doğduğunu söylüyordu; aynı gece Venezuela'da Jesus Paz adında bir delikanlı şehrin içinde maymuna benzer bir yaratığın saldırısına uğruyor. Jesus'un çığlıklarını duyan bir taksi şoförü yardıma gelirken Uçan Nesneye binip uzaklaşan bir yaratık görüyor. Aynı anlarda oradan geçen bir jandarma da Uçan Nesneye ateş açıyor.

Jesus Paz'ın hasthanede yapılan muayenesinde, sırtında ve sağ tarafında uzun, derin tırnak izleri görülüyor.

10 Aralık 1954 günü bir Uçan Nesneden çıkan dört küçük yaratık Caracas dolaylarında arkadaşlarıyla avlanan bir delikanlıyı kaçırmaya kalkıyorlar. Üç gün sonra Venezuela'da profesyonel jokey Jose Perra, gece vakti şehrin dışında bir Uçan Daireye taşlar yükleyen altı küçük yaratık görüyor. Perra'yı gören yaratıklardan biri, elindeki silahla bir ışın saçarak jokeyi kımıldayamaz hale sokuyor. Sonra da yaratıklar uçan araçlarına binip hızla gözden kayboluyorlar. 28 Kasım 1954 günü, yine Caracas'ta, sabahın ikisinde Gustavo Gonzales ve yardımcısı Jose Ponce şehrin merkez pazarına mal taşırken **kıllı, kısa boylu, parlak gözlü** bir yaratığın saldırısan uğruyorlar. Gonzales bıçağını çekip karşı koyuyor, yetişen başka bir **yaratık** saçtığı ışınla gözlerini kamaştırıyor. İki arkadaş şok halinde en yakın polis karakoluna sığınıp başlarından geçeni anlatıyorlar.

Küçük Yaratıklar ilk defa 1914'te ortaya çıktılar, ancak çoğunlukla 1954 yılında görülüyorlar. Avrupa'da olsun Güney Amerika'da olsun bu, boyları 1-1,5 metre arasında değişen Uzay Ziyaretçilerinin başlıca uğraşıları **örnek** toplamak oluyor: Kimi taş, kimi ot, kimi de meyve ya da toprak alıp götürüyor.

Küçük Yaratıklar ya da **Küçük Pilotlar** dizisine, 11 Aralık 1968'de Buenos Aires'te John Kennedy Kuruluşu'ndan Pedro Romaniuk'un açıklamasını da ekleyelim:

"Yeni Meksika çölüne düşen bir Uçan Daire A.B.D. Hava Kuvvetleri tarafından bulunmuştur. Hava Kuvvetleri bu buluşu gizli tutmaktadır. Uçan Daire bozulmayan bir maddeden yapılmıştı. İçinde insana benzeyen ufak boyda altı ceset bulunmuştu. Uçan Dairenin kozmik bir güçle hareket ettiği saptanmıştır."

Romaniuk'un açıkladığı olaya benzer bir olay, Caracas'ta yayınlanan **El Universal** gazetesinin 7 Mayıs 1955 tarihli sayısında anlatılmıştır. Gazetenin verdiği habere göre; 1950'de Arjantin'de bir gece Bahia Blanca anayolunda ilerleyen bir mühendis yolun solunda duran garip bir nesne görüyor. Arabasını durdurup yaklaşıyor ve daire şeklindeki nesnenin bir yanından açılan kapıdan içeriye giriyor. Uçan Dairenin içinde üç küçük yaratığın cesetleriyle karşılaşıyor, birden paniğe kapılıyor ve olay yerinden hızla uzaklaşıp Bahia Blanca'ya varıyor. Yakın bir arkadaşını alıp olay yerine dönen mühendis bu defa hiçbir şey bulamıyor. Bir ara gökyüzüne baktıklarında **puro** şekilnde bir nesneyle ufak boyda İki Uçan Dairenin ışıklar saçarak uzaklaşmakta olduğunu görüyorlar.

Kuşkusuz uzay ziyaretçilerimizin bütünü kısa boylu değildir; bizim boyda ya da bizden çok daha uzun boylu olanları da vardır.

Buenos Aires'in 800 kilometre ötesindeki Carlo Paz kasabasında yaşayan Maria Pretzel, 1968'in Haziranında gördüğü Uzay Yaratıklarını şu şekilde anlatıyor.

"En azından 2 metre boyundaydılar. Dalgıçlarınkine benzeyen mavi renkte bir elbise giyiyorlardı. Gürültü etmeden hareket ediyor, Japoncaya benzer bir dille konuşup durmadan gülümsüyorlardı."

Böyle bir manzaranın karşısında bayılmadan önce genç Maria **Merihliler**'in ellerinin ve ayaklarının fosforlu ışınlar saçtığını da farketmişti.

Bu konuda oldukça ilginç ve meraklıları çok uğraştıran bir olay da Antonio Villas-Boas'ın hikâyesidir.

Adım Antonio Villas-Boas. 23 yaşındayım, mesleğim çiftçilik. Ailemle birlikte, Sao Francisco de Salles şehrine yakın çiftliğimizde yaşıyorum. İki erkek, üç kızkardeşim var... Hepimiz çiftlikte çalışıyoruz... Ben ço-

ğunlukla gece çalışırım. Bekâr ve sağlıklıyım. Çok çalışmama rağmen bir yazışma kursunu da izleyebiliyorum."

Genç çiftçi Antonio'nun hikâyesi 5 Ekim 1957 gecesinde başlıyor. O gece Antonio çiftliğin çevresinde dolaşan bir ışık görüyor. Aynı olay 14 Ekim gecesinde tekrarlanıyor. Kardeşiyle geceleyin topraklarında çalışan Antonio, yerden 100 metre yükseklikte duran, kırmızı ışık saçan bir nesne görüyor. Antonio yaklaşınca ışık kayboluyor, çok kısa bir süre sonra başka yerde görülüyor; derken bütünüyle kayboluyor.

Asıl serüven 15 Ekim gecesinde başlıyor. Traktörüyle dolaşan Antonio gökyüzünde kıpkızıl bir yıldız görüyor. Birdenbire yıldız sandığı şey hızla yaklaşıyor ve genç çiftçinin tepesine dikiliyor. Bu kocaman, yuvarlak, ışıklar saçan bir uçan nesnedir. Traktörün motoru birden duruyor, farlar sönüyor. Antonio kaçayım derken Uçan Daireden fırlayan dört yaratık üzerine atılıyorlar. En kısa boylusunu delikanlı bir yumrukta deviriyor.

"Bundan yararlanıp koşmaya başladım, ama öbür üç adam üzerime çullandılar. Kollarımdan tutup beni havaya kaldırdılar. Bir hayli tepindim, kurtulamadım."

Villas-Boas, zorla Uçan Dairenin içine sokuluyor, bir odaya götürülüyor.

"Saniyelerce o odada durdum. İkisi hâlâ kollarımdan sımsıkı tutuyor, öbürleri de bana bakıp aralarında konuşuyorlardı. Konuşma diyorum ama çıkardıkları sesler hiç insan sesine benzemiyordu. Havlayarak konuşuyorlardı, köpekler gibi."

Odada toplanan beş yaratık Antonio'yu ilkin çırılçıplak soyuyor sonra çenesine bir çeşit pompa takıp biraz kan çekiyorlar; vücuduna bir sıvı sürüyorlar. Genç çiftçi başka bir odaya sokulup bir süre yalnız bırakılıyor.

Bir ara odaya bir duman, bir gaz fışkırtılıyor, Boas fenalaşıyor, midesinden rahatsızlanıyor. Neyse rahatsızlığı çabuk geçiyor ve az sonra odanın çelik duvarında görünmeyen bir kapı açılıp içeriye bir kadın giriyor.

"Ağzımı açıp ona baktım. Benimki şaşılacak bir davranış değildi çünkü kadın çırılçıplaktı. Üstelik çok güzeldi; tanıdığım kadınlardan ayrı bir güzelliği vardı. Saçları sarıydı, beyaza yakındı... kocaman uzun mavi gözleri vardı. Burnu düzdü."

Boas, 1.30 boyunda, üçgen biçimli ince yüzlü, ince dudaklı uzay kadınıyla uzun süre sevişiyor sonra kadın kayboluyor. Derken bittikten sonra çiftçi elbiselerine kavuşuyor; Uçan Dairenin içini geziyor, sonunda serbest bırakılıyor. Uçan Daire de gökyüzünde kayboluyor.

"Traktörüme döndüm. Uzay gemisinden saat 5.30'da çıktım. Yaklaşık olarak 1.15'te oraya sürüklenmiştim. Demek ki 4 saat 15 dakika orada kalmışım."

Çiftliğe döndüğünde utandığından ya da inanmıyacaklarını sandığından Antonio hiç kimseye hikâyesini anlatmıyor. Birkaç gün sonra bir rahatsızlık duyuyor; iştahı kesiliyor, uyku uyuyamıyor. Vücudunda izler, çıbanlar beliriyor. Delikanlının durumunu farkeden annesi onu zorlarken Antonio dayanamayıp başından geçenleri anlatıyor.

"O insanlarla artık buluşmamamı istedi. Babama durumu açıklayabilecek kadar cesur bulamadım kendimi. Daha önce çiftlikte görmüş olduğum ışıklardan söz etmiştim, bana inanmamıştı."

Olaydan dört ay sonra Villas-Boas Brezilyalı gazeteci Joa Martins'le buluşuyor ve Rio'ya gelip Kimliği Bilinmeyen **Uçan Nesne uzmanı Doktor Olavo Fontes**'e hikâyesini ayrıntılı bir şekilde anlatıyor. Fontes genç çift-

çiye tıbbî, psikolojik testler uyguluyor; delikanlının dengeli, güvenilir bir insan olduğu sonucuna varıyor. Üstelik, tıbbî incelemelerden, Villas-Boas'ın radyoaktif nedenlerden doğan bir cilt hastalığı izleri taşıdığı da anlaşılıyor.

Boas'ın hikâyesine inanmakla birlikte Martins ve Fontes düzenledikleri raporu benzer bir olayla karşılaşıncaya kadar yayınlamıyorlar. Benzer olay dört yıl sonra 19 Eylül 1961 gecesi, değişik bir şekil altında tekrarlanıyor.

O gece, Portsmout - White Mountains arasındaki US 3 anayolundan özel arabasıyla geçen Barney Hills ve eşi Betty uzun bir süre, garip sesler çıkartan bir **Uçan Daire** tarafından izleniyorlar. **Uçan Daire** alçalınca Hills arabadan çıkıp dürbünüyle uçan nesnenin içinden dikkatle onlara bakan siyah parlak elbiseler giymiş birkaç kişiyi seçiyor. Paniğe kapılan karı-koca hızla oradan uzaklaşırken arkalarından gelen Uçan Dairenin gürültüsünü duyuyorlar. Ashland şehrine vardıklarında uçan nesnenin kaybolduğunu farkediyorlar.

Aradan bir, iki yıl geçiyor ve gerek Barney'de gerek Betty'de anlaşılmayan rahatsızlıklar beliriyor: Uykusuzluk, bunalımlar v.s. 1963'te Hills ikilisi ruh doktoruna görünüyorlar. İki yıl süreyle Hills'ler çeşitli doktorlar tarafından çeşitli testlere ve hipnoz altında soruşturmalara tabi tutuluyorlar ve yavaş yavaş çok değişik bir hikâye ortaya çıkıyor. 19 Eylül 1961 gecesi ikisi de Uçan Dairedeki yaratıklar tarafından kaçırılmış, iki saat uçan nesnenin içinde, ayrıntılı bir fizyolojik muayeneye tabi tutulmuşlar ve telkin altında serüvenlerinin bu kısmını unutmuşlardı. Gerçeğin farkına varınca Hill'lerin rahatsızlıkları geçiyor. Ancak bu defa ortaya şaşırtıcı bir olay çıkıyor: Psikoloji uzmanlarına göre iki kişinin aynı biçimde ve aynı anda böylesine ayrıntılı bir **hülya** gör-

meleri ya da kurmaları imkânsız bir ruhsal durumdur. Üstelik hipnoz altında bir kişinin uydurduğu bir hikâyeye bu derecede bağlanması da görülmemiş bir durumdur.

Hills'lerle yakın dostu Wyoming Üniversitesi üyelerinden Doktor R. Leo Sprinkle:

"Bence ikisi de akıllı ve güvenilir gözlemcilerdir. Anlattıkları hikâye Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelerin esrarını çözebilmek amacıyla yürütülen araştırmalarda önemli bir çıkış sayılmalıdır," demiştir.

Uçan Daireye binen başka biri de Buenos Aires'in yakınlarında oturan ve adı gizli tutulan bir bayandır. Söylediğine göre 12 Temmuz 1968 günü bir Uçan Dairenin pilotları tarafından kaçırılmış, gökyüzünde bir gezinti yapmış ve kaldığı yerden birkaç kilometre öteye sağ salim indirilmiştir.

Kuşkusuz Dünya-Dışı yaratıklarla ilişki kurma rekortmeni Prof. Adamski olmuştur. On yıl boyunca dünya basınını uğraştıran, çeşitli ülkelerde demeçler veren, uzay serüvenlerini açıklayan Prof. George Adamski artık iyice unutulmuştur. Geriye kitapları: **Uçan Daireler Yeryüzüne İndi; Uzay Gemilerinin İçinde; Elveda Uçan Daireler** ve bol sayıda gazete küpürleri kalmıştır. Bunlardan yararlanarak Adamski'nin ilginç ve hareketli serüvenlerini özetleyelim:

Adamski karmaşık bir kişidir. Aslen Polonyalı olup Amerikan uyruğuna geçen bir astronom, yazar ve Uçan Nesne uzmanıdır. Adamski uğraşılarının ve serüvenlerinin çıkış noktasını şöyle açıklamaktadır:

"Yıllardan beri felsefe ve bilimle uğraştığımdan başka gezegenlerde hayat olduğu inancındaydım. Bu inanç, Uçan Daireleri görmeden, uzay yaratıklarıyla tanışmadan önce bende vardı. Kutsal kitaplarda yapmış olduğum araştırmalarda uzay yolcularıyla karşılaşma o-

laylarının izlerini buldum. Bir papazın bana açıkladığı gibi Tevrat'ta 350 kadar olay yer almaktadır."

Adamski, kitaplarında uzun uzun anlattığı gibi, **Venüs** ve **Merih**'ten gelen Uçan Daireleri yakından görmüş, uzay yolculuklarına katılmış, uçan nesne pilotlarıyla görüşmüş, hatta 1962 yılının Mart ayında, **Satürn** gezegeninde yer alan bir zirve toplantısına katılmıştır. Kısacası Adamski, Uçan Nesne, Uzay Ziyaretçileri ve Uzay Uygarlıkları konularında tek gerçek uzman ve tanıktır. Bu uzman Roma'da demeçler vermiş, 1959'da Hollanda'da Kraliçe Juliana'ya soluk kesici serüvenlerini anlatmıştır.

Adamski, **Venüs** gezegeninden gelme yaratıklarla önce 20 Kasım 1952 günü tanışıyor. Arizona'da, Parken ve Deset Center kasabaları arasında bulunan bir yerde yapılan bu karşılaşmaya Adamski'nin beş yakın arkadaşı tanık oluyor. Altı saat süreyle Adamski Uçan Dairenin pilotuyla görüşüyor ve Venüslüden Foster Dulles'e sunulacak bir iyi niyet mesajı alıyor. Bu ilk karşılaşmadan sonra Profesörle uzay yaratıkları arasında sıkı bir dostluk kuruluyor; 18 Şubat 1953, 2 Nisan 1953, 8 Ekim 1953, 23 Ağustos 1954 ve 24 Nisan 1955 tarihlerinde Adamski Venüs'ten gelen bir çeşit gezegenlerarası **NATO**'ya bağlı uzay yaratıklarının konuğu oluyor.

Adamski'ye göre Venüslüler ve Merihliler, birkaç anatomik ayrıntı dışında tıpatıp insanlara benzemektedirler. Zaten bunlar uzun zamandan beri aramızda yaşamakta, çeşitli ülkelerde kilit görevlerde bulunmaktadırlar. Bu durumu Hollanda'da verdiği ve Kraliçe Juliana'nın da katılmış olduğu bir basın toplantısında açıklayan Adamski, basın mensuplarının sert tepkisi karşısında toplantıyı yarıda kesmek zorunda kalmıştı.

Bunlarla yetinmeyerek Adamski, Uçan Dairelerin birinde, sarışın bir **Venüs** dilberinin sunduğu tatsız **Venüs**

suyunu içmiş, uzay dostlarından önemli sırlar öğrenmişti. Şu var ki Prof. Adamski, özellikle Avrupa'da, beklediği ilgiyle karşılanmadı, tecrübelerinden yararlanmak isteyen kimseler bulamadı. Yıllar geçti, ünlü Uçan Nesne uzmanı unutuldu. Belki, dünyalıların nankörlüğünden, anlayışsızlığından sıkılarak bir Uçan Daireye binip **Venüs**'e ya da **Merih**'e uçmuştur. Yine de bugün merkezi Kaliforniya'da olan bir gizemci örgüt Adamski'nin çalışmalarını sürdürmekte, mesajını yaymaktadır.

Adamski olayı çeştili yönlerden ilginçtir: Polonyalı bilim adamı bir taraftan çağının yaygın esrarını yararına çeviriyor, öte taraftan da, gizemci bir tutumla, Uçan Daireleri ve Uzay Yaratıklarını kullanarak mistik bir hava yaratma amacını güdüyor.

Satürn gezegeninde katıldığı toplantıyı Adamski şöyle anlatıyor:

"Raporumun ilk bölümünde, konuşmaların yer aldığı binaları anlattım, masamda oturanlardan söz ettim. Buna karşılık orada bulunan oniki ayrı masaya değişmedim. O masaların her birinde bir Yüce Ruh oturuyordu... Bu Yüce Ruhlar bir zamanlar yeryüzünde Hazret olarak tanınırlardı... Hazır bulunan bütün bu Hazretler yeryüzüne inmiş, insanlara doğru yolu göstermişlerdi. Bunlar yalnız yeryüzünü ziyaret etmişlerdir; duyduğuma göre Merih'te de bulunmuşlardır."

Merih, Satürn, Venüs v.s. gezegenlerde varolan üstün uygarlığın arkasında başka bir gerçek ortaya atılıyor şimdi: Uzay Ziyaretçileri bir geleneğin temsilcileri oluyor, bir düzenin uzaya çekilen desteğini ortaya koyuyorlar. Dünyalıların Hazret olarak tanıdıkları, inandıkları kişiler **Satüren**'de Yüce Ruhlar oluyor ve buların öğretisi gezegenden gezegene sürdürülüyor. Adamski'nin kuramı

Jung'un öngördüğü psikozun kusursuz bir örneğidir. Uçan Daireler ve bunları kullanan Uzay Yaratıkları gökten gelen kurtuluşun, gökten inen inancın simgeleridir ve Yüce Ruhlara karışan, toplantılarına katılan Adamski de bunların sözcüsü durumuna geçiyor.

Adamski'yi bu uçlara iten nedenleri bilmiyoruz. Kurduğu sistem bir fırsatçının ya da bir ruh hastasının ürünü olabilir. Ancak Adamski bu konuda tek örnek değildir. Arjantinli astronom Rahip Reyna, Uzay Ziyaretçileriyle yakın ilişki kuran iki kişiyi tanıdığını, bunlardan birinin, kozmik bir dil olan **varkulets**'le 12 cilt doldurup bunlarda uzay maceralarını anlattığını açıklamıştır. Fransız yazarı Robert Charroux ise, kitaplarının birinde, **Bâavi** gezegenini ziyaret etmiş olan bu gezegende konuşulan dilin bir gramerini hazırlayıp Uçan Nesnelerin ayrıntılı plânlarını çizen başka bir kişiden uzun uzun söz etmektedir.

Kuşkusuz böyle bir konuda gerçekle hayal öylesine iç içe giriyor ki kimin gerçekten bir şeyler gördüğünü, kimin her şeyi uydurduğunu anlamak imkânsız. Genel olarak kural yerini alabilen bazı noktalar üzerinde durulabilir:

a) Uzay Yaratıklarını mistik bir görüş içinde kabul eden ve anlatan kişi kahramanı olduğu olayın sonuna bir **mesaj** ekliyor. Uzay Yaratıklarını insanlara benzetiyor ya da insanlardan kat kat daha güzel, üstün ve kusursuz olduklarını öne sürüyor.

b) Uzay Yaratıklarını mistik bir açıdan değerlendirmeen kişi gördüğü yaratıkları insanlardan ayıran hususlar üzerinde duruyor, belirli ve kesin bir **mesaj** getirmediği gibi kendisini sözcü gibi tanıtmıyor.

Her iki noktada, şahsî, ruhî bunalımları da göz önünde tutmak gerekir. Aşağıdaki örnek bu konuda oldukça açıklayıcıdır:

Kaliforniya'da bir kıyı kasabasında oturan Bay X. asabî uykusuzluk çektiğinden geceleri sahilde gezinirdi. Bay X'in sürekli bir gerilim içindeki eşi de paranoid türden bir Komünist Korkusu'ndan şikâyetçiydi.

Geceleyin sahilde dolaşan Bay X. gökten inen bir Uçan Nesne görüyor; Uçan Nesne'den gelen bir ses kendisine kötülük yapılmayacağını bildiriyor. Uçan Nesne yere indiğinde Bay X. Uzay Yaratığı Zno ile tanışıyor. İkisi, sahilde geziniyor, yakın bir tepeye tırmanıyor, sonra da Uçan Nesnenin içine giriyorlar. Her biri yedi odaya ayrılan iki katlı Uçan Nesnenin içinde Bay X.'le Zno'nun konuşması, dertleşmesi devam ediyor. Zno, Bay X.'in bütün dertlerini biliyor, sürekli olarak ona hep sağ yanını çeviriyor, sorulan sorulara karşılık veriyor, **Evrende Tek Bir Tanrı**'nın varolduğunu söylüyor, insanlara kötülük yapmak amacında olmadıklarını açıklıyor, sonunda, gördüğümüz bir gezegenin arkasında bulunan göremediğimiz **(görmediğimiz değil!)** bir gezegenden gelmiş olduklarını itiraf ediyor.

Psikolojik bunalımların ürünü olan olaylar, sorunu bir yere kadar sınırlandırıp birçok olayları açıklıyorsa da bu sorunu bütünüyle ortadan kaldırmıyor.

1952'den beri Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler sorununu inceleyen, dünyanın başlıca ülkelerindeki muhabirlerinden yararlanan ve **APRO** (Aerial Phenoınena Research Organization) Hava Olaylarını Araştırma Örgütünü kuran Coral ve Jim Lorenzen, 1967'de yayınladıkları "Flying Saucers Occupants" **(Uçan DRaire Konukları)** adlı kitaplarında, 1914'ten 1963'ün Mart ayına kadar dünyanın çeşitli yerlerinde tespit edilen 100'e yakın **Uzay Ziyaretçisi** olayını sıralamaktalar. Kanada, Brezilya, İtalya, A.B.D., Arjantin, Venezuela, Meksika, Fransa, Almanya, İran, Cezayir, İngiltere, Yeni Gine, Uruguay ve

Peru'da yer alan bu olaylarda değişik Uçan Nesnelerle Uzay Ziyaretçileri sayılmaktadır.

Genel yorumlara kaymadan birkaç örnek daha sıralayıp özellikle Uçan Nesnelerin, Uzay Yaratıklarının bıraktıkları izler üzerinde duralım.

12 Eylül 1952'de Virginialı bir gurup delikanlı,. gökten inen ve göktaşına benzeyen bir nesneyi yakından incelemek için bir tepeye tırmanırlar. Yolda, bölgede oturan Bayan Kathleen Hill, iki oğlu ve orman bekçisi Gene Lemon onlara katılır. Tepeye vardıklarında göktaşının aslında bir ev boyunda, ışıldayan bir küre olduğunu görürler. Kürenin biraz ötesindeki bir ağaca tırmanmış kızıl yüzlü bir **canavar** onlara yaklaşmak için ileri atılınca korkan topluluk koşarak kaçar.

Ertesi sabah tepede araştırmalar yapan Flatwoods gazetesinin başyazarıyla güvenlik kuvvetleri kürenin görüldüğü yerde izler buldular. Bunların arasında çok uzun iki paralel çizgiyle geniş bir dairenin içinde ezilmiş otlar ilgilerini çekiyor. Aynı zamanda yerden garip ve rahatsız edici bir kokunun duyulduğunu da raporlarında belirtiyorlar.

1954 yılında Fransa'da bir çiftliğin yanına inen Uçan Nesne'yi bir kadın görüyor ve koşup komşularına, polise haber veriyor. Olay yerine döndüklerinde, geniş bir alanın içinde toprağın adeta çekildiğini görüyorlar, Fransız Hava Kuvvetleri geniş bir incelemeye girişiyor ama sonucu açıklamıyor.

31 Temmuz 1966 günü 16 yaşında Betty Jean Klem, 18 yaşındaki Douglas J. Tibbetts ve 22 yaşında Anita Haiflet, **Erie gölü** kıyısında gezinirken yere inen bir **Uçan Nesne** görüyorlar. Üç genç hemen arabalarına sığınıyorlar. Kısa bir süre sonra, nesnenin inişini uzaktan gören iki polis, Ralp E. Clark ve Robert Loeb Jr., olay ye-

rine yetişiyorlar. Betty ve Anita'yı gençlerin arabasında bırakan Clark, Loeb ve Tibbetts polis arabasıyla kıyı bounca keşfe çıkıyorlar. Yalnız kalan kızlar birden karşılarına dikilen üç metre boyunda bir yaratık görüyorlar. Betty Jean var gücüyle klâksona basınca yaratık uzaklaşıyor. Geri dönen iki polis ve Tibbetts, kızları şok geçirmiş halde buluyorlar.

Bir gün sonra olay yerinde araştırmalar yapan bölge polislerinden Paul H. Wilson ve J. Robert Canfield, kumda 38 cm. uzunluğunda ve 18 cm. derinliğinde, üçgen biçiminde 15 izle iki uzun paralel çizgi tespit ediyorlar. Canfield izlerin resimlerini çekerken Wilson, üç ayrı yerde, ıslak kum örneklerini topluyor. Yapılan tahlilde kuma silikon karıştığı ortaya çıkıyor.

Wilson ve Canfield'ten birkaç saat sonra olay yerine **Wright Patterson havaalanına** bağlı, **Project Blue Book** Komisyonundan Albay William S. Hall varıyor. Hall kumda görülen izlerin plastik kalıplarını alıyor, izleri siliyor, Canfield'in çektiği resimlere, **ıslak kum** örneklerine el koyuyor.

Günler geçiyor ve sonunda A.B.D. Hava Kuvvetleri olayla ilgili resmî açıklamayı yapıyor: Kızlar o yakınlarda dolaşan büyük boy bir ayıyı görüp korkmuşlardır. **Islak kumun** tahlilinde idrardan başka bir şey çıkmamıştır.

Bu gibi örneklerle sayfalar doldurmak sonuca varmayı kolaylaştırmıyor; Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler, Uzay Yaratıkları bilinen, inanılan gerçeğin içine yerleşemiyor.

Sürekli olarak iki alternatifle karşılaşılıyor:

"1) Nesneler ve onları hareket ettirenler fizik açısından gerçektir.

2) Dünyadaki insanlar garip uçan nesneler, insana benzer yaratıklar doğuran çok tehlikeli, bulaşıcı bir psi-

kolojik salgına tutulmuşlardır. Bu salgın gitgide yayılmaktadır."

Uzun süreden beri -en azından 3, 4 yıldan beri- Uçan Nesneler olsun Uzay Yaratıkları olsun unutulmuş gibi görünüyor. Durum böyleyken daha tarafsız ve bütünüyle bilimsel bir görüşü sonuç olarak teklif edelim:

"Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelerin konukları hakkında elde edilecek başkaca bilgiler insanoğluna hem kendisini hem de içinde yaşadığı evreni tanımasına yardımcı olacaktır... Toplanan raporlarla ilgili fizikî biyolojik, psikolojik ve sosyolojik araştırmalar eski bir esrara çağdaş bir sonuç getirebilecektir."

Yüzyılları aşan esrara çağdaş bir çözüm yolu getirmek! 1950'lerin, 1960'ların Uçan Dairelerine, Küçük Uzay Yaratıklarına karşılık birinci bölümde sözü geçen **Dropas**'lar, uzaydan inen, uçan nesneleri bozulan, insanlara karışan koca kafalı, kısacık boylu **Dropas**'lar ya da 12.000 yıl önce dünyamızı ziyaret eden ve geri dönemeyen Uzay Yaratıkları...

Eski esrar hâlâ aydınlanmamıştır, çoğu insanlar eldeki ipuçlarına önem vermiyorlar; esrarlar çoğalıyor ve bunlara ne bilim ne de tarih yeterli bir karşılık veremiyor. İnsan, her şeye rağmen, kendince çareler arıyor, araştırıyor, düşünceler ile sürüyor, bazen yanılıyor, bir hayalin peşinden sürükleniyor, bazen de zincirin bir halkasına bir halka daha takıyor.

DOKUZUNCU BÖLÜM

UZAYDAN GELEN SESLER

Uzay çağı

– Uzay araştırmalarının nedenleri

– Evren sorunu

– Gezegenlerdeki hayat

– Uzaydaki mucizeler

– Uzaydan gelen sesler

– Venüs, ne tür bir gezegendir?

"Eski şeylere yeni gözlerle bakmak gerekir."

Louis Pauwels - Jacques Bergier

YAŞAMAKTA OLDUĞUMUZ ÇAĞA Uzay Çağı adı verilmiştir; yalnız insanoğlunun uzayı fethetmeye hazırlandığı, Ay'a ayak bastığı için değil, uzayla yeryüzü arasında bağlar gitgide sıklaştığı, iç içe girdiği için.

İnsanoğlu için dünya eski çekiciliğinden çok şeyler kaybetmiştir. Artık amaç uzay, uzaydaki yıldızlar ve gezegenlerdir. Bunlar hem yakın bir geleceğin hem de insanoğlunun geçmişini açıklayacak anahtarlardır.

Eski zamanlarda, tayfun öncesi çağlarda, uzaydan uçan gemileriyle Tanrılar inerdi; Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelerin **Uzay Gemileri** olduğu görüşü artık rahatlıkla benimseniyor. İnsanoğlu gelişen bir ilgi ve tutkuyla uzaya bakıyor, Ay'a ayak basıyor, **Merih** ve **Venüs**'le ilişkiler kurmayı deniyor.

Son yıllarda uzay araştırmaları için milyarlar harcanmıştır. İnsanoğlunun uzaya açılmasını hiçbir engel durduramaz ve bu, çağın amacı olduğu gibi, zorunluluğudur da.

Uzay için milyarlar harcanınca **nedenler** dizisi gitgide uzuyor. Neden uzay araştırmaları yapılıyor? Neden uzayın fethi isteniyor? Neden Ay'da incelemeler sürdürülüyor?

Amerikan fizikçisi Ralph Lapp'a göre:

"Gerek A.B.D'nin gerek başka ülkelerin kişileri Ay yarışını büyük bir gösteri sayıyor. Bana kalırsa burada, yeryüzünde, çözümlememiz gereken davalarımız vardır. Parayı da, teknik bilgiyi de bunlara kullanabiliriz. Yeryüzünde açlıkla, hastalıklarla karşılaşıyoruz. Bunlar temel sorunlardır, Ay'a varmak ise bir çeşit kaçıştır."

Lapp'ın kaçış olarak nitelendirdiği uzay araştırmaları başkaları tarafından değişik biçimde yorumlanıyor. İstatistiklere göre 2050 yılında yeryüzü 8,7 milyar kişiyi barındırmak, en önemlisi, beslemek zorunda kalacaktır. 2250 yılında ise bu sayının 50 milyara ulaşması bekleniyor. Dünya insanoğluna dar gelmeye başlamıştır, gelecek kuşaklar için yetersiz duruma geçecektir.

Bu yüzden uzay yarınki kuşakların dünyasıdır, insanoğlunun bitmez tükenmez tanıma, bilme, öğrenme, keşfetme tutkusunun amacıdır. Uzayla uğraşmak, uzayı araştırmak, uzay için çok uzun süreli yatırımlar yapmak bu şartlar altında her yönden zorunlu olmaktadır.

Uzay araştırmalarının zorunluluğunu savaş sonrası yıllarından beri yılmadan savunan Von Braun, ilerdeki tasarıların arasında yer alan **uzay istayonu**'yla ilgili çalışmalarının nedenlerini şöyle açıklıyor:

"1972'den sonra dünyanın çevresinde döneçek ve bütün insanların yararına işleyecek bir çeşit uzay istasyonu, bir gözlemevi kurmak istiyoruz. Elverişli aletlere yardımıyla bu tür bir gözlemevinden yeni petrol alanları, maden yatakları keşfedilebilecektir. Bununla yetinmeyeceğiz. Diyelim, Kanada'nın geniş ormanlık

bölgelerini inceleyip belirli böcekler tarafından yayılan hastalıkları bulup ilgili makamlara haber vereceğiz; dünyanın büyük ziraî bölgelerini verimlilik açısından denetleyeceğiz, giderek ekilmemiş alanları araştırıp bunlarla ilgili tekliflerimizi çeşitli ülkelere bildireceğiz. Şehirlerimiz günden güne korkunç bir şekilde genişliyor, nüfus artışı dramatik bir noktaya varıyor. İlerde insanoğlunun ihtiyaçlarını yıldan yıla hesaplayıp, Hindistan'da ya da başka bir yerde birden ortaya çıkacak olan bir kıtlığın sürpriziyle karşılaşmadan her defasında geç ulaşan yardımlara sığınmak zorunda kalmayacağız. Zamanında hazırlanmamız gerek. Dünyanın nüfusu üç beş milyara varınca son anda alınacak tedbirler işe yaramayacaktır."

Ya Ay sorunu?

"Ay büyüktür, değişik bölgelerini de görüp yaşama şartları hakkında çok şeyler öğrenmek istiyoruz. Ay, uzun süre, bir çeşit Antarktika olacaktır. Güney Kutbunda birçok ülke bilimsel üsler kurmuştur. Burada görev yapan uzman ekipleri genel olarak bir yıl kadar kalmaktalar. Antarktika turistik bir bölge değildir ve uzun süre Ay da böyle olacaktır. oraya, başkalarından önce bilim adamları gidecektir."

Sonuç olarak uzayın fethi, ilk anda sanıldığı gibi, bir kaçış değil bir çeşit kurtarıcı çalışmasının ilk bölümüdür.

Kendi gezegeninde egemen olan insanoğlu acaba gelecekte başka gezegenlerle ilinti kurabilecek mi? Bugüne kadar kurmadıysa!

Başka gezegenlerde hayat varsa -bu bizim anladığımız bildiğimiz bir hayat da olmayabilir- bunun üzerine görüşler kurmak bize ne getirebilir?

Galaksimiz, ya da Samanyolu, yaklaşık olarak 400 milyar yıldızı bir araya getirmektedir. **Wisconsin** gözlem

evinin yönetmeni Dr. Gerar Kuiper en azından 10 milyar yıldızın çevrelerinde dönen gezegene sahip olduklarına inanmaktadır. Bunlar, ışık saçmadıklarından, teleskopla görülmemektedir. Kuiper'e göre, Güneş sistemi tek tip sayılırsa, Samanyolunda 100 milyar gezegen vardır. Evrenin bütününde Samanyoluna benzer bir o kadar kadar galaksi olduğu düşünülürse, gezegenlerin sayısını da aynı oranda çoğaltmak gerekir.

Evrende varolan başka **güneş sistemleri** bizimkine benziyorsa, Samanyolundaki, en azından 10 milyar gezegen dünyamıza benzer ya da dünyamızdakilere yakın şartlara sahiptir. Dolayısıyla bir **hayat** vardır onlarda da.

Bu görüşlere ayrı bir açıklık ve ağırlık getirebilmek amacıyla astronomlar, matematikte kullanılan **ihtimal kuramını** öne sürerek 10 milyar gezegenin içinde dünyamızın, hayatın evrimine uygun tek gezegen olma ihtimalinin imkânsız olduğunu savunmaktalar.

Aslında, 5,5 milyar yıl yaşında olan dünyamız, uzay ölçüleri açısından, orta yaşlı sayılmaktadır. Öyle ki başka gezegenlerde hayat bizden çok önce başlayıp bizden milyonlarca yıl önce evrimlerini tamamladıkları düşünülebilir. Bir görüş de olsa, **Uzay Uygarlıkları** kuramının bu bakımdan hiç de hayalî sayılmaması gerekir.

Işık yıllarıyla (1 ışık yılı - 9.468.000.000.000 kilometredir), 100 milyarı aşan sayılarla oynayan astronomi, yüksek matematiğin ve astrofiziğin desteğiyle, başka ve **uçta** sayılan tasarılar kurmaktadır. Gezegenlerdeki hayat sorununun yanı sıra uzay ve evren değişik, çarpıcı yorumların konusu oluyor. 1958'de, Arkansas Üniversitesi teknoloji Enstitüsü yönetmeni Dr. Raymond R. Edwards, ünlü bilim adamı Emillio Segre'nin çalışmalarına dayanarak, sarsıcı bir kuram açıklıyordu.

Edwards'a göre, uzayın derinlikleride, bizimkine garip bir şekilde benzeyen, yine de bütünüyle karşıtı olan başka bir **evren** vardır. Segre'nin **karşıt-nötron** ve **karşıt-proton** konusundaki keşiflerini göz önüne alan Edwards, kuramında ileri sürdüğü gibi evrenin **karşıt** bir maddeden doğduğunu, bu maddenin negatif atom ve pozitif elektronlarla bileşik olduğunu savunuyordu. Bu tür bir evren bizimkiyle karşılaştırıldığında evrenin, ya da evrenlerin bütünü kocaman bir patlamada yok edilecektir.

Kuşkusuz Segre'nin **karşıt-madde** keşfi akla hayale sığmaz tasarılara yol açabilecek cinstendi, şu var ki uzay ve evren, gizlilikleri açısından, her zaman çeşitli kuram ve görüşlere açıktır.

Evrenin ne olduğu, tarihi, hikâyesi bilinmiyor. Ancak tahminleri ileri sürülebiliyor.

Dünyamızın doğum tarihini de bilmiyoruz. George Gamov bir açıklamasında astronominin geleneksel verilerine dayanarak **gökyüzünde görülen sayısız yıldızların ve aralarında bulunan Güneşimizin yaklaşık olarak 2 milyar yıl önce, evreni dolduran ilkel bir sıcak gazdan meydana geldiklerini** tahmin ettiğini söylemiştir. Aslında bu tahmin de bizlere biraz **dar** gibi geliyor. Dünyamızın yaşı, 5,5 milyar yılı buluyorsa evrenin doğuşu 2 milyar yılın çok ötelerinde yer alan bir olay olmalıdır.

Evrenin doğuşu, yaratılışı değişik görüşlere yol açar. Eski uygarlıkların yaratılışla ilgili mitoslarına inmeden, üzerinde durulması gereken ilk görüş İsveç bilim adamı Emanuel Swedenborg'un (1688-1772) öne sürdüğü **nebula** görüşüdür. Aynı görüş, daha sonra, Alman filozofu Emmanuel Kant (1724-1804) tarafından ele alınıp daha ayrıntılı bir şekilde açıklanmıştır.

Kant'a göre, bugün Güneşi, gezegenleri ve uyduları meydana getiren malzeme bir **nebuladan** çıkmaydı. Bu il-

kel nebulanın içinde çarpışan elemanların değişik güçleri bir yerden sonra dengesizliğe yol açar. Ağır elemanlar merkeze doğru kaymaya yönelir, genişleyen gazlar buna engel olur, bundan yan hareketler doğar ve sonunda bütün kütle dönel (**rotatif**) bir hareket kazanır. Kant'ın öngördüğü dönel hareketin doğuşu eleştiriye açık olduğundan, kuramını sürdüren Fransız geometri uzmanı Pirerre Simon de Laplace, **Dünya Sisteminin Açıklanması** (1796) adlı eserinde, ilkel nabulayı baştan ağır hareket halinde kabul eder. **Nebula** soğurken yoğunluğunu yitirir, bu olurken de dönel hareketi hızlanır; hareketin hızlanması Ekvatordaki **santrafuj** güçle çekim gücünü eşit hale getirir.

Laplace'a göre güçler eşit olunca Ekvatorun çevresinden bir madde dairesi kopar ve kütle ufalınca aynı iş tekrarlanır. Kopan maddenin bir kısmı gezegenleri meydana getirir ve gezegenlerde de aynı yoğunlaşma ve kopma olunca gezegenlerden uydular doğar.

Gerek Kant'ın gerekse Laplace'ın öne sürdükleri görüşleri çağdaş bilim artık kabul etmez.

Bir noktadan sonra ilgi Güneş sisteminin üzerinde toplanır ve Güneş sistemi bir çeşit **örnek** olur. Güneşin yakınlarından geçen ve çekimiyle Güneşten madde parçaları çıkartan başka bir yıldız; çarpışmanın yer aldığı çağda iki Güneş olduğu düşünceleri ileri sürülür.

Görüşler çarpışırken Weizsacker'in kuramıyla Kant'a bir dönüş yapılıyor. Weizsacker ilkel bir Güneş üzerinde durur. Gaz ve toz kabuğuyla çevrili, sürekli hareket eden bir Güneştir bu. İkiyüz milyon yıl süren bir iç gelişimden sonra Güneşin yoğunlaşması da gezegenleri ve uydularını doğurur.

Fred Hoyle bu konuda sonsuz evrenin sınırsız uzayı doldurduğunu kabul eder. Martin Ryle'ye göre de 13 mil-

yar yıl önce tek bir noktada yoğunlaşan madde patlayıp evreni meydana getirmiştir. Prof. Alar Sondage, evrensel maddenin önce tek bir noktada birleştiği, 41 milyar yıl önce patladığı düşüncesini savunur. Oscar Klein evrenin, 200 milyar ışık-yılı çapında bir **nebula** olup sonradan ayrılıp parçalandığına inanmaktadır. Andrei Sakhorov için evren bir karşıt-evrenin kalıntısından başka bir şey değildir.

İnsanoğlu evrenin esrarını belki hiçbir zaman çözemeyecektir deniyorsa da ileri kuşaklar, en azından, komşu gezegenlerin esrarını çözebilir. Böylece de evrenin anahtarı uzayın fethiyle elde edilebilir.

Güneşin çevresinde dönen **Merkür, Venüs, Merih, Jüpiter, Satürn,** 1781'de keşfedilen **Uranus,** 1846'da keşfedilen **Neptün,** 1930'da bulunan **Plüton** ve **Ay** komşu gezegenlerdir. Bir de bunlara 29 Nisan 1972'de California Üniversitesi bilginleri tarafından keşfedilen ve yeryüzünden 160 defa daha büyük olan **yeni** bir gezegeni eklememiz gerekir.

İncelenen gezegenler arasında **Jüpiter, Satürn, Uranüs, Neptün** ve **Plüton**'un hayat taşıyabilecek nitelikte olmadıkları anlaşılmıştır. **Merkür** güneşe çok yakın olduğundan yaşamak için hiç uygun görülmemiştir. Geriye **Venüs** ve **Merih** kalır; bugünkü çalışmalar özellikle bu iki gezegenin üzerinde toplanmaktadır.

1962'ye kadar **Venüs** gezegeni hayat taşıyabilecek bir gezegen sayılıyordu; **Mariner II** uydusunun, Venüs'ün 3400 kilometre açıklarında topladığı bilgiler bu düşüncenin yanlış olabileceği sonucunu doğurmuştur. Eldeki bilgilere göre gezegendeki hararet 300 dereceyi bulmaktadır ki, Clyde Tombaugh'un dediği gibi, **Venüs yasak bir gezegen** sayılmalıdır. Aslında **Venüs,** gizliliğini koruyabilmek için ne gerekiyorsa yapmaktadır: 1967'de Rusların fırlattığı **Venüs IV** yüksek basınç altında

patlamış, iki yıl sonra fırlatılan **Venüs V** ve **VI**, gezegenin 25 ve 18 kilometre açıklarında, atmosferik basıncın etkisiyle ezilmiştir.

Elde edilen bilgilere rağmen görüşler hâlâ çarpışmaktadır: **Venüs**'ün atmosferini inceleyen Sovyet bilginlerine göre, gezegen yeter derecede oksijen taşımaktadır. Moskova radyosunun 31 Ağustos 1963 tarihinde yayınladığı bir haber **Venüs**'teki hayat şartlarının yeryüzündekilere yakın olduğunu belirtiyordu.

Her geçen yıl bize, uzaydaki komşularımız hakkında, yeni bilgiler getirir. Artık **Venüs**'ün yüzey ısısının 53-300 derece arasında değiştiği, atmosferinde yüzde 93-97 karbon dioksit, yüzde 2-5 azot ve yüzde ,4 oksijen bulunduğu biliniyor. Bu verilere dayanarak Prof. Carl Sagan yakın bir gelecekte **Venüs**'ün insanlarm yaşayabileceği bir gezegen olabileceği görüşünü savunmuştur.

Ciddiyetiyle tanınan **Science (Bilim)** dergisinde yayınladığı bir yazısında Sagan tasarısını şu şekilde açıklamıştır: On ya da yirmi yıl sonra dünyamızdan hareket edecek olan uzay kargoları **Venüs**'ü bir **mavi yosun** yağmuruna tutabilecekler. Yüksek ısılara dayanabilen, organik değişimleri yardımıyla karbon dioksidin orantısını azaltma imkânına sahip olan yosunlar zamanla **Venüs**'ün ısısını düşüreceklerdir. Yine zamanla, yeryüzünde yer alan **olay** tekrarlanacaktır: Işığın ve suyun yardımıyla karbon dioksit oksijene yer verecek bu şartlar altında gezegende ilk **hayat** parıltıları görülmeye başlanacaktır.

Sagan bu tasarısında **taşıyıcı** görevi görecek uzay gemilerini ileri sürüyor, ama dilediği biçim ve yetenekteki uzun yol uzay gemileri, yaklaşık olarak, birkaç yüzyıl sonra hazır olabilecektir. Tasarı oldukça uzak bir geleceğe sesleniyorsa da bilimsel açıdan gerçekleşebilecek türden sayılmaktadır.

İnsanların düşlerine göre, çeşitli varsayımları besleyen, özellikle uzay-bilim edebiyatında çok kullanılan başka bir gezegen **Merih'tir.**

Mariner IV, VI, VII uydularının topladığı bilgiler, giriştikleri fotoğraf inclemelerinden sonra bu gezegende hayat olabileceği ya da eskiden olduğu düşüncesi güçlenmiştir. **Merih** gezegeni, çapı 4-240 km. arasında değişen krateriyle, dünyadan çok aya benzer. Bu kraterlerin bir kısmının göktaşları tarafından açıldığı biliniyor; ancak geri kalanların nasıl açıldığı bilinemez.

Merih her zaman astronomiyle uğraşanların ilgisini çekmiştir. Bunlardan biri de Japon Tsuneo Saheki'dir. Saheki 9 Aralık 1949'da **Merih**'te korkunç bir patlamayı yakalamıştı. Patlama sonucu birkaç dakika süren bir ışık alanı görülmüş, ardından 1200 km. çapında, 65 bin m. boyunda bir bulut yükselmiş. Saheki derin araştırmalardan sonra bilim dünyasına vardığı sonuçları açıkladı: Tanık olduğu patlama volkanik bir olay değildi ve bir atom patlaması niteliği taşıyordu.

Saheki'nin vardığı sonuç 1894'ten beri Arizona Flagsstaf'da yaptırdığı özel gözlemevinde **Merih** gezegenini inceleyen ve 1916'da ölen astronom Percival Lowell'in görüşlerine uygun düşüyordu.

Lowell'e göre **Merih çizgileri** ya da **kanalları**, üstün bir uygarlığın açtığı su yollarından başka bir şey değildi. Bunu daha önce Schiaparelli de ileri sürmüştü.

Lowell'den önce Schiaparelli **kanallar** konusunda düşüncelerini şöyla açıklamıştı:

"Garip geometrik biçimleri yüzünden bazı kimselerde zeki yaratıklar tarafından yapıldıkları düşüncesini doğurmuştur. Bu görüşe karşı çıkacak değilim, çünkü bana olmayacak bir şey gibi gelmiyor."

Lowell'in görüşleri ise daha kesindir:

"Milyonlarca yıl önce okyanuslardan yararlanan Merihliler artık yalnız kutuplardan gelen sularla yetinmek zorunda kalmışlardı. Aslında Merih can çekişen bir gezegendir, ama Merihlilerin karşısında biz hâlâ ilkel bir ırk sayılırız. Gelecek kuşaklar için Merih'teki hayat artık incelencek, araştırılacak bir konu olmaktan çıkacaktır. Gezegenin kuruması, son hayat pırıltısı sönene kadar sürecektir."

Çağdaş bilim Lowell'in tutkulu, hayalî görüşlerini kesinlikle kabul etmez. Astronomi uzmanı Clyde W. Tombaugh da bu görüşe şöyle karşı çıkar:

"Merih'te görülen, kanal adını alan çizgiler göktaşlarının düşmesinden ileri gelen derin yarıklardır. Belirli mevsimlerde yarıklarda görülen kararmalar yüksek ısıda, çok soğukta ve kuraklıkta dayanıklı olabilen likenlerden ileri gelir. Yaz aylarında Merih'in bazı yerlerinde ısı 700°'ye kadar çıkıp geceleyin gezegenin ekvator kısmında sıfırın altında 30-40 dereceye kadar düşmektedir. Antarktik gecelerinde ısı -200 derece civarındadır."

Merih'in çağdaş şartları, bildiğimiz kadarıyla bunlardır. Gezegenin milyonlarca yıl önceki durumunu ise hiç bilmiyoruz. Belki, Lowell'in düşündüğü gibi, gezegenin hayata uygun olduğu çağlarda bir uygarlık yaratılmıştı. **Merih** için yürütülen bu görüş bilinen, bilinmeyen, uzak ya da yakın, gezegenler için de geçerli sayılabilir. Ancak **Merih**, Güneş sistemindeki diğer gezegenlerden daha çok bu tür düşüncelere açıktır.

Merih'in iki uydusu vardır: Fobos **(Korku)** ve Deimos **(Dehşet)**. 1610'da Kepler'in ileri sürdüğü bu iki uydu 1877'de Asph Hall tarafından resmen keşfedilmiştir.

Yaklaşık olarak 16 km. çapındaki **Fobos** ve 8 km. çapındaki Deimos, Moskova Sternberg Enstitüsü Radyo-

astronomi bölümünün yöneticisi Shklovskij'e göre **yapma** uydulardır.

Hayalî bir tasarı kuran Sovyet bilim adamı özellikle **Fobos** üzerinde durmuştur. **Merih**'in bu uydusu, yıldızların hareketine ters olarak, üç saat içinde gezegenin çevresinde dönüyor; üstelik de sürekli olarak hızlanıyor.

Uzay kurallarına uygun düşmeyen bu özelliklerin nedenlerini elektromanyetik etki ya da ışık basıncına bağlayanlar çıkmıştır. Shklovskij ise **Fobos**'un hareketlerini yapma uyduların hareketleriyle karşılaştırıp bu uydunun içinin boş olduğunun sonucuna varmıştır.

İnsan, gezegenlerde, uzayda bizden başka bir hayatın varolabileceği kanısına varmıştır. Ancak, daha önce gördüğümüz gibi, dünyamıza yakın saydığımız gezegenler incelenince bu ihtimal zayıflıyor; her bilimsel konuda olduğu gibi görüşler, yorumlar; kuramlar çarpışıyor. **Venüs**'te hayat yaratmak için tasarılar öne sürülüyor; **Merih** konusunda ya çok eski, göçmüş ya da çok ilkel, belki evrim geçirmemiş bir hayat şekli ileri sürülüyor. Biyokimyacı S. Millet, bazı gezegenlerdeki atmosferik şartların bizim bildiğimiz, tanıdığımız bir hayat şekli için dünyamızdaki şartlardan daha uygun olduğuna inanıyor. Astronomi uzmanı Prof. H. Bruck'a göre, Güneş sistemindeki gezegenlerde bize benzeyen yaratıkların yaşaması olağan görülmelidir.

Gerçekten bir şey bilmeden başka dünyalardaki hayat konusunda tahminler yürütüldüğü düşüncesi akla gelebilirse de doğru değildir bu. Çünkü kendi dünyamızdaki çeşitli hayat şekillerini bütünüyle tanımıyorsak da (yeryüzünde yaklaşık olarak 2 milyon değişik hayat şekli vardır; bunlardan yalnız 1,2 milyonu bizce tanınıyor ve bunların arasında binlercesi uygun olmayan şartlara rağmen yaşantılarını sürdürüyorlar), son yıllarda

laboratuvarlarda yapılan deneyler bizlere hayat dediğimiz olayın çok değişik şartlara uyabileceğini öğretmiştir.

Bir zamanlar, hayatın radyoaktif suda sürdürülemeyeceği düşünülüyordu. Oysa, sonradan, nükleer reaktörlerin bulunduğu suda bakterilerin yaşadığı anlaşılmıştır. Amerika'da Dr. Siedel'in gerçekleştirdiği başka bir laboratuvar deneyi daha da şaşırtıcı sonuçlar vermiştir: Siedel, amonyak-metan-hidrojen bileşimini kullanıp **Jüpiter**'in hayat şekline yakın bu bileşim içinde bakteriler, güveler yetiştirmiştir.

Amerikalı bilim adamı George H. Williamson bu konuda şöyle der:

"Dünyamızı evrenin merkezi saymak, yeryüzünü uzayın ortası diye bilen Ptolemaius'un görüşü kadar geçerlidir. Biz sonsuzluk denen şeye inanıyoruz. Öyleyse milyonlarca dünya ve milyarlarca güneş sisteminin varlığına da inanmak gerekiyor. Yanlış sonuçlara yol açan araştırmalar, değişmeyen görüşlerimiz dünya dışında varolabilecek bir hayatı inkâr eden unsurlardır. Alınan mesajlar uzak gezegenlerden ya da başka dünyalardan gelme uzay gemilerinden geliyor."

Başka dünyalardan, uzak gezegenlerden gelen mesajlar, sinyaller, işaretler, radyo dalgaları gerçek midir?

12 Nisan 1965'te Tass Ajansı, bilim dünyasında bomba etkisi yapan bir haber yayınlıyordu: **"Sovyet astronomları. zeki yaratıklar tarafından gönderildiği sanılan ve bir uzay nesnesinden gelen sinyaller kaydetmişlerdir."**

Haberden iki gün sonra Moskova'da dünyanın dört bucağından gelen gazeteciler olağanüstü bir basın toplantısına katılıyorlar. Basın toplantısında Prof. Nicolai Kardachev, 1960 yılında Amerikalı bilim adamları ta-

rafından keşfedilen ve **CTA 102** diye adlandırılan bir yayın kaynağını incelediğini, bunlarda periyodik değişimlere rastladığını; bu tür bir olayın bütünüyle yeni olduğunu ve bunların başka bir dünyadan gelme sinyaller olabileceğini söylemiştir.

Olay, derinleştirilen incelemelerle başka bir noktaya yöneliyor: Yayın, Samanyolundan değil, yaklaşık olarak 10 milyar ışık-yılı ötesinde bulunan bir kaynaktan gelmekteydi. 10 milyar ışık-yılını aşan bir sinyalin, bir yayının gerçekleştirilmesi ise imkânsız görüldüğünden Kardachev'in varsayımı **hayalî** sayıldı.

Buna karşılık Florida Üniversitesine bağlı dört bilim adamı beş yıl süreyle **Jüpiter** gezegeninden gelen mesajları, sesleri kaydetmişlerdir. T. D. Carr'ın yönettiği araştırmacıların çalışmalarından bu mesajların, her 9 saat, 55 dakika, 28 saniyede bir tekrarlandığı anlaşılmıştır. **Uzaydan gelen sesler** konusunda **mesaj** ve **sinyaller** için daha olağan, doğal nedenler düşünüldü: Gezegenin atmosferinde yer alan fırtınaların, volkanik patlamaların etkisi olabileceği kanısına varıldı. Şu var ki seslerin sürekliliği yine de değişik bir görüşe açık kapı bıraktırıyordu.

1965 Ekiminde, Rusların uzaya fırlattığı laboratuvar uydusu **Zond III** Güneş sistemindeki bir gezegenden gelme çok şiddetli radyo işaretleri almıştı.

Amerikalıların Portoriko'da yaptıkları **dev kulak** Samanyolunun ortasına yakın, **Vega** ile **Altar**'ın arasında bulunan 300 ışık-yılı uzaklığındaki bir noktadan gelme sinyaller almıştır.

1960 Ağustosunda, Sidney Üniversitesi Astrofizik bölümünden Prof. Bernard Mills, 500 ışık-yılı uzaklıktan, Mills'e göre de üstün bir uygarlıktan gelme radyo işaretleri almıştır. Aynı işaretler, Mills Cross'taki dev radyo-

teleskopla Dr. Tony Turtle ve Dr. Alec Vaughan'ın ilgisini çekmişti. Kasım 1967'de Cambridge gözlemevinde de tespit edilen bu **sesler** Prof. Sir Martin Ryle tarafından L.G.M. **(Little Green Men = Küçük Yeşil Adamlar)** diye adlandırılmıştı.

Küçük Yeşil Adamlar'ın esrarı yakın yıllarda açıklandı: Uzaydan gelen sesler uzak bir uygarlığın göndermekte olduğu mesajlar değil, sönen bir yıldızın saçtığı dalgalarmış. Bu da bir görüş. Ne var ki doğal bir nedene bağlandığından, çoğu bilim adamları tarafından tartışılmadan kabul edilmiştir.

Batı Virginia ovasında, **Green Bank**'ta başka bir **dev kulak**, 8 Nisan 1960'tan beri,uzaydan gelen bu sesleri toplayıp biriktirmiştir. **Project Ozmo** adı atında yürütülen bu araştırmaların tek amacı uzaydan gelebilecek gerçek bir **mesajı** kapmaktı.

A.B.D'de, ohio gözlemevinde sürekli alınan sinyaller sonunda Dr. John Kraus **Venüs**'te bir radyo istasyonu olabileceği düşüncesine varmıştı. Oysa **Venüs**'te hayat olmadığı söyleniliyordu.

Karşıt görüşler, karşıt sonuçlar bilim adamları arasında tartışmalara yol açmaktadır. Prof. Shklovskij'e göreyse, durum çok açıktır:

"Varolduğunu düşündüğümüz dünya-dışı uygarlıklarla bağlantı kurabilmek için şimdiden evreni incelemeliyiz. Bir dünya-dışı uygarlığın varlığını, bu uygarlığın bizden üstün olduğunu, evren içinde radyo sinyalleri gönderdiğini düşünmek gerekir."

Öteden beri **Uzay Uygarlıkları** tezini savunan Prof. Shklovskij, 23 Mayıs 1964'te Byurakan'da düzenlenen bir Kongrde'de görüşlerini açıklamıştı. Sovyet bilim adamı uzay uygarlıklarını iki koşula bağlıyor:

1) Uygarlığın yayılma alanını yaratacak **hayat alanı.**

2) Uygarlığın enerji tüketimi.

Bu iki koşula göre uygarlıklar üç ayrı tipten oluşuyormuş:

1) Teknolojisi bizimkine benzer, bulunduğu gezegeni kaplayan ve gezegeninden aldığı enerjinin bütününü tüketen uygarlıklar.

2) Bir gezegen sistemine yayılan, hem kendi gezegeninin hem çevredeki gezegenlerin enerjisini kullanan uygarlıklar.

3) Kendi sisteminden çıkıp yakın yıldızları fetheden, giderek kendi Samanyolunda yayılan ve milyonlarca üstün enerji kullanan uygarlıklar.

Shklovskij'e göre özellikle üçüncü tip bir uygarlığın yayınladığı sinyalleri yakalamaya çalışılmalıdır.

Uzaydaki milyonlarca gezegenlerin arasında hayat taşıyabilecek gezegen vardır,demiştik. Buna Cornell Üniversitesinden Prof. Guiseppe Cocconi ve Prof. Philip Morrison'un görüşlerini de ekleyelim:

"Güneşe benzeyen bir yıldızın yakınlarında bilimle ilgilenen, bizden çok daha üstün teknik imkânlara sahip uygarlıklar vardır."

Değişik şartlar altında hayat başka sistemlerde tekrarlanmış ve tekrarlanıyor. Aradaki uzaklık bir bakıma bu olayın tekrarını gerektiriyor, evrenin gelişimi, dengesi için zorunlu kılıyor.

Cocconi-Morrison ikilisi; Doğa adlı dergide yayınladıkları bir yazıda:

"Böyle bir uygarlığın temsilcileri için güneşimiz yeni bir toplumun evrimine uygun bölge görünmelidir. Uzun bir süre bunlar bir gün bizim de ilgimizi çekecek o-

lan bir erişim sistemi kurdular ve güneşimizden gelen, yeni bir toplumun olgunluğa eriştiğini bildirecek olan karşı işareti bekliyorlar," demişlerdir.

Acaba, **öncü** bilim adamlarının görüşleri, öne sürdükleri düşünceler bir yana, bu **uzay seslerine**, bu **mesajlara** doğal bir neden bulamaz mıyız? Yoksa bunları uzayın yarattığı **mucizeler** arasına mı yerleştirmeliyiz?

Uzay gerçekten sonsuz bir mucize kaynağıdır; şu da var ki hâlâ aydınlanmamış çoğu mucizelerin ardında bir **bilgi**nin, bir **zekâ**nın, bir **teknoloji**nin bulunduğu görüşü gitgide önem kazanmaktadır.

Fobos'un olağanüstü hareketi; doğada bir eşine rastlanılmayan, çok kısa ömürlü **teknetium** elemanını doğuran yıldızların durumu; değişik yaşlardaki yıldızlardan oluşan sistemlerin esrarı gibi mucizeleri bilim adamları nasıl açıklıyorlar?

Fobos kimine göre, içi boş yapma bir uydu sayılıyor. **"Teknetius"**a gelince: Shklovskij'e göre bu eleman R tipi altında tanınan yıldızların, bir çeşit sinyal yaratmak amacıyla, üstün bilgili bir uzay uygarlığının bombardımanına hedef yaptıkları açıklanmaktadır. Yaşları değişik yıldızların oluşturduğu sistemlerin bir uzay uygarlığı tarafından meydana getirildiği sanılmaktadır.

Yıllar yılı Ay **ölü** bir gezegen diye biliniyordu. Ancak bugün **Apollo** yolculuklarının sonuçlarını açıklayan bilim adamları, Ay'ın kesinlikle ölü bir gezegen olmayıp burada, **su, oksijen, altın** ve **uranyum** bulunduğunu belirtmişlerdir.

Houston Uzay Merkezindeki jeologlara göre Ay'da nehirler, denizler yoktur, ama Ay kabuğunun altında donmuş su bulunabilir. Çünkü Ay'daki robot istasyonlar derinlerde su patlamalarının olduğunu haber vermişlerdir. Ay'da bol miktarda **altın** ve **uranyum** da var-

dır, ama son derece dağınık olduklarından şimdilik yararlanılmasına imkân yoktur. Ayrıca dünyalılar için çok önemli bir haber de, Ay'da oksijenin bulunmasıdır. Gerçi bu oksijen dünyamızdaki gibi değildir, kayaların içinde saklanmış durumdadır, ama yine de bir gün Ay'da yaşanabileceği ümidini uyandırmıştır.

Eğer Ay'da bulunan su ve oksijen kullanılabilir hale getirilirse dünyamızın bu küçük uydusu 21. yüzyılda sürekli bir istasyon haline gelebilecektir.

Daha önce gördüğümüz gibi **CTA 102** olayı ve Kardachev'in kuramı imkânsız sayıldı; smesele aydınlanmadı, araya bol sıfırlı bir uzaklık konuldu. Oysa Sovyet astrofizikçisi Arzumanyan'ın tezini özetleyen **Gizli Örgütler** kitabında belirttiği gibi: **"...pek mümkündü ki ışının, zekâ sahibi yaratıkların yine birtakım zekâ sahibi yaratıklara uzay aracılığıyla yolladığı bir mesaja olabilir. Bu mesajın yollandığı varlıklar bizler olamazdık, çünkü bizim böyle bir mesaj bir saniyelik bir karşılık yollayabilmemiz için bugünkü şartlar içinde gezegen olarak elimizdeki bütün enerji imkânlarını tam 165 yıl boyunca seferber etmemiz gerekmekteydi."**

Evrende maddelerin yapısı benzerlikler gösteriyor. Evrenin en uzak köşelerinde bile aynı elemanlarla karşılaşıyoruz; üstelik her yerde madde aynı kuralla bağlıdır. Bu verilerden şöyle bir sonuç çıkartabiliriz: hayat için uygun şartlar elde edilirse hayat kendiliğinden, doğal bir şekilde, olur. Hayatın kendi gezegenimizde nasıl doğduğunu ayrıntılı bir şekilde bilmiyoruz; ancak belirli şartların belirli bir hayat çeşidini besleyebileceğini, doğurabileceğini biliyoruz.

Uzayda milyarlarca gezegen varsa her birinde hayat olduğunu düşünemeyiz. Güneş sistemindeki gezegenlerin çoğunda söz konusu şartlar yoktur ya da yok gibi görünür. İhtimaller bu yüzden kısıtlanamaz.

İhtimal ne gerçeği doğurur ne de bir sonuca vardırır. Ama en uzak ihtimal bile, bir malzeme getirir, bu malzeme bir esrarın aydınlığa kavuşmasına, en azından şekil almasına, yardımcı olur. Her keşfin başlangıcında bir ihtimal vardır ve her gerçek bir ihtimale bağlıdır.

Amerikalı uzay bilim yazarı Ray Bradbury'nin dediği gibi:

"Deney tüpündeki hayat: bir esrar.

Yeryüzündeki hayat: bir esrar.

Başka dünyalardaki hayat: Bir esrar.

Çağımızdaki bu esrarların araştırılması kuşkusuz yasalarımızı, dinlerimizi, felsefelerimizi, sanatlarımızı, eğlencelerimizi ve bilimlerimizi değiştirecektir."

Bütün tehlike de burada: İnsan, meraklı bir yaratık olduğu için, esrarları deşmeye devam edecektir ve sonunda kaçınılmaz bir değişime uğrayacaktır.

ONUNCU BÖLÜM

BİR SONUCA DOĞRU

ÖNCEKİ BÖLÜMLERDE sıraladığımız olayları, açmaya çalıştığımız **esrarları** genel bir sonuca bağlamak istersek ne gibi bir görünümle karşılaşacağız?

İlk bakışta bu oldukça karışık bir bilmeceyi, bir bilmece dizisini andırmaktadır.

Başlangıcı karanlık uygarlıklardır. Peşinden bilimin hâlâ çözemediği esrarlar, yüzyıllardan beri insanlarda tutkular yaratan kayıp ülkeler, olağanüstü ırklar, uzaydan gelen uçan nesneler, yaratıklar, sesler, geçmişi kesinlikle bilinmeyen insanoğlunun çapraşık serüveni ve kişisel esrarı gelir.

Amacımız ne başkalarının çözemediği esrarları aydınlatmak ne de önceki sayfalarda sıralanan çeşitli görüşlere yeni görüşler katmaktır. Amacımız, sınırlı imkânlarımızla bu kitapta derlenen malzemeyi, bir araya getiren esrarları, **bilinmeyen gerçekleri** bir sistem içine yerleştirmek, sentezini yapmak, tarafsız bir açıdan değerlendirmektir.

Başta evren vardır: Varolan her şeyin birleştiği bütünlük ya da varolan maddenin işgâl ettiği sonsuz **alan.** Uzay, evrenin bir kesitidir diyoruz, değilse de sonsuzluğu sınırlandırmak için, bunu bu şekliyle kabul etmek zorundayız. Milyarlarca yıldızı, gezegenleri, sesleri, esrarları ve mucizeleriyle uzayı ağır aksak tanımaya başlıyoruz; bir parçasını meydana getirdiğimiz güneş sistemini yakından inceliyoruz, daha da öteye giderek Samanyolumuza kadar açılıyoruz, sonraki galaksileri bulmaya çalışıyoruz. Uzay bizi etkilediği kadar mağara insanını da etkilemiş hatta eğitmiştir. İlkel insan uzaya, yıldızlara, güneşe, aya baka baka kendince bir sistem, bir düzen kurmuştur ve bu düzeni hayaliyle, korkularıyla, kuşkularıyla beslemiştir.

Tayfunöncesi çağlarda dünyanın her kıtasına uzaydan **uçan araçlar** kullanan Tanrılar inmiştir. Evrim geçiren insan ilkel kuşkularına biçim vermiş zekâsını işletip çözemediği olaylara bir çare bulmaya çalışmıştır. Doğal güçlere bir **kimlik**, bir **kişilik** yakıştırmıştır. İnsan, giderek, Tanrıları yaratmış ya da tanık olduğu olayları tanrılaştırmıştır.

Bütün ilkel toplumlar, eski uygarlıklar uçan araçlar kullanarak gökten inen Tanrıların serüvenlerini anlatır. Yeryüzüne inen bu Tanrılar insanları yaratır, insanları eğitir, insanın evriminde çağdan çağa süregelen, tekrarlanan bir katkıda bulunur. Mağara insanları bu Uçan Tanrıları bu **garip** şekilli, **garip** giyimli Uzaydan Gelme Efendilerini mağaralarının duvarlarında ölümsüzleştirirler. Çok eski uygarlıklar mitoslarında, destanlarında bunlardan söz eder; kimi tapar, kimi de yılmadan dönüşlerini bekler.

Kutsal kitapların birçok yerlerinde bu Tanrıların gücünden, kullandıkları korkutucu, esrarengiz olağanüstü silâhlardan söz edilir: Şehirleri yerle bir eden, insanları kasıp kavuran, kül haline getiren, bilinmeyen hastalıklar doğuran silâhlar ve ışınlardır bunlar. Çağdaş yorumcular için bu mitolojik silâhların birçoğu nükleer silâhları andırmaktadır. Bu rastlantı olsa gerek; ya da insanoğlunun **tanrısal** güçlere sahip olduğunu tanıklayan geçmişten kopmuş örnekler!

Mitoslar, inançlar incelenirken rastlantılar çoğalır, benzerlikler, paralel gelişimler, yapısal ilişkiler belirir. Kıtadan kıtaya, çağdan çağa, uygarlıktan uygarlığa benzer temalar işlenir ve psikoloji bütün bu malzemenin doğuşunu, gelişmesini tek bir noktaya bağlar: İlk örnekler evrensel sayılır, insanın ebedî tecrübesinden çıkmadır ve kişiden kişiye değişmez. Uzaydan gelen Uçan Tanrılar -ve

genel olarak Tanrı kavramı- insanlık tarihinde bilinen en eski ilk örneklerden biridir diyor pskoloji.

İnsanlığın tarihinde hâlâ açıklanmayan boşluklar, eksiklikler vardır: Bilimsel öğretilere uymayan fosiller, dev iskeletler, mezarlar bulunuyor; kökenleri kesinlikle belli olmayan eski uygarlıkların kalıntılarında, bu uygarlıkların bilinen evrim süreciyle çelişen aletlere, izlere rastlanılıyor; benzer uygarlıklarda, insan gücünü ve o çağın imkânlarını aşan çalışmalar inceleniyor **(görkemli şehirler, tapınaklar, kaleler, heykeller v.s.)** ve bunları örten esrar perdesi bütünüyle kalkmıyor.

İnsanlar yıllardan beri efsaneleri, mitosları bir çıkış noktası sayıp kayıp ülkeleri, kayıp uygarlıkları araştırıyorlar. Bu arayış bilinen, yine de değişik bir açıdan yorumlanan olaylarla destekleniyor ve ortaya düşündürücü, kuşku yaratıcı durumlar, rastlantılar çıkıyor. Rastlantıların çoğalması, paralel durumların artması yeni varsayımlara yol açıyor. Bir yerden sonra mitoslar, ütopyalar birbirine karışıyor, tek bir zincirin parçaları haline geliyor.

A. Tokatlı:

"Eski büyük uygarlıklar konusunda kesin olarak söyleyebileceğimiz tek şey," diyor, **bugüne kadar bu alandaki araştırmaların modern Batı uygarlığını tek mümkün teknik uygarlık diye kabul eden kimseler tarafından yapıldığıdır. Bu temel inançla yola çıkan araştırıcılar, problemi çözebilmek için, pek tabiî olarak, ya işin içine Tanrıyı katmış ya da hangi amaca hizmet ettiği bilinmez dev çapta bir karınca çabası hayal etmeye koyulmuşlardır."**

Güney Amerika'da onbinlerce yıl önce yaşamış bir uygarlığa ait bir ayrıntı, aynı biçimde Asya'da, Yakındoğu'da, Mısır'da ortaya çıkıyor. Ayrıntılardaki ben-

zerlikler yalnız inançlarda değil, sanat eserlerinde, mimarî biçimlerde görülüyor. Mitoslardaki paralel olayları, Jung'u izleyerek, kollektif bilinçaltına bağlayacaksak mağara resimlerindeki, heykellerdeki yapılardaki benzer yönleri, kıtaları ve çağları aşarak, neye, kime bağlayabiliriz?

Bir yerden sonra bilimin kendisi bile, varsayımları yardımıyle, gerçek gibi bilinenleri bir yana itip hayalî gibi görünen bir çözüm yoluna yöneliyor. Bazen mantık her şeyi çözüyor, çözer gibi oluyor, bazen bilim ağırlığını koyarak, kuşkuları dindiriyor, bazen de yeni kuşkular uyandırıyor; birden, yeni bir keşif, bir yorum, bir ihtimal, bir olay binayı temellerinden sarsıyor.

Hayal, mitos, efsane, destan, kutsal inanç bir gerçekten türemedir. Ola ki bu gerçek bugün kayıptır, ola ki bu gerçek artık bizim için gerçek sayılmıyor; belirli örnekler vermek, mitosları mantığın ışığında, araştırmanın tecrübesiyle açıklamak mümkündür. Mitos sözcüğünün geleneksel tanımlamasında gerçek olanın bir yeri yoktur. Bir bütün olarak mitoslar din ve inanç kavramlarının **basitleştirilmiş** görüntüleri oluyor. Aslında mitosun kökeni bir inanç olduğu kadar, toplumsal bir değişiklik, tarihi bir olay ya da zamanla **gerçek** şeklini yitirmiş başka bir olay da olabilir.

Mitoslar evrenin, yeryüzünün, insanın yaratılışından söz eder; tarihöncesi çağlarda yer alan Jeolojik olayları açıklar **(Tayfun)**; anaerkil düzenden ataerkil düzene geçişi anlatır; tarihî bir olayı mitolojik bir çerçevenin içine yerleştirir **(Truva savaşı)**; gerçeğe hayal damgasını vurdurtur, anaerkil bir düzen süren harhangi bir **savaşçı** kadın topluluğu **Amazonlara** örnek teşkil eder, binici bir toplum, yarı insan, yarı at şeklindeki **Kentaur**'ları doğurur.

Örnekler, en basitinden karmaşığına kadar çoğaltılabilir ama, önemli olan örneklerden çok yorum şeklidir.

Mitosların gerçek bir nedene bağlı olduklarını kabul edersek bu, önceki bölümlerde sıraladığımız olaylarla ilgili ne gibi bir **anahtar** getirebilir? Başka bir deyimle, mitosların ışığı altında belirli olayları birbirine nasıl bağlarız?

Çok kolay ve basit bir noktadan hareket edelim:

1) Mitoslardaki Uçan Araçlar / Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler;

2) Uzaydan gelen Tanrılar / Uzay ziyaretçileri;

3) Kökeni bilinmeyen uygarlıklar (Kayıp ülkeler.

Basit, hayalî görünen bu bağlantılar aslında sorunları bir kat daha karıştırmaktadır. Öyle ki, uçta sayılan bazı batılı yorumcularının yaptığı gibi, bu tür paralelliklerin ışığı altında Tiahuanako şehri ya da Devlerin ve Uzay Yaratıklarının eseri; Nazka çizgileri Uçan Daireler için düşünülmüş bir özel havaalanı; Mısırlılar da Atlantların torunları olur...

Bu tür yorum hayalleri gerçeğe bağlamak değil, hayalleri ve mitosları gerçek sayıp bunlara başka hayaller eklemek.

Her olayda, her sorunun cevaplandırılmasında bir **kuşku** payı kalır. Kuşku payı bir **gerçeği** değil bir **ihtimali** doğurur ya da varolan bir ihtimali besler. Sözgelişi, **Vimanaları** Uçan Dairelere bağlamak hem ulusal Hint destanına, hem Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelere bir **gerçek** payı getirebilir, hem de Einstein'ın: **"Uçan Daireler, binlerce yıl önce dünyadan göç eden bir ulus tarafından yönetiliyor. Bu ulus kaynaklarına dönüyor,"** sözünü de doğruluyabilir. Doğrulayabilir diyoruz ama e-

limizdeki unsurları yalnız mantıkî açıdan bir gelişimle bağlıyoruz; bir destanı, o çağın bir **esrarını**, bir bilim adamının aşırı bir görüşüne bağlıyoruz. Vardığımız sonuç **gerçek** mi, kullandığımız malzeme gerçek mi?

Çeşitli esrarlar dizdik bu sayfalarda, çeşitli bilinen ya da bilinmeyen sorunlar sıraladık ve hâlâ bunları aydınlatabilecek bir **anahtar** bulamadık. Aslında karşımızda **anahtar** görevini yapabilecek iki seçenek var:

1) Kayıp bir ırk - belki de fosilbilimin araştırdığı kayıp bağlantı,

2) Uzaydan gelme öncü eğiticiler.

Bu tür iki seçenek mutlaka gerekli mi? Sıralanan esrarları başka şekilde açıklamak mümkün değil mi?

Daha önce de işaret etmiştik. İnsan ne gerilere ne de çok ileriye atılmak istemiyor; kaygısızlığından değil, korkusundan. Çağdaş insan üstünlüğünü benimsemiştir, yaratılışın baş eseri olma tutkusundan vazgeçemiyor; yeryüzünde, tarihin karanlıklarına karışmış çağlarda, bugünkü insandan üstün, yetenekli, başarılı, zeki başka bir insan, başka bir ırk düşünülemez, bilim insanın evrimi konusunda kesin sözünü daha söylemiş değildir, milyonlarca yıl süren bir evrimden söz ediliyor ve bu evrimi tanıklayabilecek ipuçlarının eksikliğinden, yetersizliğinden yakınılıyor. Üstün uygarlıkların hayatı birkaç bin yılı aşamaz ve evrim zinciri hâlâ süregeliyor; hâlâ keşfedemediğimiz kayıp uygarlıkların var olması hayalî bir ihtimal değildir; onbinlerce yıl sonra çağdaş uygarlığımız da bir mitos sayılabilir.

Amacımızı bir defa daha belirtelim, gizemciliğe kaymak, Horbiger ya da benzerlerinin yolundan gitmek değil; amacımız yalnızca bilinmeyen gerçekleri dizmek elden geldiğince açıklamaktır. Şu var ki, bugün uzay fethine hazırlanırken bile, **dışdan** gelmiş ya da gelebilecek

bir katkıyı düşünmek insanı sarsar: Yalnız insanı değil, dünyamızı, geleneklerini, dinlerini bile sarsar.

Uzayda bizden başka zeki ırkların, yaratıkların varoluşu, bunların tarihöncesi, tufanöncesi çağlarda dünyamızla ilgilenmiş olmaları, bir katkıda bulunmuş olmaları ihtimali üzerinde durabilir miyiz?

İnsanoğlunun uzayı fethetmeyi düşündüğü, buna hazırlandığı bir çağda, aynı hareketi, bizden çok daha önce, başka bir uzay uygarlığının yapmış olmasını düşünemez miyiz?

Çağımızda, sahte bilimler türemiştir; sahte dinler, ilkel inançlar yeniden dirilmiştir. Bugün İngiltere'de 30.000 büyücü örgütü çalışmalarını özgürce sürdürmekte; Los Angeles'te 40.000 kişi şeytana tapmaktadır. Atom çağı, uzay çağıyla karışık büyücülük: Bu da 1970'lerin paradoksunu, anlamsızlığını göstermektedir.

Bir çeşit Rönesans tekrarlanıyor Batı'da ve bu Rönesansın ardından şimdiye kadar sorulmayan, sorulmak istenmeyen sorular soruluyor.

"İnsanlar neden yapıldı?" diye soruyor Julian Huxley.

Katıldığı bilimsel bir kongrede sorduğu bu soruya hiç kimse, bilimsel açıdan, doyurucu bir karşılık veremiyor kendisine.

Sayfalar dolusu örnekle sıraladık: Mısır ehramları, Paskalya Adasının dev heykelleri, Stonehenge'deki tarihöncesi gözlemevi dedik, Devler'in izlerini aradık, kayıp ülkelerin tarihlerini araştırdık.

Aklımızın çözemediği olayları acaba böyle ortalıkta mı bırakacağız, aklımızı yorup bunlara bir neden aramayacak mıyız?

Şart mı bir neden aramak, bildiklerimizle yetinsek olmaz mı? İşleri karıştırmaktan ne gibi bir kazanç sağlayabiliriz?

Teknolojiye bağlı, teknoloji tarafından beslendiği kadar şartlandırılan insan için **hayal**, gerçeğin değişik bir yönünden başka bir şey değildir. Geleneksel, bilimsel sınırları aşsa bile bu araştırılması zorunlu olan **başka** bir gerçektir; bizi **başka** bir gerçeğe doğru götürecek yolda atılan bir adımdır. Tıpkı Ayda ilk adımlar, tıpkı babalarımız için imkânsız, hayalî, hatta **günah** sayılan uzaya açılmamız gibi.

İnsanoğlunun çağdaş başarıları **esrarların** anahtarını meydana getirebilir mi?

Yoruma bağlı bir şey bu; hem eder hem etmez. **Kayıp bilgelik** şart değil; gerekli de değil, üstelik yanıltıcı da olur. Buna karşılık insanın çağdaş bilgisi önceki çağların bilgisini de örtmez, aksine açıklanmasına yardımcı olur.

Kuşkusuz bir sonuca varmak güçtür, verilen iki alternatife sığınmak, çokluk için, daha da güçtür; ama başka çıkış yolu da yoktur, bunu kabul etmemiz gerekiyor.

Esrarlarla karşılaşıyoruz ve bunların karşısında iki çeşit davranışımız olabilir:

1) Esrarları olduğu gibi bırakmak, giderek inkâr etmek,

2) Esrarları deşmek, araştırmak, bir nedene bağlamak.

Bu kitabın gerçek amacı okuru **başka** bir düşünme yoluna itmektir; gerekirse rahatsız etmektir. İhtimal, çekingen ya da bilgisinden çok emin olan okur için bu çalışmamız çok bir anlam taşımıyacaktır.

BİBLİYOGRAFYA

Pierre Amiet : **"Les Civilisations Antiques du Proche-Orient"** (Yakındoğunun Uygarlıkları) Paris, 1971

Jacques Bergier : **"Les Extra - Terrestres dans l'Histoire"** (Dünya - Dışı Yaratıklar ve Tarih) Paris, 1970

Paul Brunton : **"A Search in Secret Egypt"** (Gizli Mısır'da Bir Araştırma), Londra, 1965

Georges Barbarin : **"L'Enigme du Grand Spheinx"** (Büyük Sfenks'in Esrarı) Paris, 1970

Robert Charroux : **"Histoire Inconnues des Hommes depuis 100.000 ans"** (İnsanların 100.000 Yıllık Bilinmeyen Tarihi) Paris, 1963

Robert Charroux : **"Le Livre des Maitres du Monde"** (Dünya Efendilerinin Kitabı) Paris, 1967

Robert Charroux : **"Le Livre du Mysterieux Inconnu"** (Gizlenen Kişi'nin Kitabı) Paris, 1969

James Churchward : **"L'Univers Secret de Mu"** (The Children of Mu) (Mu'nun Gizli Evreni - Mu'nun Çocukları), Paris, 1970

Erich Von Daniken : **"Présence des Extra - Terrestres"** (Dünya - Dışı Yaratıkların Varoluşu) Paris, 1969

Erich Von Daniken : **"Retour aux Etolies"** (Yıldızlara Dönüş) Paris, 1970

H.R. Ellis Davidson : **"Gods and Myths of Northern Europe"** (Kuzey Avrupa'nın Tanrıları ve Mitosları) Londra, 1964

Charles Fort : **"Le Livre des Dammes"** (Lânetlilerin Kitabı) Paris, 1967

George Gamow : **"Biography of the Earth"** (Yeryüzünün Biyografyası) New York, 1959

Robert Graves : **"The Greek Myths"** (iki cilt) (Yunan Mitosları) Londra, 1962

Gerald Head : **"Is another world watching?"** (Başka Bir Dünya Gözetliyor mu?) New York, 1953

Siegfried Huber : **"Au Royaume des Incas"** (İnkaların Krallığı'nda) Paris, 1955

Serge Hutin : **"Hommes et civilisations fantastiques)** (Fantastik İnsanlar ve Uygarlıklar) Paris, 1970

Serge Hutin : **"Historire de l'Alchimie"** (Simya Tarihi) Vercviers, 1971

Prof. Dr. Afet İnan : **"Piri Reis'in Amerika Haritası"**, Ankara, 1954

Prof. Dr. M. Koçer : **"İnsan, Feza ve Ötesi"** İstanbul, 1960

Peter Kolosimo : **"Not of this World"** (Bu Dünyadan Olmayanlar) Londra, 1971

Henri Lehman : **"Les Civilisations Precolombiennes"** (Kolomb Öncesi Uygarlıklar) Paris, 1969

Willy Ley ve Sprague De Camp : **"De l'Atlantide a l'Eldorado"** (Atlantid'den Eldorado'ya) Paris, 1957

Coral E. Lorenzen : **"Flying Saucers"** (Uçan Daireler) New York, 1967

Coral ve Jim Lorenzen : **"Flying Saucers Occupants"** (Uçan Dairelerin İçindekiler) New York, 1967

Francis Maziere : **"Fantastique Ile de Peque"** (Fantastik Paskalya Adası) Paris, 1965

Doç. Dr.
Sedat Veyis Örnek : **"İlkellerde Din, Büyü, Sanat, Efsane"** İstanbul, 1971

Lous Pauwels ve
Jacques Bergier : **"Le Matin des Magiciens"** (Büyücülerin Sabahı) Paris, 1960

Marguerite Ruten : **"La Science des Chaldéens"** (Keldanlıların Bilimi) Paris, 1970

Danise Saurat : **"L'Atlantide et le Regne des Geants"** (Atlantid ve Devlerin Saltanatı) Paris, 1969

Jürgen Spanuth : **"L'Atlantide Retrouvé?"** (Atlantid Yeniden mi Bulundu?) Paris, 1954

Guy Trade : **"Soucoupes Volentes et Civilisations d'Outre Espace"** (Uçan Daireler ve Uzay Ötesi Uygarlıklar) Paris, 1969

Naki Tezel : **"Türk Halk Edebiyatında Masal"** Türk Dili, Türk Halk Edebiyatı Özel Sayısı, Sayı 207, Aralık 1968

Atillâ Tokatlı : **"Gizli Örgütler"** İstanbul, 1971

Julien Tondriau : **"L'Occultisme"** (Gizemcilik) Verviers, 1964

Brinsley Le Poer
Trench : **"Le Peuple du Ciel"** (Uzay Halkı) Paris, 1970

Murat Uraz : **"Türk Mitolojisi"** İstanbul, 1967

Anne Terry White : **"Les Grandes Decouvertes de l'Archeologie"** (Arkeolojinin Büyük Keşifleri) Verviers, 1962

..... : **"Cumhuriyet Ansiklopedisi"**

..... : **"Histoire de l'Art'**

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM 7
GİRİŞ 9

1- Bir Garip Olay
2- Dünya Tarihin Karanlık Çağları
3- Kaynaksız Bir Tarihin Kayıp Kaynakları
4- Geleneksel Bilim Hakkında Düşünceler
5- Tutkunun Sonuçlarına Doğru

İKİNCİ BÖLÜM
ARKEOLOJİNİN SIRLARI 21

1- Tiauhanako Yaşı Bilinmeyen Şiir
2- Nazka'nın Çizgileri
3- Paskalya Adası'nın Devleri
4- Ehramların Gölgesinde
5- Mayaların Bilginleri
6- Bir Esrar Dizisi Üzerine

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
BİLİNMEYEN GERÇEKLER 59

1- Bir Garip Adam
2- Canavarların Kıyımı
3- Mağaralardaki Yaratıklar
4- Bozkırdaki Patlama
5- Bilinmeyen Gerçekler
6- Pîrî Reis'in Amerika Haritalarının Önemi

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
KAYIP ÜLKELER 93

1- Zaman Aşan Bir Görüntü
2- Atlantid'in Tarihçileri
3- Eflatun'un Payı
4- Yerbilim Görüşü
5- Tufan
6- Atlantid Sorunu
7- Pasifik Okyanusu'nun Kayıp Kıtası: MU
8- Albay Churchward'ın Keşfi
9- Hiperbore ya da Bilinmeyen Gerçek
10- Hayal ya da Gerçek

BEŞİNCİ BÖLÜM
DEVLERİN ARDINDAN 121

1- Devler Üzerine
2- Devlerden Sözeden Kaynaklar
3- Horbiger'in Devleri
4- Devlerin İzleri
5- Devlerle İlgili Bilmediklerimiz

ALTINCI BÖLÜM
UZAYDAN GELEN TANRILAR 139

1- Tanrıların Görevi
2- Uzay Ziyaretçileri
3- Eski Kaynaklar
4- Tevrat'ın Hiroşima'sı
5- Uçan Nesneler Savaşıyor
6- Ve Tanrılar

YEDİNCİ BÖLÜM
UÇAN DAİRELER VE ÖTESİ 159

1- Firavunlar Zamanında Bir "Uçan Daire"
2- Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesneler
3- Karşıt Görüşler
4- Uçan Dairelerin Tarihi
5- On Yıllık Bilanço
6- Dünyanın Taranması

SEKİZİNCİ BÖLÜM
UZAY ZİYARETÇİLERİ 201

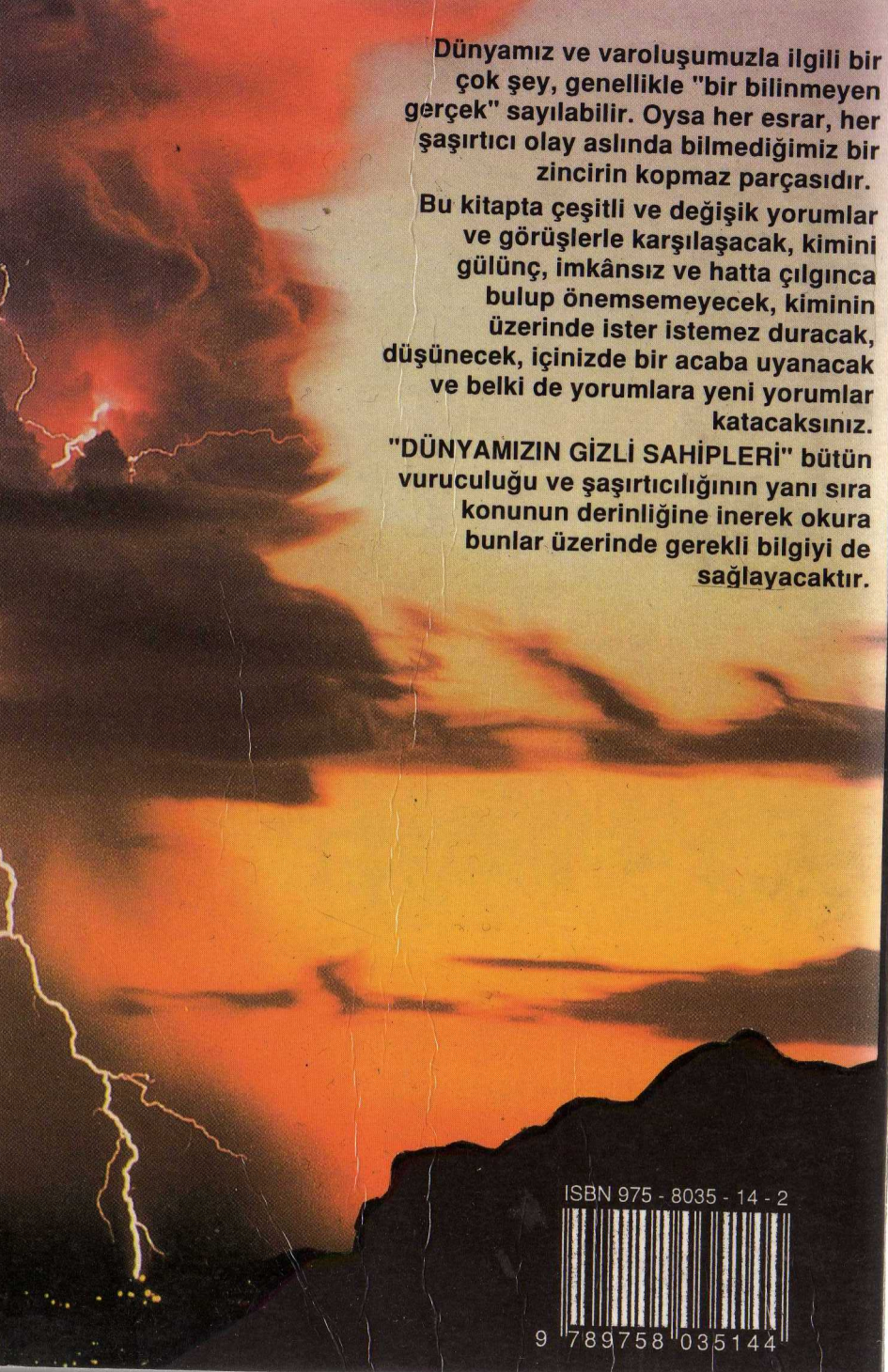
1- Kimliği Bilinmeyen Uçan Nesnelerin Pilotları
2- Bir Saldırı Örneği
3- Yeni Meksika'da Bir Olay
4- Robotların Elinde
5- Küçük Yaratıklar
6- Villas Boas'ın Macerası
7- Adamski ve Benzerleri
8- Olaylar Çoğalıyor

DOKUZUNCU BÖLÜM
UZAYDAN GELEN SESLER 225

1- Uzay Çağı
2- Uzay Araştırmalarının Nedenleri
3- Evren Sorunu
4- Gezegenlerdeki Hayat
5- Uzaydaki Mucizeler
6- Uzaydan Gelen Sesler
7- Venüs Ne Tür Bir Gezegendir?

ONUNCU BÖLÜM
BİR SONUCA DOĞRU 245

Bibliyografya 255

Dünyamız ve varoluşumuzla ilgili bir çok şey, genellikle "bir bilinmeyen gerçek" sayılabilir. Oysa her esrar, her şaşırtıcı olay aslında bilmediğimiz bir zincirin kopmaz parçasıdır.

Bu kitapta çeşitli ve değişik yorumlar ve görüşlerle karşılaşacak, kimini gülünç, imkânsız ve hatta çılgınca bulup önemsemeyecek, kiminin üzerinde ister istemez duracak, düşünecek, içinizde bir acaba uyanacak ve belki de yorumlara yeni yorumlar katacaksınız.

"DÜNYAMIZIN GİZLİ SAHİPLERİ" bütün vuruculuğu ve şaşırtıcılığının yanı sıra konunun derinliğine inerek okura bunlar üzerinde gerekli bilgiyi de sağlayacaktır.

ISBN 975 - 8035 - 14 - 2

9 789758 035144